

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 45
22 de gener de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 25, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a evitar la pèrdua de l'habitatge de les famílies amb més dificultats (tram. 310-00208/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre el reconeixement a Europa de la qualitat de la recerca que es fa a Catalunya (tram. 310-00209/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a Viladecans (tram. 310-00210/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la violència masclista en l'àmbit de la parella (tram. 310-00204/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la tutela dels drets dels immigrants internats al Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona (tram. 310-00205/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre la situació laboral del Cos de Bombers de la Generalitat (tram. 310-00213/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre els criteris d'incompatibilitat dels membres del Govern i els alts càrrecs (tram. 310-00214/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre els fets delictius que s'han produït les darreres setmanes (tram. 310-00206/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les respostes a la carta que el president de la Generalitat va trametre a mandataris internacionals (tram. 310-00207/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre la carta que el president de la Generalitat va trametre al president de la Comissió Europea i als caps d'estat

i de govern de diversos països de la Unió Europea (tram. 310-00215/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la carretera C-55 i la mobilitat a les comarques centrals (tram. 310-00211/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre el finançament del transport públic a les àrees metropolitanes (tram. 310-00212/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els sobre costos en inversions inclosos en els pressupostos de la Generalitat per al 2014 i sobre els beneficiaris d'aquests sobre costos (tram. 317-00121/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'estratègia per a fer front a l'increment de l'impost sobre el valor afegit en l'àmbit sanitari (tram. 317-00120/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la transparència, la qualitat democràtica i la lluita contra la corrupció (tram. 317-00125/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els plans del Govern en el cas que no es pugui fer la consulta (tram. 317-00123/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el garantiment de la cohesió social durant el 2014 i sobre la recepció del president de la Llombardia (tram. 317-00126/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dèficit fiscal, l'aprovació dels pressupostos i les previsions de creixement econòmic (tram. 317-00122/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els acords assolits per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2014 (tram. 317-00124/10) p. 24

Situació

de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00018/10) p. 25

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 200-00010/10) p. 25

Projecte de llei

de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (tram. 200-00011/10) p. 48

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (continuació) (tram. 200-00010/10) p. 63

Projecte de llei

de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (continuació) (tram. 200-00011/10) p. 72

Decret llei

6/2013, del 23 de desembre, pel qual es modifica la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya (tram. 203-00010/10) p. 78

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 25.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00018/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 222, 57).

3. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 200-00010/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 214, 3).

4. Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (tram. 200-00011/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 215, 3; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 230, 13; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 240).

5. Decret llei 6/2013, del 23 de desembre, pel qual es modifica la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya (tram. 203-00010/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 228, 31).

6. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la violència per motius polítics (tram. 300-00122/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre l'avantprojecte de llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana (tram. 300-00128/10). Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la pèrdua de drets en matèria sanitària (tram. 300-00123/10). Marta Ribas Frías, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre els drets de les dones (tram. 300-00124/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències sanitàries de les retallades (tram. 300-00125/10). Isabel Vallet Sánchez, del Grup Mixt. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'impuls de les tecnologies de la informació i de la comunicació (tram. 300-00126/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el Fons de cooperació local (tram. 300-00127/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la salut mental (tram. 302-00109/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire (tram. 302-00110/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció als infants i adolescents tutelats (tram. 302-00111/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les persones amb dependència (tram. 302-00112/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la utilització de l'escola com a eina de construcció nacional (tram. 302-00113/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació (tram. 302-00114/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a evitar la pèrdua de l'habitatge de les famílies amb més dificultats (tram. 310-00208/10)

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. I comencem per les preguntes al Govern.

La primera pregunta és sobre les actuacions per evitar la pèrdua de l'habitatge de les famílies amb més dificultats. La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller, sabem que una de les prioritats del vostre departament –i hem tingut oportunitat de debatre-ho en nombroses ocasions al llarg d'aquesta legislatura– és la de prioritzar les mesures per tal d'evitar la pèrdua de l'habitatge habitual de les famílies, d'aquelles que més pateixen a conseqüència, com saben, del context econòmic actual. Fa poc més d'una setmana que el conseller Homs va exposar les xifres d'atenció als ciutadans amb dificultats per tal de mantenir l'habitatge, amb xifres superiors a les 24.000 actuacions, que han arribat a ajudar, a beneficiar més de 27.000 famílies al nostre país. Malauradament, però, seguim veient que cal una resposta, perquè segueix creixent la necessitat, i cal una resposta

per part del Govern de la Generalitat. I així ha sigut, així s'ha reaccionat des del departament.

I això ha comportat que al llarg de l'any 2013 el Govern ha pogut evitar un 30 per cent més de desnonaments que l'any anterior, al tancament de l'any, on també s'ha pogut recuperar la convocatòria de les ajudes al lloguer, atenent els col·lectius prioritaris, el cent per cent dels col·lectius prioritaris que es preveien a la convocatòria. Podríem també destacar-ne altres exemples pel que fa a aquesta legislatura, com el fet de la convocatòria pel que fa a les ajudes davant la reacció pel que fa als desnonaments, amb ajudes fins a 3.000 euros; o també l'increment pel que fa a recursos humans, i també econòmics, pel que fa a l'Ofideute; o també aquells ajuts implícits als ciutadans que tenen adjudicats habitatges del parc públic de lloguer de la Generalitat.

Als pressupostos que debatrem en aquest Ple hi ha un augment pressupostari previst pel que fa a ajudes socials, pel que fa al seu departament, en termes d'habitatge, per tal d'ajudar aquelles famílies que més ho necessiten. I, per tant, partim dels 51 milions d'euros que teníem l'any 2013, als 58 i mig previstos per a aquest pressupost de l'any 2014.

Per tant, conseller, voldríem conèixer amb detall quins són, on es destinaran aquests recursos, quines seran les actuacions previstes al seu departament, i per aquest motiu el que li volem preguntar és quines actuacions pensa desenvolupar el Govern, el seu departament, pel que fa a evitar la pèrdua de l'habitatge a les famílies que més ho necessiten i que estan en risc de perdre el seu habitatge habitual.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, senyores i senyors diputats, bé, ha estat motiu de reiterat control parlamentari el compromís del Govern de Catalunya amb les polítiques que protegeixen i eviten els desnonaments, i en especial, doncs, amb uns circumstàncies com les que ens toca viure en aquests moments.

Voldria posar-li el focus només en tres aspectes, que crec que seran els més rellevants durant l'exercici 2014. Tres aspectes que són possibles, en bona mesura, pel compromís pressupostari que aprovarem avui mateix en seu parlamentària i que farà possible haver passat d'una partida pressupostària de 51 milions d'euros a una partida de 58 milions d'euros. Això és una partida important, concentrada sobretot, prioritàriament, a evitar desnonaments.

En aquest sentit li vull fer dos anuncis. El primer, una nova línia d'ajuts, que preveiem tenir a punt a finals del mes de febrer, que faci possible un suport a persones aturades de llarga duració. Aquesta és una nova

línia d'ajuts que no existia fins aquests moments, però que hem arribat al convenciment que és necessari d'implementar enguany; una mesura que tindrà una dotació de 7 milions d'euros i que intuïm que aproximadament podrà fer possible uns quatre mil ajuts preventius; uns quatre mil ajuts que han d'anar a aportacions d'entre 100 i 200 euros, per un període de fins a un any, per a aquestes persones que es trobin en una dificultat de veure cronificada la seva situació d'atur.

Al costat d'aquesta mesura n'hi ha una altra que també valorem com a important, que aquesta he de reconèixer que encara ve condicionada a tancar l'acord amb el Ministeri de Foment, i és, per fi, poder recuperar de nou una línia de convocatòria d'ajuts a la rehabilitació d'edificis. Com saben, el darrer dels anys en què es va fer possible aquesta línia de convocatòries va ser l'any 2010; per tant, fa molts anys que no trobem la manera de generar un estímul al sector de la construcció. Creiem que no és moment de generar habitatge nou des dels estímuls de l'Administració, però que sí que ha arribat el moment, com fa la ciutat de Barcelona a l'entorn metropolità, de tornar a generar estímuls que facin possible la rehabilitació. Concentrarem, destinarem 17 milions d'euros a una partida que ha d'atendre millores en l'accessibilitat dels edificis, millores d'eficiència energètica i millores de patologies estructurals.

Tercer aspecte a destacar, com és conegut: impost a pisos buits, estímuls a veure si aconseguim mil nous habitatges a disposició de l'Administració per a l'any 2014.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el reconeixement a Europa de la qualitat de la recerca que es fa a Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el reconeixement a Europa de la qualitat de la recerca que es fa a Catalunya (tram. 310-00209/10)

La formula la il·lustre senyora Mireia Canals, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Mas-Colell. És sabut que el sistema català de recerca és competitiu internacionalment i que Catalunya es posiciona com un nucli de coneixement al sud d'Europa. Les darreres setmanes hem rebut notícies positives en l'àmbit de la ciència catalana, especialment pel que fa al reconeixement que arreu d'Europa es fa de la seva qualitat. Seguim freqüentment referències a investigadors catalans que reben reconeixements a les convocatòries del Consell Europeu de Recerca; les darreres, els anomenats *consolidator grants*, o les *synergy grants*, uns ajuts altament competitiu adreçats a científics de primer nivell. D'altra banda, el centres Cerca són freqüentment reconeguts: primera posició en física mundial per a l'Institut de Ciències Fotòniques; novena posició mundial en biomedicina per al Centre de Re-

gulació Genòmica, que també ha obtingut l'acreditació Human Resources Excellence in Research Award, per la seva excel·lent gestió dels recursos humans atorgada per la Unió Europea, en aplicació dels principis de la Carta europea de l'investigador i el Codi de conducta de les institucions de recerca.

Volem afegir que fa tan sols uns dies el Govern va fer balanç del VII Programa marc europeu de recerca i innovació, durant la IV Jornada Connect-EU, davant dels responsables de recerca de la Comissió Europea, que va informar dels resultats excel·lents. També va fer una projecció de les línies a seguir de cara al proper programa marc, l'Horitzó 2020, un programa del qual volem destacar, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que incentiva des de la seva gènesi el partenariat públicoprivat i que només pot aportar bons projectes per a Catalunya.

Veiem amb molt bons ulls, d'altra banda, com la internacionalització està completament assumida per part de les institucions de recerca i que en aquest context el Govern avanci en l'impuls d'una política d'aliances bilaterals amb d'altres territoris.

Per tot això, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldríem saber quins són els resultats de recerca obtinguts per Catalunya en l'entorn europeu; com valora el Govern el reconeixement de la qualitat de la recerca que es desenvolupa a Catalunya; quin és el capteniment del Govern en matèria de recerca i innovació per als propers mesos, especialment pel que fa a l'àmbit internacional, i, per acabar, com s'alinea amb les diferents directrius europees de l'Horitzó 2020.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyora diputada, efectivament, a Catalunya volem construir i desenvolupar un sistema econòmic basat en la competitivitat, en l'exportació, en una economia de molt alta productivitat, basada en el coneixement, i que generi llocs de treball de qualitat. Per a això ens fa falta tindre un sistema potent d'innovació, i un dels components..., no l'únic, però un component important d'un sistema d'innovació és un bon sistema de recerca. I, efectivament, aquí les notícies són bones: no només tenim un bon sistema de recerca, tenim un sistema de recerca excel·lent.

Potser li puc donar algunes xifres connectades amb Europa. En quantitat estem on hem d'estar, però és que també ho estem en qualitat. De fet, ens tendeix a anar millor com més selectiu és el procés d'assignació de recursos. Per exemple, si mirem en el context espanyol, en el *plan nacional* rebem, en mitjana dels anys 2007 a 2011, al voltant del 20 per cent, una mica més del 20 per cent. En el programa marc, del 2007

al 2013, hem aconseguit, del total espanyol, el 30 per cent. Si anem al Consell Europeu de Recerca, que són els més competitiu i exigents, hem rebut, des del seu principi, hem aconseguit més del 50 per cent. I en els més competitiu dels més competitiu, els *synergy grants*, que se n'han donat tres a Espanya aquest any, a Catalunya n'han vingut dos, i aquests dos representen 30 milions d'euros. I aquests nombres no són bons només amb relació a Espanya, sinó que per milió d'habitants, i dintre de la Unió Europea, estariem només per darrere d'Holanda.

El que cal fer a partir d'ara és consolidar les institucions. Els investigadors van i vénen, sobretot en un sistema molt competitiu, el que ens convé és que les institucions...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...i les infraestructures siguin molt fortes... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a Viladecans.

Pregunta

al Govern sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a Viladecans (tram. 310-00210/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller Boi Ruiz, tornem a parlar de Viladecans; aquesta vegada, però, no li preguntarem per l'hospital, perquè ja ho hem fet en reiterades ocasions i, a més a més, creiem que ha contestat de forma contundent. Tot i així, de vegades l'ambient encara està intoxicat, però esperem que amb les respostes que vostè va donant dia sí dia també, i també amb la realitat de cada dia, doncs, les persones realment puguin percebre que aquest Govern aposta clarament per l'Hospital de Viladecans.

Avui, però, volem parlar dels centres d'atenció primària. Com sap –millor que nosaltres mateixos–, a Viladecans hi han actualment dos centres d'atenció primària, concretament el de Mas Font i el de Maria Bernades, i aquests centres donen també atenció a Sant Climent.

El 2007, aproximadament, que estàvem en una època, doncs, de creixement econòmic, però també d'expansió de la població, es va determinar que segurament el més raonable seria fer un nou CAP, i aquest nou CAP es veia així perquè els dos que hi han actualment, per les dimensions que tenen i pel grau d'ocupació, ja no

permetien que s'hi poguessin posar allà més professionals treballant de manera correcta.

Hi han els terrenys adjudicats, és a dir que per aquest aspecte, doncs, està tot solucionat. I el que sí que va passar, com és lògic i tots sabem, és que a partir, doncs, més o menys també del 2008 i més endavant, per culpa de la situació pressupostària de la Generalitat, la decisió de construir aquest CAP s'ha hagut d'anar ajornant.

Tanmateix, però, ara ens dóna la sensació que aquestes coses estan canviant, i és per això que aquest grup parlamentari li voldria preguntar, doncs, quines són les previsions que té el Govern, i per tant la seva conselleria, amb relació a la construcció d'un nou centre, d'un nou CAP a la ciutat de Viladecans.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, com vostè deia molt bé, en el moment d'elaborar el pla funcional 2007 es contemplava un increment de la població que seria la inèrcia dels anys anteriors. No es va complir, aquest creixement poblacional, i una distribució de centres de primària pensada per a 80.000 habitants en realitat s'havia d'ajustar a 64.000 habitants.

Dit això, i malgrat, com deia, les dificultats pressupostàries, nosaltres hem establert un criteri d'inversions, amb els recursos limitats que tenim, molt basat en les necessitats assistencials de la població i les necessitats d'altres activitats que sigui possible resoldre en l'atenció primària i que no siguin pròpiament l'atenció primària tal com la tenim entesa.

Dit això, nosaltres, tal com li vaig dir a l'alcalde en una reunió el 19 de juliol del 2012, ens vam comprometre a tirar endavant aquest tercer centre d'atenció primària. El 17 d'octubre de 2013 es va publicar el concurs. Aquest concurs ja està adjudicat, el 23 de desembre, i, per tant, s'iniciarà properament la construcció d'aquest equipament.

Aquest equipament, atès que tenia una previsió, com sap molt bé, per a una població de 82.000 habitants, ens permet encabir dins d'aquest centre de primària d'altres activitats, com són la salut mental, que es feia en l'àmbit de Gavà, ens permet situar allà el Programa de salut sexual i reproductiva, i a més a més estem valorant la concentració de tota l'atenció pediàtrica, atès que aquest equipament ens permet, donat el no-creixement de la població, encabir, com deia, altres serveis, més enllà de l'atenció primària. I per això vam prioritzar respecte a altres equipaments aquest equipament, que ens permetia, tal com estava funcionalment dissenyat, hi insisteixo, encabir-hi serveis que augmentessin la resolució de l'atenció primària.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la violència masclista en l'àmbit de la parella.

Pregunta

al Govern sobre la violència masclista en l'àmbit de la parella (tram. 310-00204/10)

La formula la il·lustre senyora Rosa Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Rosa Amorós i Capdevila

Voldria manifestar el nostre rebuig absolut a la violència masclista, una violació dels drets humans i un atemptat directe a la dignitat i la llibertat de les dones. Com a societat, tenim un problema provocat per les relacions desiguals de poder entre homes i dones, però, alhora, també tenim el repte d'eradicar del tot aquest tipus de violència, que ha truncat tants projectes de vida i destrossat ja massa famílies. Perquè de víctimes mortals, conseller, n'hi ha i, per desgràcia, continuarà havent-n'hi, i el seu departament té la responsabilitat de fer-se càrrec de l'atenció, seguiment i també protecció de les dones que pateixen violència masclista. Per tant, i per tal d'evitar més assassinats de dones en mans de les seves parelles o exparelles, quines actuacions realitzen quan la dona no denuncia però saben que la violència és present i el risc per a la víctima és un fet real? Quin seguiment preventiu se'n fa d'aquests indicis?

Encara que cada cas és únic i dramàtic, l'any passat ens va colpir el de la nena Alba Martí, i fa poc temps el de les dues darreres víctimes mortals de Vilanova i la Geltrú. Tenint en compte que hi havia hagut denúncia prèvia i ordre d'allunyament en els dos casos, creu que el seguiment i supervisió varen ser ajustats al procediment i les instruccions del Pla de seguretat i atenció a les víctimes de violència masclista i domèstica acabat de desplegar l'any 2013? Com valoren el risc d'una víctima? S'utilitza el qüestionari de valoració del risc policial? Si és així, què va fallar? I, en cas contrari, per quin motiu no es va fer servir?

Tot i la coordinació dels diferents organismes i serveis, podem realment garantir acompanyaments adequats i rutes prou segures a les dones que ho necessiten? Perquè, si no ho podem garantir, per què hauríem de demanar a les dones que denunciïn? Quan i amb quins instruments validen el funcionament dels circuits, conseller?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, compartir, d'entrada, amb vostè i jo estic rotundament convençut que amb tota la cambra, doncs, aquest rebuig

que vostè manifesta contra la violència masclista i de gènere, no? Evidentment, això és i continuarà sent així.

Una primera reflexió. És que a l'arrel de tots els problemes de violència masclista i de gènere ja hi ha una qüestió conceptual bàsica, un tema de valors. Fins que no siguem capaços d'inculcar el valor de la igualtat entre home i dona, no serem capaços de vèncer del tot aquesta xacra, una xacra que un sol cas, evidentment, ens preocupa i ens ha d'ocupar, jo dic gairebé ens ha d'obsessionar, perquè no és tolerable en una societat com la nostra que hi hagin aquestes expressions de violència.

Dit això, també manifestar una qüestió: la tendència a les víctimes mortals de violència de gènere –i aquesta setmana presentarem dades, o la setmana entrant, de violència– entre l'any 2012 i 2013 ha estat raonablement positiva; havíem tingut catorze víctimes mortals el 2012; només –i «només» són massa, evidentment– n'hem tingut quatre el 2013. En qualsevol cas, vostè em demana per coses molt concretes que intentaré de detallar-li.

Em demana per un supòsit en una política que és transversal, eh? Jo parlo en nom del Govern, perquè aquí hi ha implicació de Benestar, hi ha implicació d'Educació, hi ha implicació de Sanitat. Però vostè em demana per un cas concret: «Escolti, què fan quan no hi ha denúncia? Què és el que fan?» Perquè, quan hi ha denúncia, tenim camins, doncs, explícits, perfectament taxats per fer aquesta valoració que es fa, evidentment; aquest supòsit es gradua i, en funció d'aquests supòsits, es fan les polítiques concretes de seguiment ad hoc per a cadascun d'aquests casos. Quan no hi ha denúncia no ens quedem de braços parats. Quan des d'algun àmbit, sigui sanitari, sigui educatiu o sigui del mateix Cos de Mossos d'Esquadra, es detecta la possibilitat de maltractaments, no ens quedem passius, sinó que es fa una avaluació de tot l'entorn d'aquesta víctima, es fa aquesta gradació en funció de quin és el grau de risc que assumeix aquesta víctima, basant-se en aquest qüestionari, que està operatiu arreu del país, basant-se en aquest programa que entra en funcionament l'any 2012 i s'assignen aquells recursos de seguiment d'aquesta víctima, que poden ser des d'un seguiment i atenció molt detallada, o simple contacte, doncs, sovintejat, unes vegades personal, d'altres vegades telefònic.

En qualsevol cas, si dic amb certesa, ocupa i preocupa molt, perquè el fet que hàgim tingut unes estadístiques raonablement positives en allò que fa referència a la mortalitat, no ens podem confondre i equivocar en el fet que han baixat les denúncies; intuïm que alguna d'aquestes baixades de denúncies no té tan a veure amb la desaparició del fenomen...

La presidenta

Conseller... Té la paraula la senyora diputada.

Rosa Amorós i Capdevila

Bé, conseller, li demanem que el Govern faci el possible i gairebé l'impossible per tirar endavant el despla-

gement efectiu i en la seva totalitat de la Llei 5/2008 i el dret de les dones a eradicar la violència masclista, perquè hem comprovat que, malauradament, no n'hi ha prou amb denunciar; ens cal un enfocament global centrat en la prevenció, però també ens cal prioritàriament l'apoderament de les dones si realment volem eradicar aquesta realitat que impacta en el mateix cor del benestar de la nostra gent i, en definitiva, del nostre país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la tutela dels drets dels immigrants internats al Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre la tutela dels drets dels immigrants internats al Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona (tram. 310-00205/10)

La formula la il·lustre senyora Gemma Calvet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Bon dia, presidenta. Conseller, hem volgut portar en aquest plenari i en clau de control de l'acció de govern una qüestió que ha ocupat també la tasca parlamentària. Vam rebre la petició a la Comissió de Justícia i Drets Humans de poder facilitar l'entrada de diversos diputats d'aquest Parlament per poder visitar el Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca; se'ns va denegar per part de la delegada del Govern, i hem demanat empara al Parlament, a tenor que la resposta de la delegada del Govern va ser que ens havíem de coordinar amb el Congrés de Diputats. Per tant, se'ns impedeix la nostra feina. Exceptuant la CUP i el PP, tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament hem signat una petició a la Mesa d'aquest Parlament per veure quina és la reacció institucional, perquè no podem desentendre'ns d'aquesta qüestió i d'aquesta problemàtica.

Més enllà de l'activitat parlamentària, què fa el Govern, què fa el Govern per poder atendre les demandes de tutela dels drets fonamentals de les persones que estan ingressades al Centre d'Internament d'Estrangers? Són persones que, malgrat que alguns qüestionin que hi hagi competència en matèria d'intervenció des de l'àmbit del Govern de la Generalitat, nosaltres entenem que des de l'àmbit de Justícia, des de l'àmbit de Benestar Social, des de l'àmbit de Salut hi han capacitats suficients d'acció de govern. Estem parlant de més de 1.500 persones ingressades durant l'any 2013. La materialització de les expulsions només s'ha fet en un 46 per cent i, per tant, hi ha problemàtica a atendre i acció de govern a desenvolupar.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en primer lloc, permeti'm recordar una mica de què parlem quan parlem dels CIE. Aquests són uns centres creats l'any 1985 per la primera Llei d'estrangeria i modificats en successives modificacions legislatives que hi han hagut i que voldria recordar –perquè a vegades hi ha una certa confusió, no pas en aquesta cambra, evidentment, però potser sí en l'opinió pública– que no es tracta de centres penitenciaris i, per tant, parlem d'un centre de naturalesa diferent i que l'ingrés i l'estada, doncs, de les persones que s'hi reclouen té un sentit preventiu i cautelar, no?

I al Govern li preocupa i molt, li preocupa i molt l'opacitat que hi ha en aquests centres i, per tant, en aquest sentit, ha traslladat, en aquest cas a instància del conseller de Justícia i arran d'aquesta comissió de què vostè parlava, d'una primera compareixença en aquest àmbit, doncs, aquesta preocupació i aquesta necessitat i voluntat que tenim de fer aquests centres que siguin transparents –res millor que posar transparència i que obrir les portes a les institucions–, ha estat negada moltes vegades l'entrada al mateix Síndic de Greuges, autoritat en aquest país, a diputats d'aquesta cambra. Per tant, insistim i insistirem en aquesta necessitat de transparència i que aquests centres compleixin aquella funció per a la qual van ser dissenyats i, sobretot, escrupolós respecte a una qüestió absolutament fonamental, que són els drets humans d'aquelles persones, amb independència, evidentment, de quina sigui la seva situació administrativa.

La presidenta

Té la paraula la diputada senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Conseller, d'aquestes persones ingressades, un 56 per cent vénen de l'àmbit de Justícia. S'està produint un circuit pervers, que és presó-CIE-presó-CIE, perquè no es materialitzen les expulsions. Cal coordinació i assegurar; no pot sortir ningú de presó que no tingui assegurat el bitllet d'avió; si no, s'ha de mantenir en el sistema penitenciari, competència pròpia, l'única comunitat autònoma que tenim competència en matèria penitenciària.

Segona qüestió: prevenció de les desaparicions forçades en matèria d'asil. Benestar Social. Cal assegurar informes d'arrelament, perquè un 44 per cent d'aquestes persones no tenen cap antecedent penal, cap, ni un i, per tant, s'ha de vetllar perquè l'expulsió no posi en risc la seva vida i, a més, es mantinguin els elements que puguin objectivar i acreditar les seves circumstàncies d'arrelament.

Hi ha feina a fer i els encoratgem a la major coordinació i determinació política perquè això sí que és qualitat democràtica.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Feina a fer i la fem i la continuarem fent, malgrat aquest fet competencial que emana, doncs, de la legislació bàsica. En qualsevol cas, des de la perspectiva del Govern hi ha tres aspectes que són molt fonamentals i que orienten, doncs, la nostra posició respecte a això.

En primer lloc, creiem que és absolutament imprescindible, i així ho hem traslladat de diferents maneres al Govern central, l'aprovació del reglament. La llei diu que això és reglamentarà i, per tant, és imprescindible que això sigui així; no és tolerable que quatre anys llargs després de la legislació no s'hagi desenvolupat el reglament que anirà, doncs, en pro d'aquesta transparència, per regular aquesta transparència i també, evidentment, per garantir i establir quins són aquests mínims de qualitat de garantia de drets dels interns.

En segon lloc, també en la línia aquesta de la transparència, és fonamental des de la perspectiva del Govern conèixer les dades sobre els interns. A vegades és massa difícil o gairebé sempre és massa difícil conèixer-ne les dades. Vostè n'ha referit algunes, però és important, doncs, que hi hagi aquest esforç de transparència. I també, evidentment, per descomptat, doncs, garantir la integritat física i moral d'aquestes persones que hi estan internades.

Per tant, aquest és el full de ruta que té el Govern i aquest és el compromís que ha fet, doncs, a través del conseller de Justícia en compareixença parlamentària i que assumeixo també com a titular, en aquest cas, del Departament d'Interior i en les relacions que tenim amb el Ministeri, per cert, d'Interior, de qui depenen aquests centres.

La presidenta

Senyor conseller...

La pregunta següent és sobre la situació laboral del Cos de Bombers de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre la situació
laboral del Cos de Bombers de la
Generalitat (tram. 310-00213/10)

La formula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, em permetrà un parèntesi per expressar en nom propi i del meu grup el rebuig i la condemna a l'últim acte de genocidi lingüístic que ha perpetrat el Govern del Partit Popular. Avui han cessat les emissions de Catalunya Ràdio i de Catalunya Informació al País Valencià i voldríem manifestar-nos en aquest sentit.

Conseller, anem al que diu la pregunta. La situació del Cos de Bombers és de col·lapse, conseller. Què pensa fer per resoldre aquesta situació?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Permeti'm, senyora presidenta i senyor diputat, que negui la major: no estem en una situació de col·lapse. Sí que hi ha coses a millorar, sí que hi ha coses a corregir i, en aquest sentit, jo vaig ser prou explícit en la compareixença, en la darrera compareixença en comissió respecte a això. En el seu dia vàrem denunciar, des del Govern, el conveni que regia des del 2006, que va ser prorrogat el 2008 i ha estat successivament prorrogat, perquè hi han alguns aspectes, doncs, que cal millorar, però en cap cas –i d'això sí que voldria donar-ne certesa i confiança al conjunt de la cambra i de la ciutadania–, en cap cas estem en una situació de col·lapse, sí en una situació en la qual cal millorar alguns aspectes.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'il·lustre senyor diputat.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, presidenta. Conseller, sí que està en situació de col·lapse. No ho diem nosaltres, ho diuen els professionals. Abans de l'estiu es van manifestar en aquest sentit i ara ho tornen a fer. Avui els tenim aquí a baix, a la porta, i han vingut en nombroses ocasions.

A l'estiu ens va tocar la rifa, conseller, li ho vàrem dir quan va comparèixer. Les condicions climatològiques van ser tan favorables que no vàrem tenir cap ensurt quan, si s'hagués produït algun incendi seriós, hauríem tingut moltes dificultats per resoldre'l. Després va venir el novembre, hi va haver el foc de Vilopriu, si ho recorda. I crec que vostè mateix va explicar que, si s'hagués produït un altre foc simultàniament, hauríem tingut moltes dificultats també per resoldre'l. Els darrers tres mesos, el 80 per cent dels parcs estan sota mínims.

La setmana passada, a Sant Adrià, hi va haver un incendi en un habitatge; un incendi en un habitatge, conseller. En altres moments, segurament, s'hauria pogut resoldre més ràpidament; en aquest cas, –en aquest cas–, conseller, vostè està arronsant el front, però en aquest cas va haver d'acudir un tren de Bombers de Barcelona i, més enllà de Barcelona i més enllà del Besòs, els ciutadans també tenen drets, conseller. A Sant Adrià no es va poder resoldre en condicions aquest incendi, si no hi haguessin anat els Bombers de Barcelona.

Més diàleg –més diàleg–, conseller, més recursos, no pot ser que des del 2010 tinguem una plantilla que cada vegada va minvant, no pot ser que hi hagi els parcs en les condicions en què estan.

Conseller, aprofito per acomiadar-me i per deixar-lo en mans del meu company Ferran Pedret. Que no li passi res. A partir d'ara, les sessions d'Interior les farà ell.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Miri, senyor diputat, per respecte a l'alcalde de Sant Adrià del Besòs, amb qui vaig estar parlant sobre aquest episodi, no entraré a aprofundir en totes les causes que van dificultar l'accés dels bombers en aquest episodi. I li demanaria que fóssim molt curiosos.

I, senyor Pedret, si s'incorpora, benvingut sigui; gràcies per totes les aportacions crítiques que vostè ha fet. Home, li demanaria un punt de rigor que a vegades no he trobat en el seu grup parlamentari. (*Veus de fons.*) Perquè això que acabem de sentir..., home, això només aconsegueix una cosa que és esporuguir i espantar la gent. No estem en una situació de col·lapse –aquesta és una realitat objectiva–, estem en una situació d'una plantilla..., i això sé que és una reivindicació –per altra part, que jo ho respecto molt– que demanen, doncs, ampliació de plantilla i que no es pot fer.

Però hem fet una cosa important –una cosa important–, que és declarar aquest servei com a essencial, que permet, amb interinatges, substituir aquelles baixes que per jubilació hi hagi, que, per cert, no tenen res a veure amb aquelles xifres que algunes vegades s'han dit a través d'alguns sindicats i en els mitjans de comunicació, i que vostè –sí, no faci així– moltes vegades se n'ha fet ressò i que avui no ha gosat repetir, perquè són rotundament falses; en qualsevol cas, hem fet això. I això permetrà garantir que en aquell sistema de bombers que tenim, que és mixt, bombers funcionaris - bombers voluntaris, hi puguem incorporar, també, des de l'interinatge per no perdre més efectius en els Bombers. Però, en qualsevol cas, no estem, ni de lluny, en una situació de col·lapse.

I, per tant, li pregaria que fos responsable, que fóssim rigorosos en l'ús..., i que fóssim crítics, tant com vulgui. Però nosaltres vàrem denunciar un conveni que estava plantejat en una situació que és molt diferent de l'actual des de moltes perspectives. Però, u, mantenim amb claredat el model, perquè aquest model és bo; dos, farem una proposta. I deixi'm manifestar un punt de perplexitat. Jo respecto les expressions sindicals, però encara no hem formulat la proposta que hem de fer, que de ben segur passarà per incrementar i per modular i per canviar alguns sistemes que fins ara són voluntaris, com d'hores extres, de guardies complementàries o d'aquell complement de major dedicació. I això ho haurem de canviar. I probablement, doncs, no serà entès per tota la ciutadania, però ho farem pensant..., per a tot el Cos de Bombers, però ho farem pensant en la ciutadania, aquesta ciutadania a la qual el Cos de Bombers amb professionalitat i rigor serveix, i també al servei de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre els criteris d'incompatibilitat dels membres del Govern i els alts càrrecs (tram. 310-00214/10)

La pregunta següent és sobre els criteris d'incompatibilitat dels membres del Govern i dels alts càrrecs. La formula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila, del Grup Parlamentari Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Vam saber per la premsa la setmana passada, el dia 14, que el secretari d'Ocupació i Relacions Laborals deixava el seu càrrec per incorporar-se a l'empresa privada en l'àmbit relacionat amb la feina que ha estat fent durant els darrers tres anys a la Generalitat de Catalunya.

Honorable vicepresidenta, volem saber-ne els motius. Perquè els ciutadans veuen que el màxim responsable d'Ocupació i Relacions Laborals del Govern de Catalunya i responsable de la Sectorial d'Ocupació de Convergència, en un moment d'emergència nacional pel que fa a l'atur, de cop i volta, en vint-i-quatre hores, abandona la mediació en conflictes laborals –i aquí n'hem vist molts i se'ns ha dit sempre, doncs, que ho feia ell en primera persona–, i també abandona la lluita contra l'atur per anar-se'n a guanyar diners a l'empresa privada... (*veus de fons*), fent el mateix que ha fet a la pública.

Consellera, no creu que això és molt i molt lleig, que és inconvenient, que és impropedient i, sobretot, que no s'entén? Pot garantir –pot garantir-ho– que no ha estat una contractació derivada de la seva mediació en l'exercici del seu càrrec?

Digui'ns quines mesures ha pres el Govern per fer complir la Llei del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya, sobretot pel que fa a la prohibició d'intervenir en activitats privades fins després de dos anys del seu cessament.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, jo no jutjo el que fa el senyor Bonastre, el secretari general; està en tot el seu dret d'actuar de la manera que cregui convenient. Jo el que sí que li puc dir és que ha fet una excel·lent feina al capdavant de la seva responsabilitat que ha tingut durant aquests anys, amb una total entrega. I això és el que valora el Govern. I respecta, com no podria ser d'altra manera, la responsabilitat, i respecta les decisions personals que qualsevol membre del Govern pugui prendre, ara o en el passat.

D'acord, això, sí, amb una sèrie de criteris els quals aquest mateix Parlament, doncs, va fixar en la Llei

13/2005, que marquen les incompatibilitats dels membres del Govern, dels alts càrrecs, i que posen de manifest que la prohibició es connecta directament amb els expedients i no pas amb el sector de l'activitat on es projecta la competència a què fa referència.

I, en aquest sentit, això significa que la prohibició no impedeix, en cap cas, acomplir activitats privades en el sector material sobre el qual es projectaven les competències de l'alt càrrec, sinó en els expedients.

Jo crec que aquest Parlament s'ha anat dotant d'unes lleis i el Govern el que fa és l'estricta compliment d'aquesta legislació. Però va més enllà –i ara, en tot cas, en el torn de resposta li'n tornaré a fer esment–, perquè el Govern ha fet un pas important amb la transparència amb el portal de la transparència, donant aval a aquest compromís que té amb la transparència.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Montserrat Capdevila Tatché

Pot assegurar, sí o no, que els advocats de PriceWaterhouse no han intervingut en cap dels expedients que el senyor Bonastre ha mitjançat en els darrers tres anys en la seva responsabilitat?

Vostès han omplert els diaris de pàgines i pàgines sobre aquesta transparència, sobre codis ètics. Pot garantir que en aquest codi ètic, que diu que s'han compromès –i que en un web ens diu, eh?, que són els millors del món mundial en transparència–, no s'han instrumentalitzat les responsabilitats del senyor Bonastre per a posteriors avantatges privats?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Miri, jo li demanaria... –fa un moment li ho demanava el conseller Espadaler, ara li ho demano jo–, jo els demano rigor i responsabilitat, perquè em sembla que no fem cap favor ni al Parlament, ni a la política en general, ni a l'Administració..., anar sembrant constantment qualsevol mena de dubte.

Jo li he dit que hi ha una llei que va aprovar, que va elaborar aquest Parlament –jo no sé si vostè hi va participar– el 2000..., per tal d'assegurar aquests criteris d'incompatibilitat dels alts càrrecs, amb els quals tots hi estem compromesos.

A més a més li deia que el Govern, compromès amb la transparència, ha fet un pas més enllà, que no havia fet cap govern fins ara, i que és posar sobre la taula aquest portal de la transparència; un portal en el qual vostè pot consultar des de les retribucions de totes les persones, de tots els treballadors públics, fins a la contractació pública de les empreses privades, etcètera. És un compromís del Govern amb la transparència...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

...que esperem que es complementi amb la Llei de...
(La presidenta retira l'ús del micròfon a la vicepresidenta del Govern i aquesta continua parlant uns moments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els fets delictius que s'han produït les darreres setmanes.

Pregunta

al Govern sobre els fets delictius
que s'han produït les darreres
setmanes (tram. 310-00206/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Quina és l'opinió del Govern sobre els greus fets delictius que s'han produït les darreres setmanes a Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Miri, l'opinió i l'actuació del Govern respecte als fets delictius, els de les darreres setmanes –que ja em precisarà a què es refereix–, precisament, és sempre la mateixa: de preocupació i d'actuació policial, per un costat preventiva i per l'altre costat, doncs, evidentment reactiva. I ho demostra el fet que, malauradament, hem començat un any, si es referia vostè a homicidis, amb sis homicidis, quatre dels quals han estat resolts i les persones han estat detingudes. Encara ahir vam tenir un altre lamentable episodi. Però, en qualsevol cas, l'eficiència policial ha quedat manifesta.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Gavà: mor un jove de forma violenta al carrer. Barcelona, barri del Born: un jove degolla dues persones en plena via pública, una d'elles mor. Carrer Reina Amàlia, de Barcelona: una persona mor al carrer després d'haver estat apunyalada. Divendres passat, després d'una manifestació, un grup de radicals ataca una comissaria de la Guàrdia Urbana: cremen contenidors, provoquen greus destrosses en establiments, terrasses i mobiliari urbà, sis vehicles pateixen danys, cinc policies ferits, tres detinguts. Aquests fets provoquen una greu

alarma social. Que et puguin assassinar enmig del carrer clavant-te un ganivet genera una greu inseguretat. Tornen els grups radicals a arrasar Barcelona.

Just després d'acabar la comissió d'estudi, i quan vostè, conseller, va prendre decisions que afectaven directament el model de seguretat, la imatge és que els policies s'han de protegir i no poden garantir la seguretat.

Per cert, quina és la valoració que fa el conseller del canó de so emprat per primera vegada pels mossos? Ha estat efectiu? Ha funcionat? Quan la imatge que veiem és que la policia s'ha de protegir i que no pot protegir els comerciants, els veïns, que els radicals arrasen amb tot, és que alguna cosa no s'ha fet bé.

Cal que ens expliquin quin era el dispositiu i la coordinació entre els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana de Barcelona.

Ens tornen a la memòria imatges que crèiem oblidades, de l'època de l'alcalde Clos, on la Guàrdia Urbana es refugiava en l'ajuntament i els radicals arrasaven a la plaça de Sant Jaume.

Si vostè ha vist les imatges, un treballador d'un restaurant que estava al costat de la comissaria de la Guàrdia Urbana es lamentava que la policia només protegís l'edifici municipal mentre els radicals arrasaven la seva terrassa i a corre-cuita intentava salvar el que podia. Fets molt greus que provoquen molta alarma social i concentrats en el districte de Ciutat Vella de Barcelona.

Què pensa fer, conseller? Quines mesures adoptarà? Cal que reforci la presència policial a Ciutat Vella. Treballem tots per recuperar el bon nom i prestigi de la nostra policia a Ciutat Vella i perquè millori la coordinació de tots els cossos policials.

Miri, el ministre de l'Interior deia que en el darrer any a Catalunya la Policia Nacional i la Guàrdia Civil havien desarticulat vuitanta-cinc grups criminals; cinquanta-quatre d'aquests eren de violència itinerant. Aquest és el camí. Col·laborem entre tots per assolir l'objectiu que compartim, que és garantir la seguretat dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Vostè esmenta dos aspectes, i és ben legítim que ho faci amb una pregunta, però entendrà que amb els pocs segons que tinc per contestar no hi aprofundeixi tant com convindria. Però, en qualsevol cas, sí que voldria deixar molt clar i reafirmar el compromís del Departament d'Interior i del Govern de la Generalitat en la lluita contra la violència urbana.

Quedi meridianament clar: aquest Govern està per la tolerància zero contra qualsevol expressió de violència urbana, que, malauradament, varem tenir divendres a la ciutat de Barcelona. Un fenomen, doncs, que ve

d'una convocatòria atípica i que no cal confondre, deixem-ho també clar –que no cal confondre-ho–, amb la resta de manifestants, fins a 1.700, que ho van fer d'una manera normal, pacífica, abrindada si vostè vol, però que l'expressió violenta es va situar al mig d'aquesta protesta, i certament nosaltres la rebutgem, condemnem. Hem fet i fem una anàlisi crítica de tot aquest esdeveniment, i evidentment, doncs, que reforçarem tot allò que sigui reforçable amb altres cossos policials, particularment amb la Guàrdia Urbana de Barcelona. Però, en qualsevol cas, quedi clar, rotundament clar el compromís contra la lluita de violència urbana que no cap a les nostres ciutats.

Dit això, a veure, vostè insinua, ve a dir: «Escolti, aquí s'han pres decisions, en aquesta cambra» –que, per cert, han estat raonablement unànimes–, «sobre aspectes d'ordre públic com les pilotes de goma.» Em sembla intuir de les seves paraules que anaven per aquí. Escolti..., les pilotes de goma *per se* no són la solució a aquests problemes –no ho són–; si ho fossin probablement a Madrid, que van passar coses, a València, que van passar coses, a Saragossa, que van passar coses i que la Policia Nacional, doncs, en va fer ús, no haurien passat. Per tant, jo crec que la solució és més integral, és més global: atacar de soca-rel i fer detencions.

Li accepto que moltes vegades determinats episodis es veuen molt i són molt vistosos a nivell, doncs, dels mitjans de comunicació. I està bé que sigui així. Però, escolti, encara la setmana passada es van produir per part del Cos de Mossos d'Esquadra detencions de persones que van generar greus aldarulls en manifestacions del mes de novembre passat. Per tant, hi estem treballant. I vull recordar que en aquesta mateixa manifestació es varen fer tres detencions.

Què ens preocupa? Ens preocupa i molt la joventut, la gent molt jove, alguns d'ells menors d'edat, que participen en aquests aldarulls. I, per tant, estem treballant en aquesta línia i hem fet...

La presidenta

Senyor Espadaler...

El conseller d'Interior

...i farem encara més... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les respostes a la carta que el president de la Generalitat va trametre a mandataris internacionals.

Pregunta

al Govern sobre les respostes a la carta que el president de la Generalitat va trametre a mandataris internacionals (tram. 310-00207/10)

La formula l'il·lustre senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., senyor conseller, dins de la seva ofensiva internacional per dividir una democràcia europea com és Espanya, fa escasses setmanes el president Mas va enviar una carta als mandataris europeus. Jo no li preguntaré pel silenci del president de la República Francesa, que va rebre un fax en anglès –i, m'ho permetrà, un anglès de traductor de Google.

La pregunta és: quina conclusió extreu el Govern de la resposta del president de la Comissió Europea?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Jo m'havia pres seriosament la pregunta tal com vostès l'havien formulada, que era quin era el capteniment del Govern davant de les respostes a la carta enviada pel president de la Generalitat a mandataris internacionals, i em sembla que és imprescindible que li expliqui per què varem decidir fer aquesta carta, com per què decidim fer determinades comunicacions, memoràndums, etcètera, doncs, a nivell internacional.

Concretament, després de l'acord que vostès coneixen que es va produir el dia 12 de desembre, ens va semblar necessari fer aquesta comunicació, de fet, per tres raons, no? Primera, perquè creiem que aquest acord és un pas transcendent i molt ampli i representatiu de la societat i d'aquest Parlament que cal explicar-lo nosaltres mateixos i no deixar-ho obert a interpretacions. En segon lloc, perquè creiem que és important que els primers ministres de la Unió Europea sàpiguin de primera mà que existeixen les vies per poder fer aquesta votació i que des del Govern de Catalunya s'estan fent totes les gestions per donar a conèixer aquestes vies al Govern de l'Estat i buscar un acord, que és el propòsit, a més a més, d'aquest Parlament, també, com vostès coneixen, no? I, en tercer lloc, perquè creiem que és important que els primers ministres sàpiguin que des de Catalunya es desitja un procés pacífic, democràtic i transparent, que té la Unió Europea com a marc de referència, no?

I si a vostè, doncs, el preocupa tant com fem les coses en aquest sentit, òbviament qualsevol aportació seria del nostre agraïment.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, presidenta. Jo li preguntava per la resposta del president de la Comissió Europea. I la resposta del senyor Durão Barroso va ser molt clara: «És un tema intern»; és a dir, s'han d'atenir a la Constitució espa-

nyola. I es torna a fer referència que una Catalunya independent quedaria fora de la Unió Europea.

La veritat és que s'ha de ser molt *hooligan* del separatisme per a celebrar la resposta com una victòria, perquè o bé són tan *hooligans* que celebren fins i tot un autogol, celebren fins i tot un gol en pròpia porteria, o bé són tan separatistes que ens volen separar també de la Unió Europea.

Mirin, el Govern d'Espanya aposta per internacionalitzar l'economia, cosa que beneficia notablement l'exportació catalana i crea llocs de treball. Per això el Fons Monetari Internacional, la Unió Europea i el president dels Estats Units lloen l'impuls reformista espanyol. En canvi, vostès només provoquen preocupació, són percebuts com un risc, com un problema, com un obstacle per a la recuperació econòmica dels catalans. I per això, fora, no troben cap complicitat, com bé reconeix el seu director general d'Acció Exterior, el senyor Francesc Gambús, cap complicitat.

I ens volen fer creure que van pel món donant lliçons de democràcia quan l'únic que donen són mostres de radicalitat, populisme i euroescepticisme que embruten la imatge de Catalunya. Per això, els únics aliats que tenen són els dirigents de la Lliga Nord. I és normal: vostès copien l'«Espanya ens roba» del seu «Roma ladrona». I no sé jo si deuen haver pagat drets d'autor en aquest cas. Però la veritat és que la contradicció entre el seu fals dret a decidir i els valors democràtics europeus és evident.

I per això jo li faig una pregunta ara molt clara, i espero que per un cop em respongui. Què pot decidir un llombard a Itàlia que no pugui decidir un català a Espanya? Què pot decidir un bavarès a Alemanya que no pugui decidir un català a Espanya? O bé què pot decidir un bretó a França que no pugui decidir un català a Espanya?

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Podria haver continuat dient: «Què pot decidir un escocès a la Gran Bretanya que no pot decidir un català a Espanya?», no? (*Aplaudiments.*)

Jo el que..., vostè afirmava categòricament que el Govern d'Espanya apostava per internacionalitzar l'economia; em pregunto per quin motiu el Ministeri d'Afers Exteriors envia un document de dues-centes pàgines, que vostè potser deu conèixer, doncs, a totes les ambaixades sobre..., de fet, sobre el debat polític que hi ha a Catalunya i que, de fet, hi ha al conjunt de l'Estat espanyol, no?

Per tant, home, que aquesta sigui l'aposta de la internacionalització de l'economia, a través d'aquest dossier –perquè a mi no em consta que s'hagi enviat un

dossier de dues-centes pàgines a les ambaixades espanyoles sobre l'evolució de l'economia espanyola, no em consta que s'hagi fet, sí que em consta que s'ha fet sobre el que està debatent-se a Catalunya i a casa nostra en aquests moments–, doncs, denota la coherència dels seus plantejaments.

Agraeixo que estiguin en campanya; agraeixo que, doncs, facin els seus plantejaments i la defensa legítima de les seves posicions; l'únic detall que ens falta a tots plegats és que s'avinguin al fet que puguem votar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la carta que el president de la Generalitat va trametre al president de la Comissió Europea i als caps d'estat i de govern de diversos països de la Unió Europea.

Pregunta

al Govern sobre la carta que el president de la Generalitat va trametre al president de la Comissió Europea i als caps d'estat i de govern de diversos països de la Unió Europea (tram. 310-00215/10)

La formula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Señor Homs, nos acaba de explicar usted lo que pretendía conseguir el Govern mediante el envío de esta carta sobre el referéndum separatista a diferentes líderes europeos.

Y yo le pregunto a qué países ha enviado el Govern esta carta y si piensa realmente que ha conseguido el resultado que buscaba o ha sido un fracaso como el conjunto de la política exterior del Govern.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Tal com hem explicat en més d'una ocasió, aquesta carta s'ha tramès a tots els primers ministres o presidents, en funció del cas, òbviament, de governs de la Unió Europea i al president de la Unió Europea. I l'objectiu que teníem amb aquesta carta, com també hem explicat en reiterades ocasions, no era tant obtenir una resposta explícita, sinó donar a conèixer, com he explicat abans, quins eren els motius de les decisions que es van prenent a Catalunya per una via directa.

Vostè sap, i n'és testimoni també directe, que d'això se'n parla molt a través dels mitjans de comunicació, també dels mitjans internacionals, però ens semblava oportú i necessari fer arribar directament la nostra versió dels fets.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí. Señor Homs, mire, si lo que pretendían era llamar la atención, yo le tengo que dar la razón en que lo han conseguido; lo han conseguido mediante el envío de este *spam* en forma de carta a los líderes europeos. Pero lo han conseguido por la preocupación que están generando; lo han conseguido por la preocupación que están generando en una organización como la Unión Europea, que se preocupa porque 7 millones de sus ciudadanos puedan algún día llegar a dejar de serlo por la deriva separatista de un gobierno que, dentro de Europa, pone como primera de sus preocupaciones levantar fronteras y dividir y fracturar una parte de la sociedad europea. Porque yo le tengo que recordar el nombre de la organización internacional a la que pertenecemos por ser españoles y catalanes, que se llama Unión Europea. Y ustedes lo que pretenden es desunir, dividir y cuartear una parte de Europa, separarla de una organización cuyos principios fundacionales están precisamente en contraposición con los que ustedes defienden.

Y llama la atención y causa también interés que un gobierno como el suyo pretenda que le tomen en serio cuando habla de diálogo sobre algo que comunica a los cuatro vientos que ya tiene acordado de antemano: pregunta, fecha y resultado. El Gobierno de una comunidad cuyo principal objetivo debería ser la recuperación económica dedica su acción exterior a difundir incertidumbres sobre el futuro perjudicando así a sus ciudadanos y a sus empresas y también a la propia recuperación del conjunto de Europa.

Quizás es por eso –quizás es por eso– que los únicos aliados que tiene en esta acción exterior que ustedes llevan a cabo y que afortunadamente para los catalanes está resultando un fracaso..., es el de un partido xenófobo, antieuropeísta y contrario al euro, que es la Liga Norte, que gobierna en la Lombardía.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Bé, jo li agraeixo, doncs, tots els seus arguments, que són exactament els mateixos que hem sentit de l'anterior portaveu. Diguem-ne, no sé si aquest Parlament ha d'estar tan pendent de les seves competències, entre aquests dos grups parlamentaris, PP i Ciutadans, però en qualsevol cas és evident que em donen l'oportunitat per explicar el que estem fent en el sentit, doncs, d'aquesta comunicació a nivell internacional.

Li diré una cosa, de totes maneres, que em sembla que vostès i nosaltres i tots plegats hauríem de poder compartir. És a dir, vostès no poden argumentar que aquella gent que pretén resoldre les coses votant siguin els que divideixen. Les divisions vénen de la imposició

d'impedir l'exercici de la democràcia amb tota la normalitat. Això és el que crida l'atenció..., a vostè, que diu estar tan informat de què és el sentit que hi ha per Europa, suposo que li deuen haver explicat també que crida terriblement l'atenció a Europa, a les institucions europees, doncs, el fet que, en un país democràtic, en un estat democràtic, com és l'espanyol, com és Espanya, doncs, s'impedeixi el fet de poder votar, el fet de poder discernir sobre el futur polític de Catalunya en un sentit o en un altre i a través d'un mecanisme estrictament democràtic. Això és el que genera estupefacció. I vostè ho podrà contrastar.

I ens agradaria que vostès, tan implicats en el discurs, doncs, de la democràcia i dels drets civils, ens poguessin ajudar a fer entendre que una cosa és una consulta, que, de fet, és un instrument de participació democràtica per conèixer la voluntat d'un poble, en aquest cas, del poble català, si no és que vostè me'l nega, no?, i una altra cosa és la posició legítima que vostès hi podrien tenir, que segur que seria, en aquest cas, diferent de la nostra, i totes dues, l'una i l'altra, perfectament legítimes, perfectament defensables.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la carretera C-55 i la mobilitat a les comarques centrals.

Pregunta

al Govern sobre la carretera C-55
i la mobilitat a les comarques
centrals (tram. 310-00211/10)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, vostè, quan era alcalde i vivia en el seu territori, a les comarques gironines, i van nomenar-lo conseller, el primer que va prometre va ser solucionar els problemes de víctimes a la carretera nacional II, buscar la solució definitiva. I està molt bé; ho va reclamar a Madrid.

Però la coherència ens diu que vostè s'ha d'aplicar la mateixa recepta, perquè una carretera, que és la C-55, que és la seva responsabilitat, que és la carretera amb més accidents de Catalunya, sobretot en el seu tram Manresa-Abrera, no té solució encara. Vostè ha fet alguns pedaços, alguns d'útils, i han evitat morts, és veritat –el Govern d'esquerres també ho va fer–, però són pedaços.

I nosaltres li diem que ja n'hi ha prou, que n'estem cansats i que n'estem cansades; en tenim prou de la carretera i en tenim prou de la mobilitat. Nou tren semidirecte de Renfe a Manresa: ja va amb retard el segon dia. Ep!, un semidirecte que són tres trens al dia; un, només, al dematí. Estem a seixanta quilòmetres de Barcelona! Des de les comarques gironines, i ens n'alegrem molt, es planten a Barcelona, amb el doble de quilòmetres, en mitja hora. Nosaltres amb aquest

semidirecte hem aconseguit reduir deu minuts. Ep!, això ho tardaven els meus avis al segle xx, a principis. Hem reduït allò que havíem augmentat. Això no és competiu ni és raonable.

Però allò més important són els morts a la nostra carretera; són més de cent morts en deu anys, més de 1.700 ferits greus. Ja no els dic els lleus, que són sobre els vuit-cents.

Conseller, tenim una autopista, que és l'autopista C-16. Podria ajudar molt, el seu alliberament. Ho farà, conseller? Alliberarà la C-16, que ja està pagada i amortitzada?

Això és el que li demanem, que alliberi la C-16 com a primer pas.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, en primer lloc, una petita acotació històrica. La primera actuació que vaig fer quan vaig prendre possessió del càrrec de conseller de Territori va ser visitar, amb l'alcalde de Manresa, precisament, el punt de Sant Pau, on l'any passat vam actuar. Ho dic perquè, efectivament, ens vam preocupar i ens vam comprometre des del primer moment en les actuacions a la carretera nacional II; però, de fet, heretant, eh?, tot un gran coneixement del territori i del país com tenia i té la conselleria, doncs, ens vam ràpidament mobilitzar per emprendre actuacions al Bages i, en concret, a la C-55, a la C-58 i, com vostè explica, a la C-16.

Crec sincerament que la diagnosi que vostè fa és correcta; no ens podem permetre que a la C-55 i a la C-58 hi continuï havent la sinistralitat que hi ha.

Dit això, les mesures que s'han anat emprenent jo crec que estan donant els seus resultats. I, per tant, en el segon torn d'intervenció li detallaré actuacions en tres direccions. En primer lloc, per millorar l'oferta del transport públic, una millora d'oferta del transport públic que ja és vigent des de la setmana passada, aquests nous semidirectes, que la ciutadania valora molt positivament. En segon lloc, millores d'actuació que ja s'han fet durant l'any 13 i que farem durant l'any 14, per valor de 20 milions d'euros, a la C-55 i a la C-58. I, en tercer lloc, com vostè molt bé apunta, tot i que jo no comparteixo la solució final a què vostè arriba, doncs, hem d'optimitzar la C-16, perquè la tenim feta i ha d'estar a disposició dels ciutadans.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

El país paga anualment 30 milions d'euros a Autema, Ferrovial i Abertis, amb una autopista que ja està més que amortitzada, la més cara de Catalunya. És un pacte que van signar l'any 99 amb el Govern per seguir obtenint beneficis. I aquest any els pagaran mitjançant un crèdit ICO. Creu que és raonable? Creu que no s'han d'asseure a renegociar per poder invertir en els ferrocarrils i per poder invertir en altres qüestions de mobilitat?

Conseller, són més de 220.000 habitants –no només el Bages; som el Berguedà, el Solsonès i la Cerdanya–, oblidats permanentment. Des que vostès governen, estem per sota del 50 per cent de la mitjana catalana. No volem ser la reserva espiritual ni el cor de Catalunya, romàntic; volem ser competitius com ho són les nostres empreses. I per això necessitem aquestes inversions: en persones, per seguretat, i en infraestructures decents, per mobilitat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, no puc compartir gens aquesta diagnosi catastrofista que vostè ara ha acabat de fer amb relació al Bages, i a Manresa, en concret.

Manresa és una ciutat, afortunadament, molt ben comunicada –molt ben comunicada–, de llevant a ponent i de nord a sud. Hem de reforçar la connectivitat amb l'àrea de Barcelona, efectivament. I les mesures, per exemple, amb relació al ferrocarril que es van emprendre i posar en funcionament la setmana passada ja van en aquesta direcció. I la ciutadania ens està dient que les valora molt positivament.

A partir d'aquí, ens hem de concentrar a reduir encara més la sinistralitat. Estic totalment d'acord amb vostè. Crec que les mesures que farem, aquesta tarda mateix el departament les presenta al territori. A Manresa, el conjunt de la C-55 i el conjunt de la C-58, ens hi ajudaran, amb noves rotondes, amb *new jerseys*, amb la variant de Manresa desdoblada, duplicada, eh?, definitivament en el tram que li queda –ens hi ajudaran. Però és que, a més a més, la C-16 la utilitzarem, i aconseguirem que la C-16 sigui molt més utilitzada perquè ja la tenim, i segur que podrem revisar en aquests moments les polítiques de descomptes que es fan perquè la gent les senti més seva encara.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el finançament del transport públic a les àrees metropolitanes.

Pregunta

al Govern sobre el finançament
del transport públic a les àrees
metropolitanes (tram. 310-00212/10)

La formula l'honorable senyor Salvador Milà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Conseller Santi Vila, ens obsequiava fa uns dies amb unes declaracions que deia que comprenia perfectament que els ciutadans de les àrees metropolitanes s'enfadin pels increments de tarifes i vagin dient que el transport públic no és un luxe.

Home, no n'hi ha per menys d'enfadar-se, no?, quan la T-10 puja un 5,10 per cent; la 50/30 un 8,42; la 70/30 un 8,38; el bitllet senzill un 7 i mig per cent..., això quan el cost de la vida ha pujat un 0,2 a Catalunya. Però, és que si mirem les seves etapes de Govern, del 2011 al 2014, la T-10 puja el 24,85 per cent; el 50/30 el 26,87, i la 70/30 el 22,93 quan l'increment del cost de la vida a Catalunya en aquest mateix període ha estat del 7,2.

I, a això, hi hem d'afegir la gent de les comarques de Tarragona, del Camp de Tarragona, que es troben no només amb increments que van des del 21 per cent fins al 5 per cent en diferents abonaments, sinó que els obsequien, pel caràcter turístic d'aquest territori, amb la supressió dels títols de la T-10 i la T-10/30 des del juny al setembre, que es veu que tots deuen fer vacances, ja no treballen al Camp de Tarragona perquè ja no tindran T-10 per anar a treballar ni a Cambrils, ni a Salou, ni a Vila-seca, ni a la Pineda, i a més els suprimen els títols de les onze a les sis del dematí, perquè, a més, deuen ser gent dormilega.

Pensa fer alguna cosa més a part de compadir i comparar que efectivament el transport públic no és un luxe?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable diputat..., bé, nosaltres en aquesta qüestió que vostè descriu el que hem manifestat és que comprenem perfectament que als ciutadans, efectivament, els costi de comprendre l'increment de preus en el transport públic. El que passa és que també hauríem de constatar i veure com els ciutadans haurien d'estar molt i molt disgustats amb els qui van dur aquest sistema pràcticament al col·lapse. I en aquests moments estem intentant que el nostre sistema de transport públic, una absoluta prioritat d'aquest Govern, no arribi al col·lapse. I l'any 14 serà un any determinant. Perquè, li ho vull recordar, ens hem trobat un sistema que en aquests

moments té 546 milions de deute, i que hi han passat moltes coses, i en el segon torn li ho explicaré.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor diputat.

Salvador Milà i Solsona

Sí, inefable conseller, parlem de qui a portat a què? Miri, el 2010 –el 2010– l'aportació dels usuaris eren 485 milions d'euros i l'aportació de la Generalitat de Catalunya 291 milions d'euros, i la de l'Estat, és cert, eren 150 milions d'euros.

El 2013, gràcies a la seva ajuda perquè el tema no es col·lapsi, els usuaris han de pagar 579 milions d'euros, la Generalitat només n'aporta 281 –és a dir, 10 milions menys–, els usuaris 94 milions més i l'Administració de l'Estat 55 milions d'euros menys.

Per què no aplica els mateixos criteris de rebaixa que ha aplicat amb uns acords a les autopistes? Estem portant el país a una situació d'una nova pobresa: la pobresa de mobilitat, que suposa que milers de ciutadans que necessiten obligatòriament utilitzar el transport públic per anar a treballar o per buscar feina no poden accedir a aquest sistema. Per tant, hi ha solució: facin una llei de finançament del transport públic a Catalunya que integri totes les tarifes, que prioritzí el transport públic i, sobretot, que trobi títols com els que hi han a la resta d'Europa amb la qual vostè ens vol homologar, que amb un sol títol es pot anar tot el mes a un preu més que raonable.

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

Faci això i no miri una altra vegada enrere, si us plau, perquè...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...li demanarem que pagui el mateix que pagava.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Honorable diputat, què ha passat aquí els darrers anys? Si analitzem què ha passat en la darrera dècada, per exemple, veurem com els costos del sistema s'han incrementat en un 60 per cent. Vostès hi ha tingut molt a veure, eh? Perquè quan parles amb

alcaldes de l'àrea metropolitana t'expliquen la poca complicitat a l'hora de ser responsables que tenien des del seu color polític, on només els preocupava realment generar major despesa, no tenir en compte els ingressos. Aquesta és una primera realitat que ens ha portat que ens aquests moments tinguem un decalatge important del que és la taxa de cobertura del sistema, molt pitjor que no estava fa deu anys. Una taxa del sistema que en general ens hauríem de proposar que tingués el 50 per cent de cobertura per part dels ciutadans que la utilitzin, no la tenim, ara estem al 43 per cent, un decalatge que hi ha hagut els darrers deu anys d'actuació.

Segon aspecte important, vostè s'hi ha referit. Efectivament, l'Estat s'ha retirat. I l'Estat que aportava i havia arribat a aportar 140 milions d'euros el 2007 en aquests moments a penes n'aporta 96/97, i veurem com afrontem l'any 14.

Per tant, una gestió que no ha estat l'adequada perquè no tenia en compte la política d'ingressos amb relació al transport públic, i també una retirada de l'Administració, que contrasta amb el compromís de la Generalitat de Catalunya i amb el compromís de la ciutat de Barcelona, que han apostat i continuen apostant mil·lionàriament, i, de fet, han incrementat les seves aportacions: enguany, de nou, malgrat les dificultats, 281 milions per part de la Generalitat o, per part de l'Ajuntament de Barcelona, 80 milions.

Resposta: treballarem per evitar la fallida i l'evitarem. Hem mantingut bonificacions de tarifació social: gratuïtats per a menors de tretze anys; bonificacions a jubilats, discapacitats; congelació d'abonaments als menors de vint-i-cinc anys; descomptes als aturats, i descomptes a famílies nombroses. Però és que, a més a més, en termes relatius som molt millors i molt més barats, per exemple, la T-10, que ciutats com Madrid, com París o com Brussel·les...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...a partir d'aquí fem un discurs responsable.

La presidenta

Passem, ara, a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els sobrecostos en inversions inclosos en els pressupostos de la Generalitat per al 2014 i sobre els beneficiaris d'aquests sobrecostos (tram. 317-00121/10)

La primera pregunta és sobre la situació política, i la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Bon dia, president, fa un mes s'havia de parlar de pressupostos en aquesta cambra, i nosaltres vam fer-li la pregunta que, si us plau, fes transparent aquella partida de 2.300 milions d'euros d'ingressos. Vostè va respondre. Però el cas és que arribem un mes després i aprovarem els pressupostos més opacs, segurament, que han passat per aquesta cambra, on donem un xec en blanc per vendre per valor de 2.300 milions d'euros.

Però li volíem parlar, sobretot, d'aquesta notícia del canal de Panamà. Aquest cop dur a la marca Espanya, del qual podem riure el que vulguem. El riure se'ns glaça quan intuïm qui acabarà pagant, òbviament, el sobrecost d'aquesta obra de més de 1.600 milions de dòlars.

I riem i se'ns glaça el riure acte seguit perquè el que allà o el que se suposa que és un escàndol internacional en el nostre país és cultura absolutament pròpia i nostrada, no? Quan sabem, doncs, que la L9 va ser pressupostada per uns 3.000 milions d'euros, després es va ampliar fins a, gairebé, 5.000, després va acabar costant 8.000 i amb els refinançaments posteriors ja ens en costa 17.000 milions i probablement acabarà pujant bastant més; que el canal Segarra-Garrigues va ser pressupostat i adjudicat per 1.100 milions, però ara ja ens en costa a la vora de 2.000 milions; que les autopistes les hem pagades tantes vegades com ha calgut; que l'eix Transversal va ser pressupostat per 734 milions d'euros i que n'acabarem pagant 3,5 vegades més, 2.558 milions d'euros per al sistema de pagament diferit; el sobrecost de l'Hospital de Sant Pau, de més de 70 milions d'euros, o altres a la resta del país com la Ciutat de les Arts i les Ciències amb més de 1.000 milions d'euros de sobrecost. És a dir que, bàsicament, no sé de què es queixen, no?, a Panamà, si això és una cosa que ja, *va de soi*, eh?, la portem incorporada.

Nosaltres insistim en l'eix de la transparència, li ho vam demanar l'altra vegada: pensa, vostè, explicar de forma transparent què estem pagant amb aquests pressupostos, a qui estem pagant, a qui estem mantenint i d'on vénen cadascun d'aquests sobrecostos?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, jo em podria queixar més o menys com es queixa vostè en el sentit que hi ha hagut tota una sèrie d'inversions, que s'han fet i que es van finançar d'una manera que ara resulta que ens toca pagar-les. I en aquest Parlament s'ha donat coneixement més d'una, més de dues i més de tres vegades de la relació d'aquestes infraestructures fetes els darrers anys per les quals no hi havia diners durant l'any per pagar-les, es van ajornar i diferir aquests pagaments, i li puc assegurar que n'hi ha moltes, i que ara, com passa amb tots els deutes, ara s'han de pagar.

Per tant, la seva queixa també és la del Govern. El que passa és que jo..., a més a més de queixar-nos, doncs, ho hem d'intentar resoldre. I intentar resoldre això vol dir que hem d'assumir el pagament de tots aquests deutes que ara ens impedeixen, per cert, fer determinades inversions necessàries en infraestructures.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

És obvi que entre unes coses i les altres, entre interessos dels bancs i entre tots els pagaments diferits, al voltant de 2.800 milions d'euros del pressupostos que s'aprovarà avui a la cambra, van a pagar interessos, van a pagar a entitats financeres.

Nosaltres no li demanem que assumeixin les culpes en exclusiva d'això, sinó que ens digui exactament en la seva web de transparència del Govern a qui estem mantenint en aquest país a partir d'apujar preus de transport públic, a partir de pagar més impostos, a partir de pagar més taxes. A qui estem mantenint? A «la Caixa», a Abertis, a ACS, a Sacyr...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

... a qui estem pagant rendes cada mes?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, aquests pressupostos que aprovarem durant el dia d'avui, cal esperar-ho, són uns pressupostos que no són els primers on l'única partida que s'incrementa d'una manera importantíssima en valor absolut són els interessos. Ho hem dit moltes vegades. Afortunadament, aquest cop també s'incrementa la PIRMI, de manera molt important, o els fons per als habitatges i per a les persones que tenen dificultats també d'una manera significativa, o els programes per lluitar contra la pobresa. Tot això també s'incrementa, però, a més a més, els interessos.

Jo vaig ser nomenat president a finals del 2010, principis del 2011. La partida d'interessos s'ha multiplicat per dos. Pagàvem una mica menys de 1.000 milions d'euros, ara en paguem 2.000. Tot això és el preu d'haver gastat molt per sobre del que en algun moment es podia, u; i, dos, és també el preu d'un país que està absolutament subfinançat i d'unes polítiques públiques que estan especialment castigades com a conseqüència d'aquest subfinançament, que això no és un problema català, sinó que és un problema que ve derivat

de la forma de fer de l'Estat espanyol. Les dues coses juntes són les que provoquen aquesta situació.

Per tant, escolti'm, ens podem queixar? Tot el que vostè vulgui. Una part de les queixes seves jo les puc compartir. Perquè tot això, a més a més, ens resta; aquests més interessos són menys diners per a la sanitat, menys diners per a l'ensenyament i menys diners per als serveis socials, però aquest Govern ho ha d'intentar arreglar, a part, simplement, de fer, doncs, discursos al Parlament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'estratègia per a fer front a l'increment de l'impost sobre el valor afegit en l'àmbit sanitari (tram. 317-00120/10)

I la formula l'illustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, s'ha anunciat, per part del Govern, i és coneguda la intenció del Govern d'Espanya d'apujar l'IVA sanitari del 10 al 21 per cent. I això pot tenir unes conseqüències letals no només per als ciutadans i els consumidors d'aquests productes, que ja tenen prou feina a suportar les retallades socials i l'increment d'impostos, sinó que, a més a més, com vostè sap, això tindrà conseqüències en el pressupost de la Generalitat.

Ens ha sorprès, li ho he de reconèixer, el silenci del Govern de la Generalitat, quan en aquest cas tenen raó per queixar-se, d'aquest increment de l'IVA sanitari i de les conseqüències sobre les arques públiques i el dèficit de la Generalitat.

Ens agradaria saber, president, que aprofiti aquesta sessió per explicar-nos-ho, quina estratègia, quina posició pren el Govern davant d'aquesta pujada imminent de l'impost de l'IVA sanitari, que tindrà conseqüències en la pujada d'escàners, de TAC, de tot, en definitiva, de tota la compra de productes als hospitals catalans, també d'ulleres, de lentilles, d'audiòfons, per a molts catalans. Quina és la posició? Per què han sortit altres consellers de sanitat d'altres comunitats autònomes? Silenci absolut per part del Govern i silenci absolut per part seva.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo el decebré segurament una mica amb la resposta, però és que

crec que vostè fa tanta política pensant només en els mitjans de comunicació i en les tertúlies que al final s'oblida que passem coses fora d'això.

I una de les coses que ha passat fora d'això és, precisament, la queixa molt sistemàtica d'aquest Govern, encara que vostè la ignori o la desconeixi, perquè deu estar concentrat en altres coses, i més darrerament, que resulta que ens hem queixat i molt. I no només ens hem queixat, sinó que hem parlat amb altres governs a nivell de l'Estat espanyol, i també concretament autonòmic, per intentar que això no es doni.

Li dono la raó amb la queixa, absolutament, cent per cent d'acord. Tant de bo aquesta pregunta fos per sumar esforços per intentar que això no acabi passant; però li asseguro que el Govern se n'està ocupant, d'això. A vostè li interessa més la crítica al Govern que no pas resoldre el tema, i a nosaltres ens interessa més resoldre el tema que no pas quedar bé en el Parlament.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Està vostè a la defensiva, senyor Mas. (*Remor de veus.*) Jo li anava a proposar que aquesta cambra fes un acord entre tots els grups parlamentaris per donar suport al Govern per reivindicar que aquest increment de l'IVA sanitari tingui una compensació a les arques de la Generalitat. Fixi's si està a la defensiva, que no ha deixat ni proposar... Per tant, tranquil, senyor president, que és una proposta constructiva, tranquil.

I dir una altra cosa. Vostè potser està tan preocupat per enviar cartes –amb *spam*– als líders europeus, per treballar per la independència, que s'oblida que aquí també es pot arribar a acords per solucionar problemes reals. Potser també vostè i el senyor Homs i companyia estan molt preocupats només per dividir la societat catalana i no per preocupar-se per l'IVA sanitari, que és un tema que afecta milers i milers i milers de ciutadans de Catalunya.

Per tant, senyor president, torno a l'inici –a part de la seva resposta fora de lloc– i li dic: senyor president, està vostè disposat que aquesta cambra doni suport al Govern que vostè encapçala, i juntament amb altres governs autonòmics, per reivindicar que aquesta pujada de l'IVA sanitari no tingui conseqüències sobre la desviació del dèficit català? Sí, o no? I segona: el seu Govern està a favor que els audiodfons, que les ulleres, que les lentilles també pateixin, i els ciutadans, en definitiva, això? Perquè aquesta és una mesura que el senyor Montoro ens colarà a tots els espanyols en el seu conjunt, i també als catalans.

Per tant, acord, senyor Mas, fins i tot quan discrepem. Nosaltres preferim sumar i unir, que no dividir. Vostè vol la independència, nosaltres pertànyer a Espanya i a Europa. Però en aquest cas, si vostè vol, el nostre grup està disposat a donar suport al seu Govern.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, moltíssimes gràcies per la proposta, acceptada plenament. Tant de bo, doncs, les seves futures intervencions en aquest Parlament siguin tan constructives com les d'avui. No sé què ha passat, però ja era hora. (*Remor de veus.*) Ja era hora que per part del senyor Rivera, en alguna intervenció, a part de criticar-ho absolutament tot i de denunciar coses per tot arreu i per tots els cantons, moltes vegades sense pràcticament cap base, per cert..., doncs, avui hi hagi aquesta proposta tan positiva, cosa que és absolutament simptomàtica, que celebrem i que nosaltres aplaudim.

I, dit això, doncs, si vostè provoca que hi hagi aquest acord, nosaltres hi donarem suport, sobretot per una cosa. Agafem una mica més el tema general de l'IVA, no? No és el primer cop que passa això. L'IVA a Espanya s'ha incrementat, per part del Partit Popular, aquests darrers anys. Tot l'increment de l'IVA se l'ha quedat l'Estat central. Per a les autonomies –que vol dir per a la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials, les infraestructures, etcètera–, només ha significat pagar més i un cost. És a dir, als ciutadans de Catalunya només els ha significat pagar més i un cost; no n'han tret cap benefici, absolutament cap. Però no ara, en aquest tema que vostè deia només, sinó amb tot. Que és una manera exemplar de com funciona l'Estat espanyol –al qual vostès, per cert, tant estimen–, i també és una manera molt clara de com es governa en aquest moment aquest Estat des d'un punt de vista de la lleialtat entre institucions de l'Estat, que també ho són, per cert, els parlaments autonòmics i els governs de les comunitats autònomes.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la transparència, la qualitat democràtica i la lluita contra la corrupció (tram. 317-00125/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. President, aquest any tenim tres reptes. El dret a decidir; n'hem parlat i en parlarem. El segon, l'econòmic i el social; en parlarem en pressupostos, i on constatem que allò que qualifica a en Rajoy, eh? –manca de diàleg, despotisme il·lustrat–, de moment és allò que aplica vostè: «Propostes d'aquestes, ni parlar-ne.» Però hi ha un tercer capítol: transparència, qualitat democràtica i lluita contra la corrup-

ció. Jo li vull preguntar quin és el seu compromís per a aquest any en aquesta matèria.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, no sé si la comparació és massa feliç o no, després dels molt amplis acords que vam assolir en el nostre país ara fa no gaire setmanes, però bé, jo li accepto que com que aquest és un torn de l'oposició per jutjar el Govern, doncs, vostè avui ha de ser especialment sever amb el Govern, potser per compensar que després hi hagi altres escenaris d'acord, que jo crec que són els més positius.

Dit això, doncs, el compromís del Govern, vostè sap quin és; abans s'hi ha fet referència. Vostè sap que estem impulsant mesures, mesures importants, a favor de la transparència; que no les està prenent pràcticament ningú més –crec que això és constatable–; que van més enllà de les que s'havien pres mai, independentment dels governs que hi havia hagut a Catalunya, els darrers trenta anys, hem anat més endavant. Les exigències del país ens porten cap aquí, la necessitat de recompondre la confiança entre ciutadania i institucions ens porta cap aquí; crec que en això estarem d'acord vostè i jo. I també deixi'm dir-li que en aquest mateix Parlament hi ha deures pendants importants, que sé que s'estan fent, que s'estan complint, que, conjuntament amb les mesures que està adoptant el Govern, crec ens portaran a un nivell de transparència significatiu, amb aquell objectiu de convertir-nos en l'Administració, si podem, més transparent de l'Estat i en una de les més transparents del conjunt de la Unió Europea.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

President, aquest grup, cent per cent amb el dret a decidir, cent per cent amb els drets socials. I això és el que va fer que la setmana passada fóssim el grup que votéssim a favor de la consulta, i aquesta setmana farà que votem en contra dels pressupostos.

Dit això, miri, vostè parla de cinquanta-una mesures que van presentar l'any passat, i un any després una sola proposta: portal de la transparència. Però resulta que vas a mirar els contractes de l'Administració, els contractes amb Telefónica, i se'ns priva de l'accés, no a la gent, sinó a una diputada. Resulta que són tan transparents que per assabentar-nos de l'entrevista amb el xenòfob Maroni, hem d'anar a la web de la... Llobardia. Resulta que han aprovat uns pressupostos i no sabem en què privatitzen 2.300 milions d'euros. Resulta que han aplicat uns pressupostos del 2013 sense que els discutim en aquesta cambra. Aquest és l'exemple de transparència que vostès practiquen.

I, francament, crec que en matèria de transparència, de lluita contra la corrupció, vostès s'installen en la *propaganda*. Perquè fa un any, registre de lobbys: està esperant. No hi ha transparència ni concreció en l'adjudicació de contractes. No es presenta l'informe anual sobre transparència. I han dit que no a una oficina pressupostària per conèixer els comptes. Han dit que no a saber a qui devem, com ara mateix els reclamaven des de la CUP. Es tracta d'aconseguir allò que fan d'altres. I, quan vostès diuen: «Som líders en transparència», és *literalment* fals.

Miri, avui no estem millor en matèria de corrupció. Tenim tants casos com els que teníem: cas ITV, cas Palau... I resulta que vostès, quan donen explicacions, donen les mateixes que en Rajoy: «Això no va amb nosaltres» –en català, això sí.

Senyor Mas: democràcia és poder votar, democràcia és justícia social i democràcia és bon govern, transparència, qualitat democràtica. Des d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida això és el que els demanem, i no l'únic que han fet en concret: votar la Llei de transparència del PP i, per cert, votar la setmana passada en contra de la compareixença Montoro/Gallardón pel cas Urdangarín.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, lamento que parli des del desconeixement, perquè quan vostè diu: «Hi ha una sola mesura», que és el portal de la transparència, s'equivoca. Però és que, a més a més, els fets són tan clars, que l'equivocació és molt gran. Perquè al costat del portal de la transparència..., que, per cert, és un pas endavant molt important. A vegades es pot fer una sola cosa i tan gran o tan important que ella sola ja val molt, que és el cas. Però és que resulta que no és l'única, i vostè aquí se n'ha oblidat d'unes quantes més.

I ara només les hi citaré de memòria. No es va aprovar per part del Govern un codi ètic per als alts càrrecs, pocs mesos enrere? D'això vostè se n'ha oblidat. No es va aprovar pel Govern, bastants mesos enrere, i està en funcionament, una oficina de vigilància de la contractació pública, que, per cert, no havia existit mai? També se n'ha oblidat.

Senyor Herrera, no es poden tenir oblits tan grans. La crítica al Govern és lògica per part de l'oposició, però des del coneixement i des del rigor. Perquè el bon Govern, senyor Herrera, també és el coneixement i el rigor, encara que s'estigui a l'oposició.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els plans del Govern en el cas que no es pugui fer la consulta (tram. 317-00123/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president de la Generalitat, ahir l'escoltàvem preocupar-se i preguntar-se quin era el pla que té el president Rajoy per a Catalunya. Jo vull preguntar-li a vostè, en aquesta sessió de control: després que fracassi i no es realitzi la consulta el dia 9 de novembre, quin és el pla que vostè té per a Catalunya? Eleccions anticipades, inseguretat, inestabilitat i manca de govern?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, mal que li pesi, la consulta no fracassarà.

(Remor de veus.)

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Ha quedat clar, senyor president: vostè no té pla. Vostè només té una obsessió: és la consulta. I avui hem sentit aquí, i moltes altres vegades, que això és la democràcia, que això és votar. Miri, els catalans, els darrers trenta-cinc anys, hem votat moltes vegades, més de quaranta-una vegades; cada deu mesos, els catalans han emès el seu vot. El que succeeix és que vostè vol votar del que a vostè li interessa.

Senyor Mas: no hi haurà autorització per part de l'Estat per fer una consulta illegal. La sol·licitud de la delegació del 150.2 es denegarà. Sap que s'ha sol·licitat quatre vegades, ja, per aquesta cambra, al Congrés dels Diputats, i una sol·licitada pel Parlament de Catalunya, i s'ha respost que no? Tot just fa un any es va sol·licitar el traspàs de les competències per fer un referèndum, i el Congrés dels Diputats, democràticament, va dir que no. Sap vostè que no es canviarà la Constitució en virtut del 90 ni del 168 de la Constitució, i sap vostè que la llei catalana, la 4/2010, que vostès estan treballant, no li permet el marc de competències per fer un referèndum illegal. No té més propostes. El Consell per a la Transició Nacional, aquest que vostès han creat –que, per cert, només el tenim com Lfbia–, li ha donat propostes de sol·licitud, no de concessió.

Vostè vol portar Catalunya a un referèndum illegal i a una situació en què els catalans ens enfrontem?

Jo li ofereixo, senyor Mas, estar d'acord amb el pla del senyor Rajoy, que és aprofitar l'oportunitat per dialogar en el marc del model de finançament que avui s'enceta, dialogar per millorar les relacions amb la resta d'Espanya, dialogar per millorar el nostre marc d'autogovern. Però no ens mereixem un president com vostè, que, a més, acusa el president del Govern d'Espanya de despotisme il·lustrat, un president obsessiu, un president capficat, un president que no està dient la veritat als catalans i ens està portant al precipici.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, veig que vostè, doncs, que endevina el futur, ja sap el que farà el Congrés dels Diputats. Que jo recordi, vostè no és diputada, sinó que és senadora. Per cert, una senadora d'aquest Parlament que després no atén les compareixences que li surten del mateix Parlament –cosa curiosa *(aplaudiments)*, cosa curiosa–, de manera reiterada.

Dit això, senyora Sánchez-Camacho, si tan importants són les majories en el Congrés dels Diputats, que és el que vostè ens acaba de dir, si tan importants són, per què vostès aleshores no van respectar la majoria del Congrés dels Diputats que va aprovar l'Estatut de l'any 2006? Oi que hi havia majoria, senyora Sánchez-Camacho, en el Congrés dels Diputats? Vostès se la van passar pel clatell, aquella majoria, i van fer el possible per carregar-se tot allò. I d'aquells mals vénen aquestes tempestats.

L'embrió del problema en gran part són vostès, el Partit Popular, que va actuar de manera absolutament partidista, pensant que això podia fer mal al Partit Socialista, i van agafar el tema de Catalunya, com gairebé sempre, per erosionar el partit del Govern d'aquell moment, que era el Partit Socialista. I els van semblar absolutament igual les conseqüències que hi poguéssin haver, perquè vostès només tenien una obsessió, que era arribar a La Moncloa. Això és el Partit Popular en el que el coneixem d'aquests darrers anys.

Dit això, vostès estan molt obsessionats amb mi mateix: «A vostè li interessa portar el país cap al precipici. Vostè vol fer la consulta», etcètera. I aquest 70 per cent de la gent de Catalunya que vol fer això no compten per a res, senyora Sánchez-Camacho? Perquè jo l'única cosa que estic fent és intentar estar a l'alçada d'aquest 70 per cent d'aquesta gent d'aquest país; li ho dic amb tota la modèstia. Ara, és clar, m'és molt més fàcil personalitzar contra aquest ogre, president de la Generalitat, que ho vol enfonsar tot, que no pas haver-se d'enfrontar a aquest 70 per cent de la població

catalana, que vol dir milions de persones, els quals, evidentment, vostès no representen; i, pel camí que van, no els representaran mai.

I, finalment, si tan important és el pla del senyor Rajoy, que ens l'expliqui algun dia, perquè no el coneixem. I si tan bo és per a Catalunya, es pot fer un pla contra o sense tenir en compte el 70 per cent de la població d'un país? Aquest és un gran pla per a un país, aquell que es fa ignorant la majoria d'aquest país, senyora Sánchez-Camacho?

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el garantiment de la cohesió social durant el 2014 i sobre la recepció del president de la Llombardia (tram. 317-00126/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, què pensa fer vostè per garantir la cohesió social a Catalunya l'any 2014?

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, la primera cosa que hem de fer és aprovar els pressupostos, perquè són els que tenen les polítiques públiques que poden ajudar a millorar i a garantir aquesta cohesió social. Pressupostos que, desgraciadament, no comptaran amb el seu vot favorable.

La presidenta

Té la paraula per repreguntar l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Senyor Mas, vostè m'ha confirmat el que pensava. He buscat al diccionari què significa la paraula «hipocresia», i significa: «Simulació... (*Remor de veus.*) Simulació de qualitats o sentiments que hom no té.» Vostès estan parlant tot el dia de diàleg, i no dialoguen. El di lluns vam veure una entrevista que li feien al president d'Espanya, al president Rajoy, i vam descobrir, sorpresos, quan li preguntaven si parlaven, diu: «No, és que el senyor Mas no em truca», i el president Rajoy diu, irresponsablement: «No, és que jo tampoc el penso trucar.» Potser que es parlin, potser que dialoguin de

veritat, potser que facin cas a la proposta del Partit Socialista, que els ha demanat a uns i altres que reunixin la comissió bilateral en el moment de més dificultats i de més crispació de relació entre els dos governs.

Però és que a més a més parla de suport internacional. Segon exemple: suport internacional al procés. No li critiquem que el busqui. Ara, vostè creu que el president de la Generalitat de Catalunya ha de rebre al Palau de la Generalitat de Catalunya un líder racista d'un partit racista i xenòfob italià? Greu error, senyor Mas, greu error. Nosaltres no l'hauríem rebut, el senyor Maroni.

I tercer exemple: vostè ha parlat dels pressupostos, els pressupostos que s'aprovaran avui, després d'informes que han fet Intermón Oxfam i la Creu Roja, que diuen que les seves polítiques –vostè, que ha sigut el campió de l'austeritat i de les retallades–, diu que les seves polítiques incrementen la desigualtat. I desgraciadament sí, senyor Mas, no aprovarem aquests pressupostos, no votarem aquests pressupostos, perquè volen dir més retallades, perquè volen dir més desigualtat, perquè volen dir menys cohesió social, perquè vol dir que tindrem menys sanitat, menys educació, perquè vostès no saben d'on han de treure aquests 2.300 milions, que és el 10 per cent del pressupost, que és l'1 per cent del PIB a Catalunya. Per què no garanteixen les beques de menjador? Per què no garanteixen oportunitats per als joves i per als aturats de llarga durada? Per què no garanteixen un futur a la gent que ho té pitjor? Senyor Mas, la hipocresia no ha de ser la marca d'un govern, la marca d'un govern ha de ser buscar solucions, i Catalunya es mereix un president que sempre digui la veritat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. El veig fort avui, eh?, el veig fort, incisiu, reclamant diàleg. Està molt bé, li dono la raó en això de reclamar el diàleg. Agafaré la seva manera d'actuar per fomentar el diàleg; segurament, deu ser una bona escola en aquest sentit, però deixi'm tranquil·litzar-lo, deixi'm tranquil·litzar-lo en la línia que –i no li explicaré els detalls– el senyor Rajoy, com a president del Govern espanyol, té molts indicis i molts missatges en el sentit que jo estic absolutament disposat a parlar amb ell, i, a més a més, discretament. Però no ens fiqui en el mateix sac aquells que volem aquest diàleg i els que no els volen. I vostè, com a líder polític català, crec que en aquest sentit, encara que combati el Govern, s'hauria de refiar de la meua paraula, perquè no tinc per què enganyar-lo.

Bé, dit això, un petit aclariment sobre el tema del senyor Maroni –que ha sortit abans, també–, el president de la Llombardia. Com vostès poden entendre, jo no l'he triat, el senyor Maroni, l'ha triat la gent de la Llombardia. És el president d'una regió d'Itàlia, de

la més important des d'un punt de vista econòmic. És el president dels quatre motors d'Europa. El president de Baden-Württemberg, per cert, dels Verds, aliat d'Iniciativa, per exemple, a nivell europeu, el va rebre i va fer una roda de premsa conjuntament, cosa que jo no vaig fer aquí per subratllar, precisament, la diferència del que faig amb altres líders als quals sí que rebo en el Palau de la Generalitat. Els rebo i fem rodes de premsa conjuntes.

Però a més a més, senyor Navarro, també el va rebre un senyor que vostè coneix molt bé. Quan vostè ha dit: «Nosaltres no el rebríem», doncs, miri, el va rebre el senyor Rubalcaba. (*Remor de veus.*) I sap per què? Perquè el senyor Rubalcaba tenia responsabilitats de govern en aquell moment a Espanya, i el senyor Maroni, abans de ser president de la Llombardia, era ministre de l'Interior, i es van veure oficialment. Per tant, el senyor Maroni no se'l va rebre perquè estiguem d'acord amb les seves idees, sinó perquè representa una institució europea, com, per exemple, la regió de la Llombardia.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent... (*Remor de veus.*) Senyors diputats i senyores diputades...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dèficit fiscal, l'aprovació dels pressupostos i les previsions de creixement econòmic (tram. 317-00122/10)

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics, i la formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Un moment, senyora Rovira, esperi que hi hagi silenci.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. President, avui el Parlament de Catalunya farà un esforç: aprovarà uns pressupostos que nosaltres els cataloguem de resistència; uns pressupostos que no són equivalents a l'esforç fiscal que fan els nostres ciutadans, que pateixen el llast de 16.500 milions d'euros de dèficit fiscal, 16.500 milions d'euros gairebé d'aportació neta a l'Estat espanyol, atès que no es compensen en cap forma d'inversió pública ni en serveis públics a Catalunya; uns pressupostos que no són equivalents a l'esforç que fan moltes pimes i emprenedors al nostre país, assumint el risc per compte propi, sense que tinguem capacitat per poder ajudar-los; uns pressupostos que no són equivalents a l'esforç que fan els treballadors, que han vist retallat i rebaixat el seu sou en els últims anys com a mesura per guanyar competitivitat econòmica; uns pressupostos que neixen limitats i clarament determinats pel Govern espanyol, pel Govern central, i que només deixen al Govern de la Generalitat i a aquest Parlament la possibilitat de la distribució interna de les partides. Qui negui tot això és clarament l'hipòcrita.

Davant de tot això, llegim amb preocupació les dades macroeconòmiques que es coneixien ahir a través del Fons Monetari Internacional i que alguns –abans ho hem vist amb el diputat del PP, el Juan Milián Querol– veuen amb optimisme. Una previsió a l'alça de quatre dècimes de creixement de l'economia espanyola, que significa una recuperació dèbil i lenta i que té un impacte nefast i alarmant en desigualtats socials. Ho deia Intermón Oxfam, ho deia també un informe de la Comissió Europea, que constata que la funció de distribució social de la renda no és efectiva perquè, encara avui, les vint persones més riques tenen tant com els 8 milions de persones més pobres de l'Estat espanyol. I un informe que ens diu que l'ocupació, la poca que hi ha, ja no és garantia de millora, sinó que fins i tot l'ocupació, que és dolenta, que és parcial, que és temporal i que és de baixa qualitat, i que aquesta és l'ocupació majoritària, no serà una oportunitat per sortir de la pobresa. Allò que a alguns ens semblava tan evident, que la generació de treballs precaris no és una mesura que permeti sortir de la pobresa ni de l'exclusió social, ara, tard, alguns informes i algunes veus autoritzades diuen que és així.

Ens preocupa moltíssim aquesta situació, i a més, tenint en compte que massa sovint han fet seguidisme de decisions econòmiques errònies de l'Estat espanyol per sortir de la crisi; en algunes, forçats, perquè no tenim competències. La nostra proposta és que aprofitem algunes oportunitats que no han de venir forçosament detallades en els pressupostos. La nostra pregunta és com ens ho farem. Nosaltres creiem que cal dissenyar plans estratègics per aprofitar el talent, la creació i la innovació. Hem de fer una forta inversió en educació i recerca, i en la creació d'espais i sinèrgies idònies...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Rovira i Vergés

...acabo, per generar aquestes oportunitats. La pregunta és... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyora Marta Rovira, certament, avui aprovarem aquests pressupostos. Són els pressupostos ideals? No. Són els pressupostos que voldríem? No. Són els pressupostos que podem tenir en aquest moment de migradesa de recursos públics i de subfinançament? Doncs, són els que hem sigut capaços de fer, i crec que en aquesta línia hem fet tots plegats, els que hi donarem suport, un esforç perquè siguin els millors pressupostos possibles en les condicions que ens toca viure, i això subratllant aquest ac-

cent social que moltes vegades hem intentat posar de relleu, no? I torno a repetir-ho, perquè aquests pressupostos, en percentatge, són, dels darrers anys –en plural, molts anys– els que destinen més despesa a tot l'àmbit, més recursos a tot l'àmbit de la despesa social en percentatge.

Després, evidentment, en valor absolut no és així. Per què? Perquè en valor absolut hem perdut un 20 per cent dels recursos en aquests darrers anys –un 20 per cent. Crec que el gran objectiu de tots plegats –abans el senyor Navarro també feia una referència en aquest sentit– és com recuperem aquest 20 per cent de recursos que hem perdut. Aquesta és la gran estratègia del país, com a mínim, com recuperem aquest 20 per cent. Aquest és el gran tema, no? I aquí és on hauríem d'aplegar esforços tots, perquè aquí el Govern sol no ho podrà fer, això ha de ser un gran objectiu de país: com ens podem recuperar d'aquesta migradesa, hi insisteixo, de recursos que estem gestionant en aquests darrers anys.

Bé, dit això, no tot són els pressupostos. També, per aixecar un país i una economia amb els efectes sobre llocs de treball, hi ha tota una sèrie d'actors en aquest país que han de jugar els seus rols. Aquí, òbviament, un actor principalíssim és el teixit productiu, el teixit empresarial; l'altre són els sindicats, perquè del diàleg entre món empresarial i món sindical en poden sortir coses interessants, i l'altre són els plans que puguin tenir institucions del país o entitats en col·laboració amb el Govern. Abans el conseller Mas-Colell feia referència als èxits de la recerca a Catalunya. Podríem parlar dels èxits de la innovació a Catalunya. Recordin que l'any passat, segons estadístiques que no són catalanes, Catalunya, en el conjunt de l'Estat espanyol, va liderar les patents per primer cop des de l'any 2008. Això són estratègies industrials i empresarials. I Catalunya va liderar el turisme. Això són estratègies empresarials, i a nivell de país, que ens poden fer sortir del lloc on som.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els acords assolits per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2014 (tram. 317-00124/10)

I la formula l'illustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta, moltes gràcies, president. Avui en aquest Ple farem el debat final sobre els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2014. Un debat final que, si arriba amb unes setmanes de retard, no és pas per culpa nostra, sinó pel filibusterisme o les ganes d'entorpir tot allò que s'intenta fer des d'aquest parlament de Catalunya per part d'un grup parlamentari molt determinat, no? Curiosament, i avui ho

hem tornat a veure; aquells que diuen que només estem pendants de la consulta, ells, només parlen de la consulta, i curiosament, i també és molt simptomàtic, cada vegada que volem tirar endavant una cosa important per fer front als problemes i els reptes del dia a dia de la gent, miren d'entorpir-ho tant com sigui, no?

És evident el nostre compromís i la nostra determinació amb la consulta, en la idèntica proporció del compromís i la determinació per fer front als problemes del dia a dia i els reptes que té plantejats el país. Els pressupostos són un dels millors instruments, i ho acaba de dir el president, no l'únic, però sí un dels millors instruments per fer front als reptes i als problemes, i pressupostar vol dir claríssimament prioritzar. Algú faria bé, en comptes de buscar al diccionari quin és l'insult que fa servir en cada sessió de control, busqués al diccionari la paraula «prioritzar». I en aquests pressupostos queden clares les prioritats, que són, bàsicament, dues de grans: la despesa social i, dins d'aquesta, la protecció a la gent més vulnerable, i l'aposta pels sectors estratègics més importants en la nostra economia. En la despesa social és clara, en els percentatges és on es veu aquesta priorització, no? De cada deu euros, més de set van a despesa social, i dins d'aquests, més recursos, no menys ni els mateixos que l'any passat, sinó més recursos per als col·lectius més vulnerables.

Pel que fa a la reactivació econòmica, es prioritza tot allò que pot ajudar a què? Al que ha de ser el gran objectiu, que és que la gent pugui trobar feina i, per tant, els sectors estratègics, l'exportació, la innovació, la recerca, etcètera, etcètera. Per tant, aquests pressupostos els mou clarament tot això, no? I tot això, evidentment, fet amb les limitacions, que són moltes i per diversos motius, dels recursos disponibles. Moltes limitacions, ho ha dit el president, no hi ha tots els recursos que nosaltres voldríem per afrontar els problemes i perquè no hi hagi tant patiment a la nostra societat. I d'aquí el valor i el coratge del concepte de prioritzar, i nosaltres això ho volem posar molt en valor.

I per això, amb un acord tan important com pot haver-hi avui en el Ple del Parlament, nosaltres, president, li volem preguntar quina és la seva valoració sobre l'acord, sobre el contingut, però també sobre l'acord del que avui debatrem i aprovarem en aquest Parlament per als pressupostos de la Generalitat per a aquest any 2014.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, jo voldria fer notar que, a diferència d'algunes altres posicions, nosaltres donem importància a tots els acords sobre el dret a decidir i la consulta, i donem la mateixa importància als acords per aprovar el pressupost, perquè són dues cares de la mateixa moneda. Aquest no és un govern que només es dediqui a tot el procés de la tran-

sició nacional, que també s'hi dedica, òbviament, s'hi dedica, i al costat es dedica a intentar resoldre el dia a dia amb els mitjans disponibles. I el dia a dia vol dir aprovar pressupostos, vol dir ocupar-se, per exemple, de les persones que en aquest moment, doncs, no tenen pràcticament re, quant a ingressos, i haver apujat, doncs, el programa del PIRMI, com deia abans, d'una manera substancial.

Aprovar pressupostos vol dir detectar les persones que estan en risc de desnonament i fer uns plans d'habitatge seriosos per arribar al màxim de famílies possible.

Aprovar pressupostos vol dir seguir lluitant, per exemple, per l'èxit escolar en el nostre país. A vegades només es parla de com han disminuït els recursos, però en canvi no es parla de si estem millorant el rendiment escolar o no. Els donaré una dada que és significativa: matriculats a quart d'ESO, fi de l'ensenyament obligatori, curs 2010-2011, 78 per cent dels matriculats acabaven l'ESO; curs 2012-2013, l'últim tancat, 84 per cent, cinc punts més d'èxit escolar a quart d'ESO. El mateix podríem dir a sisè de primària, que es fan unes altres proves, quan es tracta de veure quants alumnes tenim en els nivells de baix coneixement de matèries molt sensibles, també aquí estem millorant; igual que estem millorant a la part alta dels alumnes, aquella que diu «aquests tenen més nivell en competències», també aquí hi ha més gent, més alumnes de sisè.

Tot això també vol dir pressupostos, però vol dir una altra cosa, perquè no són xifres només, vol dir actitud de molta gent que està cada dia a peu de carrer, diguem-ho així, amb paraules col·loquials, intentant que aquest país funcioni, en unes condicions realment molt complicades.

I crec que al costat dels pressupostos avui hauríem de fer aquest recordatori, no només perquè hi ha pressupostos, no només perquè s'ha fet feina, sinó perquè hi ha milers i milers de persones que, en el seu dia a dia, a les escoles, en els CAP, en els hospitals, a les residències de discapacitats, a les residències de gent gran, a tot arreu, treballant pels problemes d'habitatge, de seguretat pública, estan aconseguint que aquest país, en aquestes condicions difícils, se'n vagi sortint.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Situació

de compatibilitat d'una diputada
(tram. 234-00018/10)

El secretari quart, l'il·lustre senyor David Companyon, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de la diputada Anna Solé, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

El secretari quart

«Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

»La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 17 de desembre de 2013, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya, i d'examinar les noves dades declarades per la diputada Anna Solé i Ramos relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Anna Solé i Ramos.

»Palau del Parlament, 17 de desembre de 2013.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? (*Pausa.*)

D'acord, doncs, queda aprovat el dictamen.

Abans de passar al punt 3 de l'ordre del dia, permetin-me que doni la benvinguda al nou diputat, que ha començat avui, el seu primer dia, el diputat Òscar Ordeig, del Grup Socialista, i que crec que ve de la Seu d'Urgell. Benvingut al Parlament de Catalunya.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 200-00010/10)

El punt 3 de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014.

El debat l'iniciarem, en primer lloc, amb la defensa de les esmenes reservades per part dels grups parlamentaris i posteriorment el posicionament dels altres grups parlamentaris.

Així mateix, els faig avinent que la votació del dictamen sobre el Projecte de llei de pressupostos es farà en acabar el debat del dictamen sobre el Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, que figura com a punt quart de l'ordre del dia. Per tant, les votacions d'ambdós dictàmens es faran conjuntament aquesta tarda i no abans de les cinc de la tarda.

En primer lloc, té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta del Parlament, vicepresidenta, consellers, conselleres, diputats i diputades, molt bon dia. Vinc al faristol de l'hemicicle per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialista al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya i per posicionar el Grup Socialista, que ja els avanço que anuncia una oposició frontal als comptes que es pretenen

aprovar, que el Govern i el seu soci parlamentari, Esquerra Republicana, pretenen aprovar.

Vull començar, abans de tot, lamentant l'endarriment d'un mes i escaig que els comptes han tingut com a conseqüència d'una denúncia, per part del Partit Popular, que el Grup Socialista va dir des del primer moment que era un error; era un error perquè aquí el que es jutja és un pla polític que, ens agradi més o menys, com a pla polític que és s'ha de jutjar i no des del punt de vista legal.

Jo vull donar molt sincerament, presidenta del Parlament, l'enhorabona al Govern perquè no conec cap cas al món en què amb tanta perícia s'aconsegueixi ocultar la realitat i el debat polític en un país. I, clar, el president Mas ens deia fa uns minuts que ell dedicava tants esforços o més a la gestió ordinària del seu Govern, als pressupostos, com al que podríem denominar «pla separatista» o «pla sobiranista». I un bon exemple en dóna el president de la Generalitat de Catalunya estant absent de l'hemicicle en el debat dels pressupostos.

I també m'agradaria que el Govern i Esquerra Republicana animessin, als futurs debats dels pressupostos, que a la tribuna de convidats hi vinguessin i hi assistissin també el president Rigol, el president Pujol, el president Benach, perquè em sembla que s'està produint a Catalunya, encara que vostès es molestin o s'entossudeixin a fer veure que no, un greu deteriorament institucional. Aquest greu deteriorament institucional consisteix en el fet que el Govern es passa tot el dia, també el principal partit teòricament de l'oposició, que en realitat és un partit més del Govern, Esquerra Republicana, parlant del monotema. Jo crec que, a part del procés..., que vostès han aconseguit denominar i instal·lar al debat públic, aquesta paraula, «el procés», també podem parlar del monotema, perquè és que no parlem d'una altra cosa, no s'aconsegueix parlar d'una altra cosa.

Però això, conseller Mas-Colell, ho hem dit en moltes altres ocasions, això, no ens enganyem, té un preu, eh?, té un preu; té un preu que la llei més important de l'any, doncs, no aconsegueixi ni tan sols que el president de la Generalitat de Catalunya tingui a bé acompanyar-nos i escoltar el que és realment el primer partit de l'oposició, perquè Esquerra Republicana, òbviament, en matèria pressupostària, com en tantes d'altres, oposició no en fa. Però al president de la Generalitat de Catalunya no li interessa escoltar el que els altres partits d'aquesta cambra tenim a dir sobre la llei més important d'aquest any?

I, miri, conseller Mas-Colell, vostè, que és una persona il·lustrada, segur que ha llegit aquest llibre, que recomano, perquè és realment un llibre excel·lent, el *Why Nations Fail –Per què les nacions fracassen–*, d'Acemoglu i Robinson. I ho dic perquè cada cop més aquest deteriorament institucional, aquesta manca d'atenció política als grans temes que a la resta de països civilitzats ocupen el temps dels parlaments i dels polítics s'està produint acceleradament a Catalunya. Jo el que espero i desitjo és que no arribem als casos que Acemoglu i Robinson denuncien en el seu llibre,

en què realment els països, a través dels seus governs, fan que les institucions esdevinguin el que ells denominen «institucions extractives». Aquí no hem arribat a aquest nivell, però si vostès s'hi segueixen entossudint i segueixen entrenant amb aquest nivell d'energia, potser en un parell d'anys ho han aconseguit.

El segon que el Grup Socialista volia dir, ho vam dir ja fa més de dos mesos en el debat de l'esmena a la totalitat o de les esmenes a la totalitat sobre el pressupost de la Generalitat de Catalunya: aquest pressupost que el Govern ens presenta, juntament amb Esquerra Republicana, és un pressupost que no és creïble. Jo, conseller Mas-Colell, esperava que durant aquests dos mesos vostè faria, es prendria la molèstia d'explicar a aquesta cambra com pensa materialitzar el que nosaltres hem denominat, els socialistes hem denominat «la gran caixa negra» dels seus pressupostos; són 2.318 milions d'euros, són el 10 per cent dels ingressos no financers de la Generalitat de Catalunya i són l'1 per cent del PIB. No estem parlant d'una propineta, estem parlant d'una part molt substantiva. Vostè encara no ens ha explicat com els pensa materialitzar.

D'altra banda, li vaig dir també, en nom del Grup Socialista, conseller Mas-Colell, que la gestió pressupostària del Govern, des que el 2010 van guanyar vostès les eleccions, des que vostè és conseller d'Economia, la podem qualificar de moltes maneres, però una possible és una gestió pressupostària poc robusta, inclús aleatòria, si entro al camp del que vostè és especialista, el camp matemàtic. Per què? Doncs, home, miri, li posaré un exemple: el 2011, una enorme desviació respecte al nivell de dèficit programat; el 2012, vostè, quaranta-vuit hores després d'aprovar els comptes, ja va dir que no servien per a re perquè havien canviat extraordinàriament les condicions de l'escenari econòmic; el 2013, directament, ni es va molestar a presentar pressupostos en aquest hemicicle, i el 2014 pronostico que vostès –ho saben tan bé com jo– no compliran els grans números dels comptes que avui previsiblement el Parlament de Catalunya aprovarà.

Ho aprofito, conseller. La seva conselleria va anunciar, si no recordo malament, la setmana passada, que ja veia que no podria complir l'objectiu de dèficit de l'any que vam tancar fa unes setmanes. Jo li demano que vostè o a través del representant de Convergència i Unió digui a la cambra quina és l'estimació que a dia d'avui tenen sobre el dèficit efectiu de l'any 2013. Ja sabem que no serà del 58 per cent, però ens agradaria que ens donés una estimació.

Afortunadament, i poso entre parèntesi això d'«afortunadament», vostès i Esquerra Republicana, suposo, perquè deïem que el ridícul començava a ser preocupant, no han anat repetint més allò que aquests són els pressupostos més socials de la història de Catalunya. De tant en tant, al senyor Junqueras se li segueix escapant, però vostès reconec que ja han moderat una mica el to.

Avui, malgrat tot, el president Mas, que suposo que no ha tingut temps per llegir els papers que tan diligentment el conseller d'Economia li va passant, sí que ho ha dit; no ha dit «els pressupostos més socials de la

història», però ens ha tornat a explicar aquesta cosa dels percentatges.

Bé, jo vull fer un petit recordatori. La despesa social de l'any 2014 en termes reals, que són els que veritablement importen, retrocedirà a nivells de l'any 2004, es perdran deu anys. Però anem per epígrafs. Des de l'any 2010, no ja 2004, des de l'any 2010, la salut, la despesa de vostès, del Govern, en salut, cau el 22,46 per cent; ensenyament, 28 per cent; benestar social i família, gairebé el 24 per cent. En només quatre anys.

Realment, sorprèn molt que Esquerra Republicana, després que els ho repetim, segueixi tenint ganes i es vegi amb l'esma de donar-hi suport polític, i suposo, senyor Aragonès, que a més vostè després farà aquí una defensa tan contundent com la que en el seu dia va fer el Partit Popular, per donar suport a uns pressupostos que s'assemblen molt, per cert, als del Partit Popular dels darrers anys, aprovats amb el Govern de Convergència i Unió.

No és veritat, a més, que els pressupostos no contemplin retallades. Miri, li posaré un exemple. Conseller Mas-Colell, si els fem en termes reals, que és com vostè ensenyava a la universitat que s'havien de comptar les coses, en termes reals, ja la despesa pública enguany cau respecte al 2013. Però és igual. Miri, inclús m'oblido de «la caixa negra»; mirarem alguns dels copagaments que aquests pressupostos inclouen. Doncs, resulta que totes aquelles persones que a Catalunya tenen algun tipus d'ajut públic per dur amb una mica més de dignitat els seus problemes físics o els seus problemes intel·lectuals veuran el seu copagament augmentat en més d'un 50 per cent. Jo crec que a la vida, respecte als serveis socials, només hi ha una cosa pitjor que retallar-los substantivament, com vostès estan fent, els serveis socials, que és negar que ho fan. Perquè negar que vostès retallen els serveis socials simplement és un escarni a les persones que són beneficiàries d'aquests serveis socials.

Miri, des de la banda dels ingressos, ho vull repetir, nosaltres valorem molt positivament l'esforç que per primera vegada, des que el president Mas governa, fan per la banda dels ingressos. Fan un esforç important i els el vull reconèixer; desordenat, perquè ja li vaig dir que el premi Nobel Mirrlees es duria les mans al cap respecte al que és un sistema tributari ideal amb relació al que vostès proposen, però fan un esforç per augmentar els ingressos. Ara bé, és aquest esforç d'augment d'ingressos suficient? No, ni molt menys. El contracte social rousseauià, aquell vell concepte polític que tan veritable és en el que representa aquell pagament invisible que existeix a les societats i que les cohesiona, és a dir, aquell contracte en virtut del qual els ciutadans accepten ser governats a canvi que el govern els garanteixi una sèrie de drets bàsics, doncs, a Catalunya respecte a l'època contemporània està molt debilitat. I el que jo em temo és que les persones que tenen menys recursos, el que en podríem denominar «les classes populars», han patit de manera tan desproporcionada l'impacte de la crisi que el tímid esforç que vostès fan en aquests pressupostos per la banda dels ingressos és clarament insuficient.

Però, sobretot, anem al moll de l'os: 2.318 milions d'euros. Miri, jo estic intentant pensar en analogies, perquè ens imaginem com de gros és que el Govern i el seu conseller d'Economia es segueixin negant, no sé si perquè ho ignoren o perquè no tenen ganes d'explicar-ho..., com pensen materialitzar el 10 per cent dels ingressos. Pensem en un cas equivalent; s'imagina vostè un director financer que va a una junta general d'accionistes, o a una cooperativa, i a tots els propietaris de la cooperativa els diu: «Mirin, aquest és el meu pla per a l'any que començarem», i un aixeca la mà després de mirar-se els papers i diu: «Home, director financer, vostè aquí no m'explica com obtindrà el 10 per cent dels ingressos de què em diu que disposarem l'any que ve.» Què passaria amb aquest director financer? Doncs, això, tots ho sabem, i això és el que vostè està evitant explicar en aquesta cambra.

És molt gruixut; és parlamentàriament, jo diria, no només reprovable, sinó intolerable. I m'atreveixo a afegir un adjectiu ja d'una altra categoria: èticament també és reprovable, conseller Mas-Colell. Els ciutadans de Catalunya i els 135 diputats d'aquesta cambra ens mereixem que vostè ens expliqui, encara que sigui amb insuficiències, encara que sigui amb dèficits d'informació, com pensa obtenir 2.318 milions d'euros, que és l'1 per cent del PIB.

El Grup Socialista va fer un esforç, que vostè va tenir l'amabilitat de valorar positivament fa dos mesos, a explicar al Govern, i a vostè en particular, com pensem que es podrien millorar aquests pressupostos. Per la banda dels ingressos li vam dir: «Podria, vostè, haver aprofundit encara més la reforma de l'impost de successions.» Li vam dir: «Vostè hauria de prestar més atenció al frau que es comet amb les assegurances privades d'aquelles persones que són ateses pels serveis sanitaris públics i que tenen cobertura privada però que s'acaba pagant amb els diners de tots.» Són molts centenars de milions d'euros cada any. Vam parlar també dels beneficis fiscals que a la memòria dels pressupostos vostès inclouen i que a través de gestions polítiques, en això que ja sé que els costa molt d'anar, que és al Congrés espanyol, pensem que podrien haver millorat els ingressos de la Generalitat de Catalunya.

Però per la banda de la despesa també li vam dir: «Si-gui valent. Faci vostè un pressupost de base zero. Haver cridat els grups parlamentaris i haver-nos explicat quines són les prioritats compartides a través de les quals s'ha de construir el pressupost.» I també li dèiem una altra cosa: «Aposti pel model nòrdic. Faci una reforma d'un sector públic català que és francament millorable. I, si us plau, no entrem en involucions com l'eliminació de les coses més semblants a les denominades "agències públiques" amb què comptem a Catalunya, com l'ICASS.» En un moment on augmenta la desigualtat, en un moment on està la pobresa..., vostès encara no han explicat com gestionaran el que fins ara gestionava l'ICASS, vull pensar jo que amb uns procediments més eficients dels que proposaran, però potser m'equivoco. Però el que m'agradaria és que m'ho expliquessin, i encara no ho han fet.

D'altra banda, vostè, conseller, quan li vaig fer aquestes propostes en nom del Grup Socialista, vostè va

dir: «Miri, em semblen raonables.» I jo vaig pensar: «Guaita, potser en el període d'esmenes sí que tindrem sort i per una vegada podrem acordar-ne unes quantes.» Però ja vaig veure que sóc un il·lús: al període d'esmenes vostès no han acceptat cap de les esmenes que el Grup Socialista li ha proposat. Aleshores em pregunto: va ser simplement –com que el conec, vull pensar que no– un exercici de cinisme?, o va ser que no va donar vostè després instruccions al seu grup parlamentari perquè fes cas de les paraules que vostè havia utilitzat en aquest hemicicle? Jo això no ho sé, però el que sé és que el Grup Socialista ha estat..., no incapaç, diria; és que vostès no han obert la porta a negociar cap de les millores que nosaltres proposàvem.

És que ho han fet amb tots els grups parlamentaris? No. A Esquerra Republicana els han acceptat moltíssimes esmenes. També jo em vaig fer falses il·lusions, perquè vaig pensar: «Segur que després d'aquest pressupost, que s'assembla molt al del Partit Popular de l'any 2012 i del 2013, el prorrogat», vaig dir, «segur que al període d'esmenes, com que ja entenc que Esquerra Republicana no ha tingut massa temps a dedicar-se als temes pressupostaris, entretingut, com estava, en la definició de la pregunta encadenada i de la data de la consulta», dic, «en el període d'esmenes sí que millorarà ostensiblement el pressupost.» Doncs, tampoc. Puc dir amb tota rotunditat que les esmenes que ha introduït Esquerra Republicana en el tràmit parlamentari han estat notes a peu de pàgina.

I jo entenc, diputats i diputades d'Esquerra Republicana, que després de llegir l'informe d'Oxfam, després de llegir les declaracions del Síndic de Greuges d'ahir, suposo que tenen una lleu, encara que sigui lleu –perquè encara confio que els quedi alguna cosa d'esquerres–, una lleu punxadeta al cor. Perquè, és clar, quan vostès comparen els comptes que vostès aprovaran avui... Sí, els aprovaran. Ja sé que estem en una altra pel·lícula, eh?, ja sé que aquí tothom només parla de la consulta. Però el cert que per a la història quedarà que vostès han aprovat uns comptes que s'assemblen molt als comptes del Partit Popular i de Convergència i Unió.

Miri, conseller, hi ha un altre tema que també em preocupa. Des que s'ha inaugurat la nova legislatura i des que jo sóc portaveu del Grup Socialista, el Govern ha fet anuncis grandiloqüents sobre el Pla nacional de lluita contra la sida, sobre els compromisos adquirits amb els nostres agricultors, que ho estan passant molt malament, sobre la lluita contra la pobresa. Encara recordo com amb la meua companya Eva Granados vam anar a un solemne acte al Palau de la Generalitat de Catalunya, convocats pel president de la Generalitat de Catalunya, en un grandiloqüent pacte de lluita contra la pobresa, i després, també, l'estratègia industrial anunciada pel conseller Puig. Jo em pregunto, eh?, perquè això, com que jo ja m'ho conec, la prova del nou és quan vas als pressupostos: quina traducció tenen tots aquests plans que he esmentat en els pressupostos? Zero *patatero*. Re. O sigui, no hi ha un sol euro dedicat al que vostès han dit que eren, entenc jo que els braços executors de la seva política econòmica i social.

Però, miri, què és el més gros de tot? El frau que el Govern ha fet al que ha decidit aquesta cambra sobre la joventut. Els recordo que abans de l'estiu de l'any passat vam fer un ple monogràfic sobre joventut, hi va haver acords pressupostaris concrets; és veritat que algun perquè el senyor Junqueras i la senyora Rovira es van equivocar donant la instrucció de vot, però el cert és que el Parlament de Catalunya va aprovar una sèrie de compromisos pressupostaris específics. No n'hi ha ni un recollit en aquests comptes!

I, per tant, sap què dedueixo? –i amb això vaig encarrant la part final de la meua intervenció. Doncs, miri, que a Catalunya hi ha un molt preocupantíssim problema de qualitat democràtica. Ho ha dit el president del Grup Socialista: la hipocresia, ens estem acostumant que presideixi les relacions i les declaracions en aquesta cambra. Perquè vostès no paren de parlar, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, de les deslleialtats que el Govern espanyol fa contra Catalunya. Molts cops amb raó; d'altres sense cap ni una, perquè simplement és, diguem-ne, una manera més d'omplir els telenotícies i de mantenir una cosa en què vostès són mestres, que és mantenir la tensió narrativa del denominat «procés» o «monotema», que els dos conceptes són intercanviables. Però, és clar, quan jo trasllado la lleialtat institucional que vostès reclamen al Govern espanyol amb relació a la seva actuació en aquesta cambra, doncs, el que percebo és que hi ha una marcada deslleialtat institucional del Govern cap a aquesta cambra, perquè tot el que aprova aquesta cambra, o una gran part del que aprova aquesta cambra, vostès no ho respecten.

I, mirin, de nou, jo els encoratjo a dir la veritat. Avui aquí no s'està discutint la Llei dels pressupostos; avui aquí el que s'està discutint és com vostès satisfan la demanda que els ha fet Esquerra Republicana a canvi de donar suport als pressupostos. Aquí avui, en realitat, el que s'està aprovant és una pregunta encadenada, una data –el 9 de novembre–, això sí, en el summum ja del surrealisme de la política catalana, d'una consulta que tots vostès admeten –en privat, i jo crec que a alguns inclús en públic se'ls escapa– que no es farà.

En fi, jo espero, com deia, que en els mesos que aniran transcorrent, doncs, aquest nivell d'hipocresia intentem rebaixar-lo una mica, i sobretot que el que diem en privat s'assembli una mica al que diem en públic. Perquè el cert és, conseller Mas-Colell, que hi ha indicis que pot ser que el pitjor del pitjor en matèria econòmica hagi passat, i, per tant, aquest pressupost el que hauria de ser de maximitzar les probabilitats que la recuperació econòmica realment s'engegués aquest any. Jo no sé si això passarà, però crec que hauria de ser l'objectiu primordial d'aquests pressupostos. I el cert és que aquests pressupostos no tenen relat polític, són uns pressupostos per anar tirant, que tenen l'incomprensible suport, pel seu caràcter marcadament antisocial, d'Esquerra Republicana.

Però si tot això no els convenç... Mirin, acabaré la meua intervenció amb una cosa que reconec que m'ha deixat astorat. Ahir al meu despatx obro una revista que es diu *New Europe* i, oh!, sorpresa, porta un article firmat pel president de la Generalitat de Catalunya,

que diu literalment en anglès –això sí, aquest anglès una mica millor que el de la carta que van enviar a tots els països sobre la consulta–, diu: «Economically, the Government of Catalonia has been the most efficient in implementing a severe austerity policies», és a dir, «econòmicament el Govern de Catalunya ha estat el més eficient aplicant polítiques severes d'austeritat», una prova més de la hipocresia amb què aquest Govern actua. Vostès aquí lamenten aquesta austeritat imposada, que la troben intolerable; però, quan surten d'aquesta cambra i se'n van a fer una excursió per Europa, el que reconeixen és la veritat, que al final, doncs, no els costa tant fer pressupostos com els que avui previsiblement aprovarem, i, el que és pitjor, amb la complicitat incomprendible d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per aquesta raó, evidentment, el Grup Socialista s'oposarà frontalment als comptes que vostès presenten.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, als polítics se'ns elegeix i se'ns paga per solucionar problemes, no per crear problemes afegits. Fa dos anys, el senyor Artur Mas es va presentar a unes eleccions autonòmiques proposant obrir una crisi política a Catalunya, la qual va ser castigada pels electors amb dotze diputats menys per a Convergència i Unió. Un any després, el senyor Artur Mas, en lloc d'esmenar-ho, continua capficat en el seu projecte separatista. El senyor Artur Mas no només s'ha convertit en el millor clon del senyor Oriol Junqueras i Esquerra Republicana de Catalunya, sinó que també ho ha fet i ho fa contínuament amb els plantejaments econòmics que fan Esquerra Republicana de Catalunya i el senyor Oriol Junqueras. Avui, Oriol Junqueras i Esquerra Republicana de Catalunya han externalitzat el Govern de la Generalitat en el senyor Artur Mas i en Convergència i Unió, en el sentit que Junqueras decideix mentre Artur Mas només executa el que Junqueras decideix, i és Artur Mas qui s'emporta tot el desgast d'aquestes decisions. Al senyor Oriol Junqueras i a Esquerra Republicana de Catalunya els ha tocat la loteria, i no en forma d'Euromillón, Gordo de Nadal o Grossa, sinó en forma d'Artur Mas. No hi ha persona al món d'un partit polític que treballi més, i més eficaçment, per un altre partit polític com fa el senyor Artur Mas amb Esquerra Republicana de Catalunya.

El senyor Artur Mas és una mina per al senyor Oriol Junqueras i Esquerra Republicana de Catalunya, i aquests pressupostos en són la mostra més clara. Fa unes quantes setmanes, el senyor Oriol Junqueras afirmava que volia paralitzar l'economia catalana. Com el senyor Junqueras sap perfectament que ni els militants del seu partit farien seguiment d'una vaga que implica-

ria que perdessin un 25 per cent del sou durant un mes, doncs, què ha fet el senyor Junqueras? Optar per una altra via, que és fer uns pressupostos que perjudiquin la recuperació econòmica, amb un objectiu molt clar que no aconseguirà, però que persegueix el senyor Junqueras, que és paralitzar l'economia catalana. I el senyor Junqueras no paralitzarà l'economia catalana perquè les pimes, els emprenedors, els treballadors, els inversors catalans tenen la suficient força, el suficient coratge i la suficient capacitat com perquè ningú, es digui Oriol Junqueras, es digui Artur Mas o es digui com es digui, pugui paralitzar l'economia catalana.

Avui a Catalunya passen coses que no passen a cap altre lloc de món, com és que l'alcalde, amb més atur, d'una comarca com el Baix Llobregat sigui qui decideixi la política econòmica, fiscal i pressupostària del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, com volen que Catalunya no perdi posicions envers les altres comunitats autònomes d'Espanya si qui decideix en matèria econòmica a la Generalitat és el pitjor de la classe?, és a dir, el senyor Oriol Junqueras, que és l'alcalde del municipi amb més atur del Baix Llobregat? El que és lamentable és que el senyor Artur Mas segueixi el dictat del que li diu el senyor Oriol Junqueras que, com deia, és el pitjor de la classe.

Senyores i senyors diputats, estem davant d'uns pressupostos fantasma; uns pressupostos que no es compliran, que preveuen ingressos per venda d'actius i concessions per valor de 2.318 milions d'euros; que a dia d'avui no sabem ni com els pensen obtenir; encara no ens han dit d'on els pensen treure. Què pensen vendre, senyor Mas i senyor Junqueras? Potser les depuradores de titularitat municipal? Potser els habitatges socials de l'Incasòl? Senyor Mas-Colell, algun dia es podrà dir d'on pensen obtenir aquests 2.318 milions d'euros?

Que vostès presentin uns pressupostos on no han dit –on no diuen– d'on pensen treure aquests 2.318 milions d'euros es converteix en el frau pressupostari més gran mai vist en aquest Parlament. Uns pressupostos que portaran al fet que el deute de la Generalitat de Catalunya se situï en el 30 per cent del producte interior brut de l'economia catalana.

El senyor Artur Mas, quan va ser investit president de la Generalitat, es va trobar un deute de 34.000 milions d'euros. Doncs, bé, a finals de 2014 aquest deute s'haurà gairebé doblat, i s'haurà situat a prop dels 60.000 milions d'euros. Aquest és el balanç del que estan significant els anys de Govern del senyor Artur Mas.

Uns pressupostos que incrementen com mai els impostos que hauran de pagar els contribuents catalans, i no per decisió del Govern d'Espanya, senyores i senyors diputats, per decisió d'aquest Parlament i de la majoria separatista d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Uns pressupostos que creen trenta noves taxes i que tornaran a introduir l'impost de successions.

Senyors de Convergència i Unió, per què no pregunten als seus votants, als de Convergència i Unió, si volen o

no que l'impost de successions torni a ser una realitat a Catalunya? O és que els seus votants, els de Convergència i Unió, no tenen dret a decidir sobre si volen o no estar subjectes a un impost desfasat i antic com és l'impost de successions? Per què no ho pregunten, això, als seus votants?

Senyores i senyors diputats, aquests pressupostos són uns comptes que mantindran els permanents incompliments en els objectius de dèficit. Mai un Govern del senyor Artur Mas ha complert amb els objectius de dèficit. I aquest any 2014 no serà una excepció. Vostès, quan han tingut un objectiu de dèficit de l'1,3 per cent del producte interior brut, l'han incomplert. L'any següent el Govern d'Espanya els amplia aquest objectiu de dèficit a l'1,58 per cent del producte interior brut i què fan vostès? Doncs, tornar-lo a incomplir.

No hi ha deslleialtat més gran amb els contribuents catalans que un govern de la Generalitat de Catalunya que es gasta cada any molt més del que ingressa; que, al principi, es finançava amb bons de particulars, perquè cap entitat financera els volia finançar, i que, un cop esgotat aquest mecanisme i davant la impossibilitat de retornar els bons a particulars i els seus interessos, davant la previsible suspensió de pagaments de la Generalitat de Catalunya per no pagar els bons a particulars, ni les factures als proveïdors, ni les nòmines als treballadors públics, ni els concerts sanitaris, educatius i socials, davant d'aquesta situació, davant d'aquesta incapacitat de pagar les factures i els deutes de la Generalitat de Catalunya, què han fet el senyor Junqueras i el senyor Artur Mas? Doncs, el de sempre, que és anar al papa, Govern d'Espanya, i demanar-li que li tregui un cop més les castanyes del foc, i que els aporti tota la liquiditat necessària perquè la Generalitat pugui mantenir la solvència.

El senyor Artur Mas, quan s'entrevista a la BBC o quan envia cartes per tot Europa que ningú les hi contesta, o el senyor Francesc Homs, amb la seva manipulació propagandística, mai expliquen o més aviat sempre tapen que el Govern d'Espanya ha aportat 27.000 milions d'euros del Fons de liquiditat autonòmic i del Pla de pagament a proveïdors entre els anys 2012 i 2013; que la Generalitat de Catalunya va estar tot l'any 2013 sense pressupostos; que el 50 per cent de tots els recursos del Fons de liquiditat autonòmica vénen a la Generalitat de Catalunya, quan Catalunya representa el 16 per cent en població i el 18 per cent en producte interior brut; que la Generalitat de Catalunya és la comunitat autònoma més endeutada de tot Espanya; que a Catalunya els impostos de competència autonòmica són els més elevats de tot Espanya; que aquest Parlament només ha aprovat una llei en tot un any, tot i haver-hi a Catalunya 800.000 persones que volen i que no poden treballar; que avui les pensions no es podrien pagar si no fos per la caixa única de la Seguretat Social; que Catalunya és la comunitat autònoma que més inversió ha rebut del Govern d'Espanya des de l'any 1996, 32.000 milions d'euros; que Catalunya és l'única comunitat autònoma de tot Espanya que té connectades totes les capitals de província amb AVE, més Figueres, o que Catalunya és la comunitat autònoma amb més diputats autonòmics, amb més

conselleries i on el president de la Generalitat cobra el doble que el president del Govern d'Espanya. Això és el que el separatisme intenta tapar, ocultar, amagar, dissimular o manipular, malgrat que no li agradi al senyor Mascarell?

Senyores i senyors diputats, a més d'estar davant dels pressupostos que fan que s'apugin més els impostos de tota la història de la Generalitat de Catalunya, que fan que es destinin més diners a subvencions, trama i aportacions al separatisme, aquests també són els pressupostos més antisocials que més retallen de tota la història de la Generalitat de Catalunya.

Després ens vindran els senyors d'Iniciativa i ens parlaran d'«austericidi», que ens governen els mercats, que els pressupostos són no sé quantes coses. Però els vull recordar que si avui aquests pressupostos antisocials s'aprovaran és gràcies al fet que vostès, Iniciativa Verds, han estat el «tonto» útil, la comparsa del senyor Oriol Junqueras i del senyor Artur Mas en la negociació d'uns pressupostos a canvi d'una data i una pregunta d'una consulta il·legal, separatista, d'autodeterminació.

Vostès han fet una evolució ideològica considerable, els senyors d'Iniciativa. Jo sempre havia entès que el socialisme extrem era internacionalista, que no entenia de fronteres. Doncs bé, estava equivocat. Vostès han passat a ser socialistes extrems amb fronteres. I la mostra són aquests pressupostos, que vostès renuncien als seus plantejaments, faciliten l'aprovació d'aquests pressupostos, a canvi de posar una data i una pregunta per posar una frontera entre Catalunya i Aragó, entre Catalunya i València i entre Catalunya i les Illes Balears. Expliquin això, senyors d'Iniciativa Verds.

Aquest són, com deia, senyores i senyors diputats, els pressupostos que més retallen i més antisocials de tota la història. Vostès, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, l'any 2013 van aprovar un decret de pròrroga pressupostària que portava a una disminució de despesa d'un 8,6 per cent del conjunt de despesa de la Generalitat de Catalunya. Aquests pressupostos –que hi ha un cooperador necessari, que és Iniciativa Verds– impliquen una retallada de 209 milions d'euros a l'Institut Català de la Salut. Les inversions de la Generalitat de Catalunya el 2014 envers l'any 2012 es redueixen en un 51 per cent. El pressupost destinat a universitats s'enfonsa en un 16,6 per cent. En ensenyament, el pressupost del 2014 disminueix en 260 milions d'euros respecte a l'any 2012. En suport a les famílies, el pressupost disminueix en un 70 per cent, mentre que en atenció a persones amb discapacitat insensiblement el Govern ERC - Artur Mas el disminueix en un 50 per cent.

Si la retallada en serveis socials és insensiblement exagerada, en totes les partides destinades a la recuperació econòmica, mantenen la mateixa tònica. En foment del comerç, el pressupost disminueix un 75 per cent; en aportacions a l'activitat turística, el pressupost cau en un 50 per cent; i, en suport a la indústria, el pressupost s'enfonsa en un 92 per cent, passant de 113 milions d'euros l'any 2012 a només 9 milions d'euros l'any 2014.

Señoras y señores diputados, el Partido Popular catalán fuimos el único partido en presentar solicitud de dictamen al Consejo de Garantías Estatutarias sobre estos presupuestos por la partida de 5 millones de euros para organizar una consulta separatista y legal de autodeterminación. Sorprende que los que nunca han presentado unos presupuestos en los plazos que establece la ley, sorprende que los que estuvieron todo el año 2013 sin presentar presupuestos, nos echen en cara a nuestro grupo parlamentario que hagamos uso de un instrumento democrático y estatutario como es presentar una solicitud de dictamen al Consejo de Garantías Estatutarias.

Por lo visto, en toda Cataluña solo ocho personas, ocho de los nueve *consellers* del Consell de Garanties Estatutàries, son los únicos que no se han enterado que a día de hoy el señor Artur Mas con sus socios de Esquerra Republicana, la CUP e Iniciativa Verds han planteado una consulta separatista ilegal de autodeterminación. Por lo visto estas son las únicas ocho personas de toda Cataluña que a día de hoy todavía no se han enterado de esto.

Por este motivo, el Partido Popular catalán estaremos atentos a cómo ejecutarán, el Gobierno separatista del señor Mas y el señor Junqueras, este presupuesto. Y, en caso de destinar dinero de los impuestos de los catalanes a cometer una ilegalidad, el Partido Popular catalán actuaremos en consecuencia yendo a los tribunales y denunciando cualquier ilegalidad que se vaya a cometer desde el separatismo. No permitiremos que ningún euro de los catalanes vaya a dividir a los catalanes.

Señoras y señores diputados, España después de siete años de políticas económicas socialistas, muy a menudo apoyadas por Convergència i Unió, Esquerra Republicana e Iniciativa Verds, después de dos años de intensas reformas en la reducción del déficit público, en el ámbito financiero, en la Administración pública, en el ámbito laboral y en el fomento de la creación de empresas y la exportación, hoy España lleva tres trimestres continuados en crecimiento económico. Hoy España exporta más que importa. Hoy ya nadie duda que España ya no será ni rescatada ni intervenida. Y digo esto porque hace quince meses el señor Artur Mas se dedicaba a hacer declaraciones altisonantes exigiendo y presionando al Gobierno de España y a su presidente para que pidiera el rescate y la intervención de España.

Noticia del diario *El País*, 3 de octubre del año 2012: «Mas presiona a Rajoy para que pida el rescate lo antes posible.» Esto era lo que quería el señor Artur Mas para la sociedad catalana y el conjunto de la sociedad española: situar a Cataluña y al conjunto de España en una situación de inviabilidad, pobreza extrema y pérdida de bienestar, que es lo que ha sucedido con los países intervenidos por la troica. ¿Ejemplo más claro? Grecia. Por tanto, le pedimos al señor Artur Mas y creemos que debería disculparse ante la sociedad catalana por haber intentado someter a los catalanes y al conjunto de españoles a la intervención de la troica.

Si hace un año el principal peligro para la economía española era que España fuera intervenida, era que el

señor Rajoy hiciera caso al señor Artur Mas, hoy el principal peligro para la recuperación económica es Artur Mas, Oriol Junqueras y su proyecto separatista; es que España deje de ser un mercado de 47 millones de personas o es que en España deje de haber seguridad jurídica. Por ello, el compromiso del Partido Popular con la recuperación económica y con el empleo pasa necesariamente por una España en convivencia, en unidad y en democracia.

Señoras y señores diputados, mientras Víktor Ianukóvytx quiere impedir que los ucranianos puedan ser europeos, el señor Artur Mas quiere sacar a los catalanes del conjunto de España y, por tanto, de Europa. Por este motivo los presupuestos que hoy presentan Esquerra Republicana y Artur Mas son unos presupuestos centrados en decir menos España y menos Europa; unos presupuestos que no ayudan a la consolidación fiscal que se nos exige desde la Unión Europea; unos presupuestos en los que la prioridad no es pagar los medicamentos de los enfermos en las farmacias, sino que la prioridad es destinar el dinero de los catalanes a la consulta separatista ilegal de autodeterminación; unos presupuestos en los que la prioridad es mantener la estructura política de subvenciones y propaganda separatista, como los 65 millones de euros que recibieron el año pasado las sesenta y cinco entidades que se sumaron al denominado «pacto por el derecho a decidir»; unos presupuestos en los que se recorta en sanidad, en educación, en apoyo a las familias, en discapacitados, en inversiones, mientras se dobla la partida al Diplocat o servicio exterior de internacionalización del separatismo.

Se mantienen los cuarenta consejos comarcales, la Generalitat de Cataluña continúa teniendo más consejerías que ninguna otra comunidad autónoma de España, mientras plantea Esquerra Republicana de Catalunya, a través de Carod-Rovira, y posteriormente de uno de sus portavoces, la creación de una consejería de asuntos exteriores. Se incrementa, cómo no, el presupuesto en Cescat, o servicios secretos, o KGB, de espionaje, del Gobierno de la Generalitat de Cataluña. Se destina una cantidad ingente de recursos a la celebración del tricentenario del 1714, en la línea del simposio del odio titulado «España contra Cataluña». Se mantiene la incertidumbre en relación con la concesión chapuza de Aiguës Ter Llobregat, que puede costarles a los catalanes, a los contribuyentes catalanes, más de 300 millones de euros en impuestos. Se mantiene la misma estructura de medios de comunicación, que lideran el presupuesto del conjunto de medios de comunicación de todas las comunidades autónomas de España. No se cierra ninguna de las delegaciones o embajadas de la Generalitat de Cataluña, sino más bien al contrario, incluso se plantea aumentar alguna. Y en organismos y empresas públicas la Generalitat continúa superando ampliamente los doscientos, entre empresas, fundaciones, consorcios y entidades, lo que convierte a la Generalitat de Cataluña, sin género de dudas, en la campeona de España en estructura política y paraadministrativa.

Por todos estos motivos, el Partido Popular catalán votaremos contrariamente a estos presupuestos, que

provocan un incremento sustancial de los impuestos, que inventan 2.318 millones de euros que a día de hoy no sabremos de dónde saldrán y que harán incrementar todavía más el déficit público y la deuda de la Generalitat de Cataluña; unos presupuestos que priorizan el separatismo a ayudar a la recuperación económica y al mantenimiento de los servicios sociales.

Estamos ante un gobierno de la Generalitat, dirigido por el señor Junqueras pero presidido por el señor Artur Mas, que está completamente agotado, que no tiene ideas, que lo único que hace es esconderse detrás de una «estelada» y que ha intercambiado unos presupuestos fantasmas a cambio de una pregunta en una consulta ilegal, separatista, de autodeterminación.

Por estos motivos, el Partido Popular catalán seguiremos liderando la oposición y construyendo una alternativa a los treinta y cuatro años *non stop* de gobiernos separatistas de Esquerra Republicana y Convergència i Unió, con el objetivo de volver a situar a Cataluña en el lugar político, económico y social que los catalanes se merecen, dentro de España y la Unión Europea.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Un país normal és un país en què en el debat de pressupostos hi ha atenció. On està el president? –coincideixo amb el senyor Lucena. On està el líder de l'oposició? També on hauria d'estar en Pere Navarro, eh? Perquè un país normal és aquell que discuteix, precisament, sobre les xifres, perquè en política les xifres són les que manen. I, per tant, coincideixo amb el que deia el senyor Lucena, que seria bo, precisament, que, en aquest debat tan rellevant, d'acord amb el que deia el president, hi hagués l'atenció dels grups parlamentaris, començant per la del Govern.

Dit això, resumiré la meua intervenció en tres blocs. Miraré d'establir si el relat del Govern és real o retòric, amb dades, xifres, que és el que val en els pressupostos; segon bloc, si realment hi ha alternativa o no hi ha alternativa, com explica el Govern, i, tercer bloc, quina ha estat la predisposició al diàleg del Govern –crec que aquest és un element també prou rellevant.

També sabem d'on venim. I venim d'un escenari absolutament atípic. El 2013 s'ha produït un frau democràtic, i és que ens han tret la possibilitat de discutir sobre quin era el pressupost real, tot i que hi ha hagut pressupost, el 2013. I això no deixa de ser bastant atípic. De fet, ens han enganyat. Se'n recorden? Van dir que no portarien el pressupost per plantar-nos amb els objectius de déficit. Els hem acatat.

I no només això, sinó que hi ha hagut un frau jurídic, un frau democràtic. Perquè, miri, jo sóc representant

de la ciutadania, com tots vostès, i tenim dret a discutir els pressupostos. I venim de no haver pogut exercir el dret el 2013.

Dit això, el primer dels dubtes és si aquests pressupostos són realment socials, fins i tot si són els més socials de la història, com en algun cas s'han atrevit a dir. Aquesta ha estat la cantarella del Govern, del grup que li ha donat suport en aquests pressupostos, i fins i tot podríem dir que el relat ha estat, a estones, socialdemòcrata, el discurs del Govern en aquesta matèria.

En el Pacte per la llibertat, signat al principi de la legislatura, cal recordar que es parlava de potenciar un fons i un servei de rescat a les famílies, mediació amb entitats financeres, potenciar l'Ofideute, defensar el sistema educatiu, ingressos..., mesures que el Govern anterior, el primer Govern de Convergència i Unió, no havia plantejat mai. De fet, a això se li ha sumat el discurs de les clarianes, del canvi de rasant... Podríem dir que ens apropem a la «Cataluña va bien»; això sí, dit en català i per Artur Mas. I s'ha produït, per tant, un canvi real. És realitat o és retòrica?

Anem a les xifres. Perquè, si anem a les xifres, del que ens adonem és del fet que, per exemple, en les coses concretes que estan passant a la gent les xifres són zero. Pobresa energètica. En pobresa energètica tot just ara discutirem un decret que el que diu és que als que pateixen pobresa energètica no se'ls talla el subministrament, perquè pagaran allò que han de pagar a partir del mes de maig. I quina és la partida econòmica que hi destinen aquests pressupostos? Quina? Zero, cap; ho fien tot a les entitats socials i als ajuntaments.

Habitatges buits. Se'n recorden, del Pacte per la llibertat? «Estudiar l'aplicació de mesures impositives o mesures d'altra índole per incentivar l'entrada al mercat de lloguer.» Altres comunitats autònomes el que estan fent és intervenir, expropiar, però vostès optaven per l'impost. I quan aprovarem l'impost? Ara diuen que a l'estiu, un any i mig després d'haver-ho anunciat. Per ser la comunitat autònoma amb més desnonaments per any, cinquanta per dia, no està pas malament la seva celeritat.

Transport i mobilitat. Com ha explicat el Salvador Milà, la T-10 puja com mai, el transport públic puja com mai; les aportacions de la Generalitat passen de, el 2011, 625 milions, a, enguany, 281 milions, un retrocés del 55 per cent. Doncs, bé, en aquests elements concrets sembla que les partides socials no hi són.

Es deuen referir a les grans partides, aleshores. I hem anat a mirar què passava en salut. Doncs, mirin, en salut hi ha reduccions acumulades –sense entrar en detall, eh?– del 16 per cent. Hem anat a veure què succeïa en educació, i resulta que els alumnes..., cada alumne rep el 28 per cent menys d'allò que rebia.

Aleshores on estan els pressupostos socials? I hem pensat: «Ja ho tenim. En un moment que hi ha una pèrdua de llocs de treball com mai, deuen haver destinat els pressupostos socials al foment de l'ocupació; és raonable.» Doncs, hem anat a mirar-ho, i, ostres!, si també hi ha una reducció del 25 per cent en les despeses que inclouen les polítiques d'ocupabilitat; en els

serveis gestionats pel Servei d'Ocupació de Catalunya hi ha una reducció de la despesa que acumula el 46 per cent.

I aleshores hem dit: «Home, doncs, on ho veiem?» I ja ho hem trobat. Aquest és el Govern, ho saben vostès, no?, *business-friendly*. Per tant, ho deuen haver centrat tot en l'activitat industrial, en la recuperació econòmica des d'aquesta perspectiva. Hem anat a mirar també aquí. I què ens hem trobat? Doncs que tampoc. Perquè amb les xifres a la mà, doncs, bé, malgrat el que està succeint amb Alstom, amb Panrico, amb Comsa-EM-TE, resulta que en el foment de l'ocupació i en el foment de la indústria, concretament, han passat de 111 milions a 53 milions; la despesa directa en suport a la indústria, a través del Programa de política industrial, es redueix en un 92 per cent.

Aleshores, si el pressupost social no està enlloc, on està? I la conclusió és molt fàcil. Saben on està el pressupost social? En la propaganda; en la propaganda, ha estat el pressupost social. I aquesta és la..., poden dir que no amb el cap, però aquesta és la crua realitat. Perquè, si ni en polítiques educatives, ni en polítiques socials, ni en polítiques sanitàries, ni en polítiques d'ocupació ho trobem, és en la *propaganda* on està realment el pressupost social.

Per tant, els aconsellaria que no ens ho tornin a dir, o que, si ens ho diuen, vaja, posin-se vermells, com a mínim una miqueta, perquè no es pot afirmar que aquests pressupostos són socials. Perquè no es pot afirmar que són socials perquè en la renda mínima d'inserció el que faran és invertir situant-nos com estàvem el 2011, quan avui hi ha 300.000 persones que no reben cap ajut..., cap prestació, perdó, i quan tenen, a més, damunt de la taula, la renda garantida de ciutadania. I no poden dir que és un pressupost social perquè simplement augmenten uns milions d'euros en beques menjador, quan el que haurien de fer és garantir una partida oberta, com ahir mateix –m'ho recordava avui en Joan Mena– els reclamaven des de diversos consells comarcals; el Consell Comarcal del Vallès Occidental, entre altres.

No ens poden dir que és un pressupost social quan en pobresa energètica –ho hem discutit en diverses ocasions aquí– el que fan és destinar zero diners, zero recursos, perquè simplement no prioritzen. Per això els diem que no és un pressupost social.

Malgrat tot, és veritat, el país no peta. I el país no peta, no rebenta, per una raó, perquè hi ha qui està al capdavant: la gent i en alguns casos els ajuntaments. Mirin, la deslleialtat institucional de què vostès acusen Madrid, i nosaltres també denunciem, és la que vostès practiquen amb els ajuntaments. I, malgrat vostès, els ajuntaments estan donant resposta als problemes de la gent. Mirin, al Fons de cooperació local han fet una retallada brutal, i a més ho han fet amb retroactivitat, ho han publicat el 27 de desembre, amb pressupostos pràcticament tancats per part dels ajuntaments, i han passat de 92 milions a 37 milions; amb els nous criteris han exclòs cent set municipis que representen el 75 per cent de la població de Catalunya. Aquesta és la realitat que es troben els ajuntaments.

Doncs, bé, malgrat vostès, els ajuntaments són els que hi donen resposta.

I els que hi donen resposta són els treballadors públics, els que han rebut una pèrdua de poder adquisitiu del 30 per cent del seu salari, els dos mil professionals menys que hi ha en matèria educativa, i especialment els treballadors socials, que són els que carreguen sobre la seva salut, sobre les seves tensions, precisament, les disminucions que hi ha.

Primera resposta aclarida: el discurs dels pressupostos socials és retòrica.

Segona pregunta: hi ha alternativa? Perquè vostès sempre diuen que no hi ha alternativa. Bé, ho acompanyen d'un relat previ. Diuen: «No hi ha alternativa, i Europa ens obliga i Madrid ens obliga.» I tenen raó: Europa obliga, els objectius de dèficit són descabellats i Madrid distribueix el dèficit d'una forma totalment desproporcionada.

Però el que no expliquen és que Convergència i Unió sempre ha estat a la sala de màquines d'aquests models, de les polítiques d'austeritat que es feien des d'Europa, quan han votat a Brussel·les; de les lleis d'estabilitat pressupostària, quan les han votat a Madrid; de la reforma laboral, que precaritzava el mercat de treball. Han estat vostès a les sales de màquines de les reformes fiscals que han fet que les grans corporacions avui paguin un impost de societats del 3,8 per cent. Aquesta és la crua realitat. I fins i tot s'atreveixen a dir –el senyor Lucena ho ha citat; jo també ho anava a citar–, en aquest article de *New Europe*, que Catalunya és exemple en les polítiques d'austeritat.

Però, vinga, serem benèvolos. Siguem benèvolos i pensem que quan han votat el que han votat a Brussel·les o han votat a Madrid és que estaven despistats, que en realitat les polítiques d'austeritat no se les creuen, que en el fons els les imposen, que en realitat no va amb vostès. Doncs, bé, si això és així, vostès avui utilitzarien tots els recursos, tots els marges de maniobra existents a Catalunya per aconseguir, precisament, en la societat més desigual d'Europa després de Letònia, com s'acreditava ahir en l'informe d'Intermon Oxfam i com nosaltres hem explicat des de fa molt temps, major capacitat recaptatòria d'aquell que té més.

Però anem al detall. Vostès han fet una reforma, i de la majoria dels ingressos que arriben, 2.300 milions arriben amb privatitzacions i 120 milions amb nous ingressos.

Aleshores, els anuncis fets amb Esquerra i Convergència i Unió dels nous ingressos, de la major recaptació en l'impost de successions, què era? Propaganda. I era propaganda perquè vostès simplement no han aplicat allò que posaven al Pacte per la llibertat, o, com a mínim, no tot; s'han quedat molt lluny d'allà on hauríem d'haver arribat.

La recuperació de l'impost de successions, a bombo i platerets, explicat a tort i a dret. Doncs, resulta que, si des del 2008 hem perdut 897 milions d'euros, amb responsabilitat del Govern d'entesa i amb responsabilitat també seva, si amb la reforma que vostès van aplicar hi va haver una pèrdua de 241 milions d'euros,

avui recuperem –atenció!– 54 milions d'euros, perquè han ampliat deduccions.

Mirin, vostès no s'hi han esmerçat. I no s'hi han esmerçat per allò que em deia un dirigent de Convergència i Unió, un dia, en una conversa privada: «Quan Oriol Pujol va anunciar que reformarien l'impost de successions vam tenir una allau de trucades a la seu de Convergència Democràtica.» I els importava, perquè eren els seus. Però sap què passa? Que, de vegades, tinc la sensació que no senten com els seus quan la gent es posa samarretes grogues, quan es tanquen al CAP de Rocafonda, quan els serveis públics es degraden. Vostès opten. Jo no els dic que la nostra opció no signifiqui que hi haguessin queixes, i tant que n'hi hauria! Però queixes dels sectors menys vulnerables, de qui té més, de qui s'ho pot permetre, no queixes com estan havent-hi avui a Rocafonda, en els CAP, en les escoles, en els serveis públics, perquè no hi arriben, perquè els sectors més vulnerables veuen com es degraden precisament els serveis més bàsics. I aquella conversa privada que m'explicava aquell dirigent de Convergència és allò que apliquen en la realitat: anuncien grans reformes de l'impost de successions i es queden en re, i es queden molt lluny d'allà on haurien d'haver arribat.

Quin és el problema? Que nosaltres els hem fet propostes i vosaltres ni les heu escoltades..., ni les han avaluades, ni les han estudiades. Aquesta és la crua realitat. Els en poso exemples. Actualment, per exemple, una persona que tingui uns ingressos de 100.000 euros i que s'hagi gastat, el 2012, 120.000 euros per a rehabilitar el seu habitatge podrà deduir-se fins a 9.040 euros l'any vinent. És això prioritari, senyor Mas-Colell? Jo crec que són més prioritàries altres coses, francament. I li hem fet una proposta: eliminacions de deduccions que arriben als 224 milions d'euros. I Convergència i Unió i Esquerra Republicana han votat «no» –han votat «no».

Segon exemple, impost de patrimoni. Nosaltres fem una proposta de nou tipus i mínim exempt de 300.000 euros. Un patrimoni de 800.000 euros constituït per un habitatge de 300.000, valor cadastral, i un patrimoni restant de 500.000 euros avui no paga cap impost. Nosaltres plantejem que pagui un 0,5. Un patrimoni d'1.400.000 euros paga 2.000 euros. Nosaltres plantejem que en pagui 4.000. Què ens han dit? Ens han dit que no. Perquè per a vostès és més important que aquesta persona que té 1.400.000 euros no passi a pagar 2.000 euros més que no pas els serveis socials bàsics. Això és optar, en el seu legítim dret, però és optar per a una solució profundament conservadora i que no va al rovell de l'ou: la necessitat de les polítiques redistributives, imprescindibles en l'actual moment. Podíem recaptar 45 milions d'euros.

Un altre exemple: un gran inversor, amb rendes de patrimoni suficients, que inverteix en alguna de les vint-i-tres empreses de segments en expansió, en el mercat alternatiu borsari, i qui inverteix 200.000 euros, avui es dedueix 10.000 euros. És això prioritari? De debò? Nosaltres creiem que no, que és prioritari el que està passant amb la disminució de la recerca en desen-

volupament. Però vostès ens han dit que no, i han optat. CiU i Esquerra han optat.

Mirin, nosaltres els hem fet propostes per valor de 460 milions d'euros en successions, reformes i propostes en fiscalitat ambiental, propostes que vostès han plantejat en l'impost sobre les begudes ensucrades. I vostès ens han dit que no a ingressos que superen els milers d'euros, que amb els anys acumulats que fa que governen significarien 4.000 milions d'euros, que diuen que no, que vostès hi renuncien. I ens han dit que no a les propostes de lluita contra el frau fiscal. Sí, a les complicades, a les que hem de concertar amb l'Agència Tributària, però a les senzilles, en la lluita contra el frau fiscal en els tributs propis també ens han dit que no. I així acumulem –acumulem i acumulem– i optem. I optem perquè en el país més desigual d'Europa, on qui té més està més lluny de qui té menys..., vostès opten per renunciar a les polítiques redistributives, perquè així no hi hagi trucades a la seu de Convergència Democràtica queixant-se «que els nostres ens toquen els nostres diners». La resposta ha estat «no», senyor Turull –«no», senyor Turull–, «no». Ha estat «no» a totes les polítiques realment que el que feien era redistribuir. I, malgrat haver presentat esmenes, moltes esmenes, sempre han dit que vostès preferien no molestar a qui més té i, això sí, degradar els serveis socials dels sectors més vulnerables.

Quin és el problema? Que aquesta lògica, sumada a la negativa entorn a les nostres propostes, ens situa on ens situa. Els pressupostos són els pressupostos de la troica, és veritat, no són excepció. Aquí és on se situa el Govern espanyol, on se situen molts governs europeus, on lamentablement s'ha situat també el Govern francès, però aquí és on se situen. I és una pena, francament és una pena que, en un context com l'actual, hagin renunciat i s'hagin col·locat en aquesta lògica, per mi, per nosaltres, tan lamentable.

Tercer bloc. Hi ha hagut diàleg? Perquè vostès van dir que dialogarien. Jo vaig seguir el primer debat de pressupostos. Aquest grup parlamentari ha presentat més d'un miler d'esmenes. Bé. No està malament, hem fet un esforç. Altres entitats, la Plataforma per una fiscalitat justa, han presentat propostes. Les han escoltades? No. Perquè resulta que de les mil esmenes que hem presentat n'han aprovat..., esperi, que faig el compte..., cap. (*L'orador riu.*) Cap ni una. I, per tant, això evidencia que la seva voluntat de diàleg ha estat zero. No al Pla de xoc de garantia alimentària; no a la recuperació de la normalitat de l'escola o al pla de xoc contra la pobresa energètica; no a propostes en escola inclusiva, a instruments d'accés al consum cultural per a les famílies amb menys ingressos; no a rebutjar la privatització dels fons d'habitatge social. Han votat que no. Han votat que no a incrementar la convocatòria en bombers. Han votat que no a la millor targeta de presentació de Catalunya al món: incrementar les partides en l'ajuda oficial al desenvolupament.

Però fins aquí ens han dit que no a allò que signifiquen recursos. Però ens han dit que no també a allò que defineix un país. El contracte programa amb l'ACA per fer front a la degradació del cicle de l'aigua? No. Aturar el procés de privatització de la gestió de

l'aigua i del sanejament –ens hauria agradat trobar-hi Esquerra Republicana? No. A dotar pressupostàriament l'estratègia catalana contra el canvi climàtic, no també. A noves línies de crèdit de l'ICF, també que no.

I fins i tot ens han votat que no a allò que no costava un euro. Els plantejàvem: concertin amb els ajuntaments quan van a fer una gestió en un centre d'atenció primària. Bé..., el vot ha estat negatiu. Han votat que no al fet que durant l'exercici del 2014 es reguli que cap alt càrrec ni personal assimilat percebi un salari superior al del conseller. Ens han dit que no. Ens han dit que no a la transparència per evitar irregularitats en l'àmbit sanitari; a impulsar els processos de participació ciutadana per a la presa de decisions; a la garantia de la concertació social amb sindicats, patronal, Taula del Tercer Sector en la presa també de decisions; a donar tota la informació necessària sobre l'endeutament –també hi han votat negativament–; a donar compliment a les mocions aprovades –també, negativament. Aquesta ha estat l'actitud de diàleg, més de mil esmenes presentades i totes rebutjades, fins i tot les que no costaven un euro.

Com a conclusions, presidenta... –i vaig tancant, per tant, la meua intervenció–, vostès han fet un discurs, el de les clarianes, el del canvi de rasant, que és francament fofre's del personal. Parlar de clarianes i de canvi de rasant quan la crisi econòmica, si fa o no fa..., no s'accelera, però si fa o no fa, però la crisi social va a més, és fofre's del personal. De fet, quan jo escolto el president Mas –absent– i escolto Mariano Rajoy parlar de situació econòmica escolto el mateix discurs. Ep!, un en català i l'altre en castellà, és veritat, però, francament, el mateix discurs. Perquè avui no es pot parlar ni de canvi de rasant ni de clarianes quan l'educació es degrada, quan la gent que és gran està patint com mai, quan l'accés a la salut es complica. Això és el que està patint la gent. I això és el que..., aquests pressupostos el que fan és perjudicar, fer que encara estigui pitjor.

Un país normal seria aquell en el qual Iniciativa Verds i Esquerra Unida no fóssim els únics que la setmana passada votàvem que sí a la consulta i aquesta setmana votem que no als pressupostos més antisocials que hem vist mai.

De fet, Dolors Camats la setmana passava s'adreçava al PSC i li deia que li sabia greu que la gent del PSC no estigués defensant el dret a decidir.

Jo aquesta setmana m'haig d'adreçar als companys d'Esquerra –als companys d'Esquerra–, perquè a mi em sap greu que no estigueu defensant un pressupostos socials que són necessaris i són imprescindibles. Jo estic convençut que Esquerra Republicana és un partit d'esquerreres, n'estic convençudíssim, però la realitat... (*Veus de fons.*) No, no..., ho dic de veres. Però la realitat és que està aprovant uns pressupostos de drete. I el seu programa progressista avalarà les polítiques per mercantilitzar la sanitat del conseller Boi Ruiz, per exemple. I no heu tancat la porta a les privatitzacions en les depuradores, en els habitatges socials. Si ho feu és per alguna cosa, perquè ho feu tot al tot o res –ho feu al tot o res. Però sabeu què passa? Que

el que està en joc és molt, i que aquests pressupostos afecten coses molt bàsiques: afecten la salut, l'educació, els serveis socials, i continuen no demanant a qui més té. I, de la mateixa manera que la Dolors Camats deia a la gent del PSC que li sabia greu que no estiguessin defensant una consulta legal, avui a la gent d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida ens sap molt greu que la gent d'Esquerra no estiguen defensant, precisament, les polítiques socials i redistributives que necessita el país. Ens sap molt greu.

Acabo, ja, presidenta, per fer una última reflexió. Mirin, per molta gent democràcia és votar cada quatre anys, per altra democràcia és votar cada quatre anys i poder fer la consulta. Per nosaltres, que creiem en un país que viu en llibertat, en igualtat, amb fraternitat, democràcia és també drets socials, serveis públics, lluita contra la desigualtat. Democràcia és que un poderós no pugui despenjar un telèfon canviant una llei, com va passar, per cert, amb les lleis òmnibus. Democràcia és una aula no massificada, és un CAP digne, és l'accés universal als serveis i als subministraments bàsics. I aquests pressupostos s'ubiquen allà on s'ubiquen la majoria de les polítiques econòmiques d'Europa: en contra de la democràcia –en contra de la democràcia–, com s'hi ubica Rajoy quan diu no a la consulta, però, com diuen vostès, sí a uns pressupostos que el que fan és no demanar més a qui més té i «apretar» qui més pateix.

Mirin, no es poden prometre somnis, com vostès prometen, i aprovar malsons. I aquest pressupost és un malson, francament. I el pressupost, i vostès ho saben... –acabo, ara ja sí que sí, presidenta–, vostès saben que és la política per excel·lència, és allà on es fixen les prioritats. I aquest pressupost configura un país més injust, un país més pobre, un país més desigual, on no demanem més a qui més té i on continuem empitjorant la vida dels usuaris dels serveis públics, de la gent que més pateix.

Per tots aquests motius, en coherència amb el que pensem i el que fem, votarem que no en aquests pressupostos.

Gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers...*, diputados, diputadas, hoy viviremos en esta cámara un simulacro, un simulacro de aprobación de unos presupuestos, o probable aprobación de unos presupuestos, porque estos presupuestos y su ley de acompañamiento se aprobaron realmente... –tampoco hace tanto tiempo–, se aprobaron exactamente el día 12 de diciembre del año 2013. Se aprobaron el 12 del XII de 2013, se aprobaron en el Palau de la Generalitat y se aprobaron gra-

cias al acuerdo entre Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa y la Candidatura d'Unitat Popular. ¿Esto es una opinión? No, es un hecho. Intentaré seguir un cierto criterio lógico a la hora de llegar a la conclusión.

Noticia del 7 del XII –del 7 del XII–, eh?, XII, del XII; 7 del XII de 2013. «Esquerra avisa que sin pregunta y fecha de consulta no apoyará a los presupuestos.» Luego, había que tener una pregunta y una fecha. ¿Cómo se consigue tener pregunta y fecha? Llegando a un acuerdo. ¿Cómo se consigue un acuerdo mayoritario que pueda permitir hacerse una foto? Con cómplices y con un gobierno que acepte un chantaje. Y gracias a que el señor Artur Mas el 6 de diciembre vio la luz. Estaba sentado allí, en el despacho, el 6 de diciembre, trabajando, claro, para él no es festivo, seguramente es el único día que trabaja al año, ¿eh?, y tuvo una visión de la pregunta, una doble pregunta. Pero ese doble sí supone muchos noes.

Yo escucho por aquí a algunos compañeros de hemicycle que hablaban: «No habrá avance nacional sin avance social.» ¿Cómo? «Sin pregunta y sin fecha no habrá presupuestos.» Si lo tenían bien fácil. ¿Dónde está esa gran capacidad de negociación para modificar unos presupuestos diciendo «sin unos presupuestos sociales no habrá consulta y fecha»? ¿Por qué no lo hicieron? ¡Qué bien, qué progres, qué progresistas que son! No, no tuvieron ningún problema en decir: «No, no, vamos a... ¿Por qué no lo hacemos conjuntamente? ¿Por qué no decimos: “Vamos a hacernos la foto, eh?, la foto nos la hacemos si conseguimos modificar los presupuestos.”» Claro, porque también hay aquí un partido de *esque...*, bueno, se llaman de *esquerra*; como mínimo, la tienen en la E, ¿no? Mira, uno, dos y tres. De los cuatro, tres de izquierdas. ¡Vaya! ¿Y no acordaron unos presupuestos más sociales? No... El patriotismo, queridos amigos, ¡cómo une! No une tanto como el compromiso y la solidaridad, no une tanto como la obligación de defender unas ideas. El coagulante de ese pacto, de esa foto de los cuatro del 12 del XII de 2013 es aprobar unos presupuestos y una ley de acompañamiento que significan el mayor atentado contra los derechos sociales, además de lo que pasó en 2013, que no es más que una proyección ectoplásmica.

Porque el verdadero drama se produce en 2013, donde dos de los cuatro, Esquerra Republicana y Convergència, pactaron *sotto voce*, en secreto –en otra fecha, ¿eh?, el 19 del XII de 2013–, no aprobar unos presupuestos, para no tener que asumir más de 1.300 millones de euros en recortes sociales, de los cuales 850 millones de euros en salud. Una farsa perfectamente no aireada por aquellos a los que no les interesa poner palos a las ruedas del *procés*.

¿Este proceso es un progreso? ¿Ese proceso significa un progreso social? No, significa un retroceso social, pero significa un avance, según algunos, nacional. Ese es el coste que tienen para la sociedad catalana estos pactos, este pacto espurio entre Esquerra Republicana y Convergència y la foto del club de los cuatro del 12 del XII de 2013.

¿Cuál es el coste? Asumir unos presupuestos con unos recortes de 1.300 millones de euros en derechos sociales, en derechos laborales de los trabajadores públicos y, sobre todo, en la capacidad que tienen unos presupuestos de cambiar y transformar la realidad económica, social, de una comunidad. Ese es el coste asumido con complicidad por Iniciativa per Catalunya Verds y por las Candidatures d'Unitat Popular, que no forzaron en absoluto –en absoluto– una modificación de los presupuestos, de cara a poner su firma y su rúbrica, o por lo menos su cara, en una foto, cómplices de esos presupuestos. Su doble sí es un doble sí también a los presupuestos y a la ley de acompañamiento.

Ese doble sí significa muchos nos, decía antes. Significa un no a la reactivación económica, significa un no a la creación de empleo, significa un no a unas perspectivas de futuro para Cataluña, significa un no en los derechos sociales, significa un no en la recuperación de los derechos laborales de los trabajadores de la función pública catalana, significa un no a la capacidad de buscar acuerdos entre el conjunto de fuerzas parlamentarias, y simplemente significa un sí a seguir dividiendo a la sociedad catalana y avanzar hacia el precipicio.

Decía Artur Mas, en otra de sus metáforas –abandonamos las marinerías, y ahora algo más terrestres–, «la rasante». Estamos en un cambio de rasante. El problema es que no se dan cuenta. Es como aquellos que van por el París-Dakar y ven una duna, y ven un cambio de rasante, y aceleran. Y de repente el cambio de rasante es muy pronunciado y se pegan una castaña. (*Veus de fons.*) No, no, el cambio de rasante... Ese es otro, ese es de las películas, ¿eh?, aquellas en que se ve la América interior, *consellera* Rigau, plácida, de maíz, donde aquellos pequeños cambios de rasante son esto, ¿eh? No, no, ustedes van o en plan los ángeles, ¿eh?, aquellos que van corriendo y saltan y nunca chocan..., pero yo los veo más como el Dakar. ¿Y saben lo que es peor? Los veo todavía más en un cambio de rasante mucho más radical; es un cambio de rasante radical, es un cambio de rasante que es un precipicio. Y decían..., leía el otro día una frase muy buena, que decía: «El arte del buen estadista conlleva trabajar al borde del abismo sin precipitarse por él.» Pero es que ustedes van de cabeza, y arrastran a la sociedad catalana.

¿Estos presupuestos son un instrumento? No, son una coartada. Son una cortada, una coartada que tiene cómplices necesarios: Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la CUP, Esquerra Republicana y Convergència i Unió. Son una coartada. ¿Son un instrumento para proporcionar un mínimo de esperanza a aquellas personas que carecen de empleo? No. ¿Significan..., aportarán mecanismos que permitan a las empresas poder crecer? No. ¿Serán capaces de suturar las heridas provocadas por años y años de recortes en los derechos sociales? No. ¿Significarán una recuperación de los derechos laborales? Tampoco. Son una mentira, en cuanto a su objetivo, en cuanto a sus prioridades, y eso es una mentira contable.

Vamos a hablar de algunos datos, grandes datos: 20.373 millones de euros de presupuesto, con una deuda de casi 58.000 millones, con 1.300 millones

de euros de recortes sociales... Eso sí, les voy a dar el dato únicamente bueno de este presupuesto: los 10 millones de euros, partida abierta, a la consulta. Porque el objetivo de estos presupuestos es la consulta; no tienen como objetivo ser un instrumento de impulso económico.

Mire, Convergencia y Unión tiene una cosa muy buena, tuitea cosas interesantes. Bueno, interesantes..., como mínimo, a veces exhiben, tienen cariz de prueba. 2013 –una foto de Mas, muy serio..., bueno, muy serio no, un poco sonriente pero como muy presidencial–, compromisos cumplidos. Voy a leerlos. Compromisos cumplidos, 2013: «Declaració de soberania; Consell Assessor per a la Transició Nacional; Pacte nacional pel dret a decidir; avenços en la construcció d'estructures d'estat; Comissió parlamentària pel Dret a Decidir; carta del president Mas a Rajoy» –es un gran escritor de cartas–, «i data, pregunta i via legal per a sol·licitar la consulta.»

¿Aquí se ha hablado de algo de salud? ¡No, hombre, no! Eso es un pequeño detalle. ¿De bienestar? ¡No, hombre! ¿Para qué? ¿De empleo? No es necesario. ¿De reactivación económica? Bah, ¡pelillos a la mar! Estos son los compromisos cumplidos. ¿Y los otros? ¿Y los de creación de empleo? No. ¿Y los de recuperación económica? No. ¿Y los de cumplimiento del objetivo del déficit? No. ¿Y los de recuperación de las inversiones? No. Estos a ustedes no les interesan. No, no, ¡si está aquí, si no me lo invento yo, si es suyo, hombre! ¡Estos son sus compromisos, cumplidos!

¿Por qué no dicen los que no han cumplido? ¿Por qué no dicen un compromiso electoral de Artur Mas, que dijo que iba a reducir a la mitad el desempleo, y somos la comunidad que lidera el desempleo y la destrucción de empresas en España? ¿Por qué no hablan de eso? Porque a ustedes eso no les interesa, porque ustedes tienen ahora un objetivo, ustedes tienen un plan. Yo el plan de Rajoy para Cataluña..., yo espero que Rajoy tenga un plan para España, porque el suyo ya lo conocemos: el del cambio de rasante radical, ¿eh?, el del precipicio, el de sacrificarlo todo en la construcción de estructuras de estado y en alcanzar un objetivo político que es la separación y la ruptura. Y, para eso, sacrifican absolutamente todo: están sacrificando el futuro de Cataluña, están sacrificando la esperanza de los ciudadanos, están sacrificando los derechos sociales que tienen o que creían que tenían, están sacrificando utilizar los instrumentos de los cuales ustedes pueden apropiarse y modificar, que son los instrumentos que tienen como Administración, para ayudar a las empresas. No lo hacen.

Y nos presentan unos presupuestos que no son ni más ni menos que la ejecución presupuestaria del año 2013, que a su vez son unos presupuestos aprobados en 2012 con el Partido Popular. Eso es una auténtica tomadura de pelo. ¡Una tomadura de pelo! Unos presupuestos que son la prórroga, ¿eh?, la ejecución de la prórroga del año 2013, pero que proceden del año 2012.

Realmente, hay poco más que decir. Estos presupuestos son ineficientes, son insuficientes, y lo que es peor es que no se van a poder ni cumplir, y aparte les da

igual. Yo..., una de las farsas más grandes que se han vivido en este Parlamento, desde que yo tengo el honor de participar en él, son los 2.318 millones. Dos mil trescientos dieciocho millones que no han tenido ustedes..., no voy a decir «la dignidad», sino que no han sido capaces de explicar, que es todavía mucho peor. Porque una cosa es que uno oculte una información que posee, por maldad. Yo siempre he dicho que es mucho peor la estupidez que la maldad. La maldad es estratégica, es interesante, es seductora. La estupidez es peligrosa, siempre lo es, porque es..., *random*, ¿eh?, no sabes por dónde te puede venir.

Dos mil trescientos dieciocho millones que ustedes no han explicado, ¿saben por qué? Porque no lo saben. ¿Y eso qué significará? ¿Quedará ahí? No, no, eso significará recortes en derechos sociales, que es donde ustedes únicamente recortan.

Entonces, frente a este doble sí, de presupuestos y ley de acompañamiento, y frente al no, hay una alternativa, una tercera vía. Claro que hay terceras vías. Hay vías que van hacia un precipicio, hay vías que acaban en línea muerta y hay vías que avanzan. Claro que hay una alternativa a estos presupuestos: hay una alternativa usándolos para potenciar la capacidad de las empresas en crear empleo, en utilizar los mecanismos que tiene la Administración pública para facilitar la creación de empleo, en transformar la Administración pública reduciendo su coste inasumible y volviéndola eficiente y musculada, no recortando el salario a los funcionarios, sino reduciendo estructuras administrativas, musculándolas, simplificándolas, detrayendo recursos ineficientes, públicos, que se incorporan ahí, para aplicarlos a derechos sociales o a medidas de impulso económico... Claro que hay alternativas. No las alternativas de «no cumpliremos el déficit». Claro, es fácil decirlo; como no van a gobernar... No, no es: «No cumpliremos el déficit», vamos a cumplirlo de una forma posible y diferente, que es utilizando correctamente las políticas fiscales, que no significa siempre que más impuestos signifiquen más ingresos, sino al revés, menos imposición en determinadas áreas significa más actividad económica y, por ende, más ingresos fiscales. Significa..., entendiendo cuál es el papel de la industria, de las empresas, de la agricultura dentro de los procesos económicos y su capacidad para ayudar a salir de esta situación. Es simplemente poniendo en perspectiva que los presupuestos tienen que ser un instrumento en beneficio del conjunto de la sociedad, y no en beneficio de la aplicación de un proyecto ideológico.

Ustedes..., no son suyos, estos presupuestos. Los van a aprobar con sus votos, los han diseñado, tienen cómplices que no exigieron nada a cambio, pero no son suyos. Los presupuestos son un instrumento del conjunto de la ciudadanía, en manos de un gobierno, para alcanzar unos objetivos. Y esos objetivos, las prioridades, las verdaderas prioridades, que no son las que les marca Esquerra Republicana, las que ustedes asumen y otros les ayudan, que son utilizar unos presupuestos para alcanzar una consulta..., sino para aquello que necesita el conjunto de la ciudadanía. Esa es la diferencia. Es muy sencilla, es una bifurcación. No requie-

re de grandes cosas, requiere de una decisión y de una voluntad, de para qué sirve un gobierno, cuál es su función. Y la función de un gobierno tiene que ser siempre el buen gobierno. Y un buen gobierno no sacrifica los derechos de los ciudadanos, no sacrifica el gasto público, no sacrifica la capacidad de transformación que tienen unos presupuestos para alcanzar como único objetivo una fecha, una pregunta y, lo que es peor, una respuesta. Esa es su responsabilidad.

Y por eso Ciudadanos, que cree en la existencia de alternativas presupuestarias, que entiende que estos presupuestos no son más que un instrumento para dividir a los catalanes, para intentar separarnos del resto de España, que va a provocar y que provoca la inquietud, la incertidumbre y la preocupación de catalanes, del conjunto de españoles y de muchos países del mundo, vamos a votar «no». Haremos un doble no: frente a su doble sí, de «sí» a los presupuestos y «sí» a la ley de acompañamiento, aquellos que defendemos un futuro de Cataluña donde la unión y el bienestar sean los verdaderos objetivos y las verdaderas estrategias de cualquier gobierno, les votaremos «no». «No» a estos presupuestos y «no» a la ley de acompañamiento.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas...

La presidenta

Per fixar el seu posicionament sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès. (*Veus de fons.*) És per al posicionament, i ho fem de menor a major, començant per Esquerra i acabant per Convergència i Unió. Per tant, primer, Pere Aragonès; després, el Grup Mixt, i després... (*Veus de fons.*) No, primer, Esquerra Republicana.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers i conselleres, diputades, diputats, responsables del Departament d'Economia, que avui ens acompanyeu en aquest debat, i ciutadans que estan seguint aquest debat, avui fem el debat final dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 2014. En el debat d'inici en aquest Ple, en el debat de totalitat, dèiem, des d'Esquerra Republicana a manera de resum, que volíem que aquests pressupostos del 2014 fossin els darrers pressupostos de la Catalunya autonòmica, els darrers que s'haguessin de fer amb les limitacions de l'autonomia i que calia superar aquestes limitacions perquè entenem que s'ha esgotat tot el marge del marc polític actual. Avui aprovem definitivament aquests pressupostos, i la situació a nivell econòmic però també a nivell social que, ho explicàvem en aquella primera intervenció, a grans trets, es manté.

Des del 2008 el nostre país està immers en una profunda crisi econòmica. De fet, en una doble recessió. Hi va haver una caiguda important del producte interior brut, uns petits indicis de recuperació i després una altra caiguda. Que ha provocat, des del punt de vista de les finances públiques –després parlarem de l'im-

pacte social i econòmic–, un augment de les necessitats a cobrir: l'augment de l'atur provoca que hi hagi més necessitat d'acollir-se a les prestacions de l'estat del benestar i de millorar les polítiques d'ocupació, i, per tant, un augment de les necessitats, és a dir, un augment també de les necessitats de finançament de les polítiques públiques.

Un augment, també, ha provocat, des del punt de vista de les finances públiques, aquesta crisi, un augment de les limitacions a l'hora de fer un pressupost: la recaptació es redueix, especialment en aquells tributs que són els que són competència de la Generalitat i que són molt sensibles al cicle econòmic, com, per exemple, l'impost de transmissions patrimonials; però també aquest augment de les limitacions s'expressa en un augment, des del maig del 2010, sobretot, dels costos del deute. El deute ha augmentat el seu pes, el retorn del deute i el pagament dels interessos han augmentat el seu pes en el pressupost. I s'afegeix a unes limitacions estructurals que tenim en matèria normativa. Tant de bo poguéssim, en aquesta llei d'acompanyament, fer reformes més profundes en l'àmbit de l'IRPF o en l'àmbit de l'impost de societats, però aquesta capacitat normativa no la tenim.

I una altra permanència, una altra limitació estructural que tenim, que és un dèficit fiscal persistent que en els moments com l'actual es nota més que mai. I, en aquesta conjuntura, s'hi afegeix també un augment dels processos de centralització per part del Govern espanyol, que s'expressa en matèria financera en centralització fiscal. Ho veiem en els costos que suposa per a la Generalitat de Catalunya l'augment de l'IVA en, per exemple, decisions com reduir la bretxa de la Generalitat per a l'any 2014 en 500 milions d'euros malgrat que el senyor Luis de Guindos i el senyor Montoro, els ministres, ens diuen que estem començant la recuperació. Per tant, es comença la recuperació, però, per a la Generalitat de Catalunya, es rebaixa l'estimació de recaptació.

Davant de la crisi, una crisi que es manifesta també, hem parlat potser des d'un punt de vista molt de finances públiques, però, això vol dir tancament d'empreses, famílies que tenen dificultats per pagar l'habitatge, famílies que perden l'habitatge, que no poden fer front als costos normals, als costos del que és viure amb dignitat, com, per exemple, en l'àmbit de l'energia o en l'àmbit de l'alimentació, i un augment del risc de pobresa en el nostre país.

Davant d'aquesta crisi les respostes de la política econòmica a Catalunya, que en molts casos i en molts aspectes està compartida amb la resta del sud d'Europa, en els darrers anys hi podem classificar tres grans etapes.

Des de l'any 2008 fins al 2010 l'estratègia que es va optar, d'acord amb les previsions també del Fons Monetari Internacional i de la Comissió Europea, que aquesta era una crisi que no tindria un abast tan llarg, sinó que seria de molta intensitat i que tornaria a recuperar-se –recordem que a principis de 2010 abandonàvem la recessió en termes tècnics–, es va optar per un manteniment de la despesa, d'acord amb aquesta perspectiva d'una crisi més curta de la que finalment ha acabat sent.

Però el maig del 2010, sorgint una segona crisi, la crisi del deute, que s'expressa molt clarament en el cas de Grècia però també en la intervenció *de facto* d'Espanya per part de les institucions europees, i la perspectiva d'aquest allargament fa que s'hagi d'actuar sobre l'endeutament perquè la recuperació econòmica es veu molt més llunyana, i, per tant, les possibilitats de reduir aquest endeutament en el futur també més llunyana.

A partir del 2010, doncs, s'inaugura i coincideix amb el canvi del Govern de la Generalitat, amb l'entrada de Convergència i Unió, aleshores amb un pacte amb el Partit Popular, coincideix amb una entrada, de nou, a la recessió on s'opta per atacar el dèficit i per intentar aturar el creixement del deute. I es fa mitjançant un ajust en la despesa, ajust pressupostari; i tot un conjunt de polítiques marcades per la intervenció *de facto* d'Espanya des del maig del 2010, i l'exemple més clar és el canvi constitucional de l'article 135 de la Constitució espanyola.

L'any 2013 intentem, des d'aquest Parlament, però també ho han fet altres governs que s'adonen que l'ajustament basat només en la reducció de la despesa no pot continuar i que, per tant, cal activar-se, cal activar les polítiques en l'àmbit dels ingressos; unes propostes que Esquerra Republicana havíem defensat en el pressupost de l'any 2012 i que malauradament no van ser acceptades, en el pressupost de l'any 2014 s'hi incorporen.

Es manté, però, més enllà d'aquesta dimensió de les finances públiques del pressupost, d'aquest intent que he fet d'ensenyar fotos fixes de tres moments diferents d'aquesta crisi, en el pressupost de la Generalitat es manté una situació en l'economia real, de creixement de l'atur o un atur elevat, tot i que ara en termes, doncs, estadístics s'hagi estancat; però la població activa, la gent que treballa respecte a la població total segueix reduint-se, i això és el que ens ha de preocupar, es segueixen mantenint, alhora, un augment dels riscos de pobresa i també alguns aspectes positius que han estat en els darrers anys com, per exemple, el comportament molt bo del sector exterior amb l'augment continuat de les exportacions –tots els anys han crescut les exportacions– i l'augment també dels ingressos derivats del turisme. Aquest és el context.

Davant d'aquest context, què hem de fer els diputats d'aquesta cambra i com hem enfocat des d'Esquerra Republicana el treball en aquesta cambra per intentar cobrir al màxim les necessitats que ha de cobrir un pressupost de la Generalitat? I assenyalaré el conjunt, un conjunt de reptes, a continuació, que a alguns podem fer front i en d'altres, malauradament, encara no hi podem fer front. Hem de reconèixer que en la situació econòmicament encara no es perceben signes de millora en l'economia real, malgrat que hi hagin previsions potser una mica més optimistes, però fins que no es vegi, com sant Tomàs, fins que no ho puguem tocar en l'economia real, nosaltres considerem que la crisi no es comença a superar.

I també quan es planteja el debat, aquí, pressupostari a vegades es compara amb la situació de l'any 2010, quan ens pensàvem que estàvem sortint de la crisi, o

de l'any 2008, quan no estàvem en crisi. La situació és absolutament diferent, i no podem plantejar-ho en els mateixos termes; és un error, i entenem que és generar unes expectatives a la ciutadania que no es poden complir. Perquè els pressupostos i la despesa pública no s'incrementaran perquè ho posem en una llei, s'incrementaran si hi ha més recursos disponibles. I aquí és on hem d'atacar.

Però hi ha una llista de necessitats que hauríem de poder cobrir. En l'àmbit de la salut: hem de treballar per disminuir les llistes d'espera o millorar el que és la dotació de serveis en el territori, que en molts casos s'ha hagut d'anar apropant per estalviar. En l'àmbit d'ensenyament tenim un conjunt important de centres educatius necessaris, més enllà dels canvis demogràfics que hi hagin, amb les obres aturades, o hem de millorar el suport als ensenyants, com hem vist en les dades dels darrers anys. En l'àmbit d'universitats i recerca, sectors estratègics. Moltes vegades passa que els sectors estratègics són estratègics a mig i llarg termini, però a curt termini les decisions s'imposen, i, a vegades, són els que més pateixen. Aquí ho hem intentat governs de diferents tipus, Govern d'esquerrres fins al 2010, 2010-2012 el Govern de Convergència i Unió amb el suport extern del Partit Popular, i ara el Govern de Convergència i Unió amb els acords parlamentaris amb Esquerra. Això s'ha intentat mantenir.

En l'àmbit de l'economia, cal millorar la competitivitat, i vindrà pel sector exterior i per la reindustrialització del país. I això és el que ens permetrà no només reduir l'atur, sinó també crear llocs de treball més estables i de qualitat. En l'àmbit del benestar, tenim uns reptes importants amb la Llei de la dependència, on hem de tornar a denunciar, i algú dirà que és «la cançó de l'enfadós», però és que algú realment està actuant en aquest àmbit, i és l'Estat espanyol, reduint la dotació de les prestacions en matèria de dependència, i la Generalitat, augmentant la seva part cada any, i el combat contra la pobresa, contra la pobresa vella, l'estructural que ja teníem, i la nova, de les antigues classes mitjanes i classes populars que s'han vist caigudes en l'àmbit de la pobresa; o en l'àmbit d'Interior on la seguretat i les emergències del nostre país estan patint molt i els professionals estan fent un esforç; o en l'àmbit de la justícia amb la modernització, amb l'obertura de centres penitenciaris; o una tasca important com és la feina de reinserció que fan les nostres entitats socials, que, per cert, tindran una dotació, si es recupera i s'incrementa la dotació en aquests pressupostos de 2014; o en l'àmbit de territori, en habitatge, amb els ajuts de lloguer a l'habitatge. Ara no hem de construir habitatge, però hem d'aconseguir que la gent es mantingui en l'habitatge on està. I aquest és el repte fonamental. O en el suport als ens locals, un tema d'actualitat, que hem de millorar-ne la gestió, evidentment; s'ha de millorar per part del Govern, i des d'Esquerra Republicana treballarem perquè així sigui. En l'àmbit de suport a la pagesia o en la creació i difusió culturals.

Aquestes són els reptes i les necessitats dels departaments de la Generalitat. Per fer-ho es pot imposar en una llei, es pot escriure, però s'han de dotar els recursos. Per això, amb l'acord d'estabilitat que vam signar,

ara tot just fa un any, entre el grup que dona suport al Govern i el principal grup de l'oposició, entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, com han fet..., abans es parlava de compartir, en altres països d'Europa, els debats, en altres països d'Europa es posen d'acord el grup que dona suport al Govern i el primer grup de l'oposició en moments com l'actual, de profunda crisi. Aquí ho hem intentat fer.

En l'àmbit tributari, lleigeixo la llista d'actuacions que s'han fet, perquè quan es parla «no s'ha actuat sobre els ingressos...», doncs, miri: impost de patrimoni, s'ha rebaixat el mínim exempt i s'han augmentat els tipus; tenim els més alts de l'Estat espanyol. Impost de transmissions patrimonials: s'ha augmentat el tipus, el més alt de l'Estat espanyol. Impost de successions: es recupera aquesta tarda amb la votació, per arribar als nivells de recaptació de la reforma del 2010, que era el nostre compromís. Hem aprovat un impost a la banca que ha rebut el boicot del Govern de l'Estat espanyol, i, ja ha passat el tràmit d'informació pública, i, per tant, les properes setmanes entrarà el Projecte de llei de fiscalitat ambiental. Per tant, una llista d'actuacions.

Segurament no podem arribar a cobrir totes les necessitats, però s'està treballant en l'àmbit dels ingressos. Un canvi respecte al que hi havia hagut en exercicis passats, i intentar, també, millorar la capacitat d'endeutament. No podem basar el pressupost en un augment desmesurat de l'endeutament perquè això en un futur comporta un augment dels interessos i, veient les perspectives, que no seran d'una recuperació, un *take off*, un enlairament de l'economia en els propers anys, sinó que probablement estarem en una situació molt feble durant alguns anys..., això s'ha de fer de manera mesurada, però, en tot cas, la negociació de l'objectiu de dèficit per al 2013 on va contribuir, evidentment, l'augment del sostre de dèficit l'actuació política que es va fer.

En l'àmbit dels ingressos hem de dir que totes aquestes actuacions, malauradament, no han estat suficients. I per això aquests pressupostos incorporen una partida de concessió de drets reals i de venda d'actius per valor de 2.300 milions; una partida que no ha rebut alternatives suficients quantitativament en aquest pressupost per substituir-la, no les ha rebudes per cap grup parlamentari. Per tant, quan es ve a denunciar aquí aquesta partida estaria bé..., tindrien més legitimitat els grups que avui a la tarda no votaran aquest pressupost, si hi hagués hagut una partida que, quantitativament, hi arribés; ni ha una que s'hi acosta, i després m'hi referiré, que són les propostes d'Iniciativa, l'únic grup que ha presentat una bateria de propostes on després..., hi insisteixo, després les analitzarem.

Tornem a aquests 2.300 milions. Tenen caràcter extraordinari. Les concessions que es poden fer per un termini no es poden fer en un termini d'un any, sinó que s'han de fer en un termini més llarg perquè tinguin rendiment, i la venda d'actius, la venda de propietats, que, evidentment, ha de ser limitada-, no es pot vendre la mateixa propietat dues vegades. Per tant, se'n pot vendre només una, no? Per tant, té un caràcter extraordinari.

I també hi ha d'haver un clar límit: que no pot afectar, aquest àmbit d'ingressos, de concessions, els serveis de l'estat del benestar, entre ells, tornem a dir-ho, perquè quedi molt clar, com es va aprovar aquí en una moció, no pot afectar l'habitatge social.

Algú ha dit que aquests són números opacs; s'han discutit aquí, al Parlament, i es portaran al Parlament aquestes propostes. Va ser un compromís del conseller, i nosaltres també hi vam insistir en el debat de totalitat. I el Consell de Garanties Estatutàries –que serveix, segons el Partit Popular, per fer-hi recursos però no serveix quan emet dictàmens, no?, té legitimitat per acudir-hi a portar-hi recursos però no té legitimitat quan diu un dictamen que no agrada al Partit Popular– ha validat aquesta proposta i ha validat el fet que no pugui estar detallat.

Per tant, totes aquestes actuacions en l'àmbit d'ingressos ens han permès mantenir la despesa de l'any 2013. Portem tots uns pressupostos en què cada vegada es reduïa la despesa respecte a l'any anterior. El 2014 serà el primer any. Ens agradaria que pugés respecte a l'any anterior. De fet, puja 2 o 3 milions pressupostats, però això, a la pràctica, no és res, amb les magnituds de què estem parlant. Però és –i això cal posar-ho en valor– el primer any des de l'any 2010 que no fem ulteriors retallades, que no fem més retallades de les que hi ha hagut fins ara. Parem el cop. Primer es para el cop i després ve la recuperació, que esperem que sigui al més aviat possible.

Però també s'han incrementat algunes partides. No en grans quantitats, segur, però sí que són molt intenses en la lluita contra la pobresa: la renda mínima, 173 milions tindrà, de dotació; ajudes al lloguer per valor de 56; beques del menjador, 42 milions; programes, a part dels que ja es fan, complementaris per a les entitats que lluiten contra la pobresa infantil, per valor de 3 milions.

Tot i això, ho reconeixem, queda molta cosa a fer, queda molt per fer i no podem cobrir totes les necessitats. I, per cobrir-ho, nosaltres ens tornem a comprometre, com portem fent sempre, a superar les limitacions que ens impedeixen cobrir-les, que avui són fonamentalment polítiques, perquè sentir intervencions en aquest Ple obviant el dèficit fiscal, obviant el boicot de l'Estat a mesures tributàries per recaptar més, realment és absolutament sorprenent.

Moltes de les necessitats que no podem cobrir amb aquests pressupostos han estat objecte d'esmenes per part dels diferents grups. Per fer el debat amb rigor, nosaltres creiem que aquestes propostes de més despesa haurien d'anar acompanyades de les propostes corresponents de més ingressos. No hi ha hagut cap grup, a excepció d'Iniciativa, que hagi fet tot un conjunt de propostes. Ni la Candidatura d'Unitat Popular, ni Ciutadans. Zero propostes en l'àmbit d'ingressos, zero propostes.

El Partit Socialista, el portaveu n'ha mencionat unes. Una ja s'inclou –el tema del cobrament a tercers en matèria de salut, introduït per Esquerra en el debat en aquesta cambra–, i planteja una alternativa en matèria de successions i donacions que té l'impacte recaptatori

exactament igual que el que es planteja en el projecte que s'aprovarà.

El Partit Popular, de traca i mocador –de traca i mocador–; molta més despesa i reducció dels ingressos: supressió de taxes; derogació d'un impost que van aprovar vostès, l'impost d'estades en establiments turístics; supressió del tipus autonòmic de l'impost sobre hidrocarburs; volen reduir el tipus d'ITP, i volen reduir la recaptació d'impost de patrimoni. El senyor Coto diu que sí, però si llavors mires les despeses que proposen, això no quadra per enlloc. I vénen vostès a donar lliçons en aquesta cambra. Sense comptar el que fa el Partit Popular, avalat pel d'aquí, fora d'aquesta cambra, que és limitar el sostre de dèficit, a part de portar-ho al Consell de Garanties Estatutàries, que els han..., i ja em perdonarà, potser no acostumo a dir aquestes paraules, però els han fet una mica una rebotcada, el Consell de Garanties Estatutàries, que no els han acceptat res! I boicotejant des del Govern de l'Estat les mesures que hi han.

Iniciativa per Catalunya Verds ha aportat un conjunt de propostes que nosaltres valorem, perquè això ens permet fer un debat amb rigor. I ara entrem en l'afer. Hem fet l'anàlisi. Preveuen uns 2.000 milions, que són menys del que rebutgen de concessions i venda d'actius –per tant, entenem també les limitacions que hi han–: 1.000 provenen d'un pla de lluita contra el frau fiscal que s'ha de pactar amb l'Estat; 100 més, d'impostos especials que s'han de pactar amb l'Estat; 150, de mediambientals, que ja estan previstos amb tipus molt elevats, més elevats que a la resta de comunitats, però que vostès en preveuen un impacte superior al que els nostres números ens donen.

I, després, un canvi en les deduccions. Diu: «Ara, si aquest any» –deia el senyor Herrera– «una persona, de 120.000 euros, es compra un habitatge, desgrava...» No, no; és que des de l'1 de gener de 2013 no hi han –no hi han, no hi han– deduccions autonòmiques per inversió en habitatge habitual, comprat a partir de l'1 de gener del 2013. Per tant, és dels que es van comprar des de l'1 de gener del 2006 fins al 2013. Per tant, és sobre habitatge ja comprat, sobre hipoteques que ja es paguen. Fer-ho, la seva proposta, creiem que tindria un impacte massa gran sobre les classes mitjanes. I creiem que la redistribució d'anar de dalt cap a baix i no del mig cap a la resta. I és amb el mateix criteri en l'àmbit de successions i en l'àmbit de patrimoni: carregar més les classes mitjanes, que creiem que ja ho estan fent.

I creiem que no és rigorós comparar l'evolució de despesa. Vostè anava dient: «Un 28 per cent menys en ensenyament.» Bé, respecte al 2010; ha plogut una mica des del 2010.

Per tant –i acabo–, les propostes que fa Iniciativa o bé depenen de l'Estat, o es preveuen o carreguen l'esforç sobre sectors que ja ho estan carregant molt. I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, no les podem acceptar. Però valorem que ha estat l'únic grup que ha presentat propostes. I creiem que això permet fer un debat amb rigor.

Tasques que s'hauran de fer. En l'execució de despeses, estarem, evidentment, molt atents. En l'àmbit d'in-

gressos, hem d'acabar de fer feina en l'àmbit de fiscalitat ambiental, però també en l'àmbit del que depèn de l'Estat.

I, en conclusió, des d'Esquerra Republicana creiem que, tot i que aquests pressupostos per primera vegada des de l'any 2010 aturen la contínua davallada de despesa, encara estem lluny de recuperar això. Per recuperar-ho, necessitem superar les limitacions, i les limitacions, més enllà de la conjuntura econòmica, són de naturalesa política. I estem segurs que el poble de Catalunya decidirà democràticament a les urnes aquest any 2014 superar aquestes limitacions.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, formalment. I mal dia, políticament o socioeconòmicament, quan avui s'aprovaran uns altres pressupostos, en un context de crisi –sis anys de crisi, ja–, uns pressupostos que, a parer de la Candidatura d'Unitat Popular, continuen sent la crònica maldestra d'un robatori, d'un saqueig social i d'un atracament. I també per justificar el posicionament obvi, absolutament contrari, rotundament oposat i dràsticament negatiu a aquests pressupostos que avui es presenten.

És obvi que ho fem en consonància amb l'esmena a la totalitat que vam presentar anteriorment. L'esmena a la totalitat també és un posicionament clar, nítid i contundent, però abans d'entrar en el contingut, sí que ens agradaria també dir que hi ha algunes obvietats despullades, algunes veritats nòmades del qui, del com, del quan i del què, no?

Sobre qui els fa. Són uns pressupostos que, sens dubte, fa la troica, que els ha fet Frau Merkel i els seus acòlits, que han convertit els governs del sud d'Europa en meres gestories.

El com, hi insistirem després, amb opacitat, amb indeterminació, amb ficció comptable i sense llums ni taquígrafs, almenys pel que respecta a la venda de patrimoni.

El quan també mereix alguna consideració. Fa un any era impossible fer uns pressupostos a l'1,57 de topall de dèficit; aquests s'han fet a l'1 per cent.

I sobre el què, que és el motiu, també, fonamental, per mostrar la nostra oposició frontal a aquests pressupostos, són almenys sis reflexions.

La primera la va fer el mateix president de la Generalitat, quan, en el balanç dels cent dies, i en absència de sobirania política i econòmica, va certificar i dir públicament en roda de premsa que l'austeritat la dissenyava Alemanya, l'ordenava Alemanya i l'acatava tot hom. Nosaltres, però, som insubordinats als mercats, insubmisos a l'especulació i desobedients a tota im-

sició de la troica, en un moment en què el dilema fonamental del nostre temps és escollir, ara i aquí, entre els interessos de la gent o els interessos dels mercats. Primera reflexió.

I hi direm un no rotund perquè aquests pressupostos consagren la tirania de la «deutecràcia», quan la qüestió política fonamental, també del sud d'Europa, és la sagnia del deute. La tercera conselleria de la Generalitat, avui, és la conselleria d'interessos del deute. És una conselleria invisible, sense conseller formal, sense director general, sense gabinet de premsa, però que opera, segresta i roba a aquest país cada dia; s'emporta la tercera partida: 2.077 milions d'euros –9,6 vegades més que el pressupost de Cultura; 3,9 vegades més que el pressupost d'Empresa i Ocupació, i el doble que els pressupostos d'Interior i Economia–, una transferència diària de 6 milions d'euros que aquest país abona engreixant els comptes de gàngsters amb corbata, d'especuladors sense escrúpols i de taurons financers que encara avui, per aquest poble, són desconeguts. És en aquesta transferència, en aquesta transfusió vampírica, per on se'ns escapa el país i per on se'ns escapa la possibilitat d'una sortida social, solidària i democràtica a la crisi.

No endebades la primera proposta d'aquest grup, de la CUP - Alternativa d'Esquerrers, al Parlament, quan va arribar, ara fa poc més d'un any, va ser exigir una auditoria del deute, el dret de saber i conèixer qui s'enriqueix amb la nostra crisi i qui s'afarta amb la depauperació i la degradació de les condicions de vida i treball. Des del 2008, aquest país ha abonat als mercats financers 9.701 milions només en interessos del deute, diner que genera diner, pura especulació financera; més que totes les retallades acumulades, que van començar amb el tripartit i van prosseguir i es van aprofundir moltíssim més amb els governs de Convergència i Unió i del PP.

Del poc debat que hi ha hagut sobre qui guanya, qui són aquests *brokers*, aquesta troica i aquests mercats que guanyen amb el nostre sofriment social, amb les nostres desigualtats, cal agrair el poc debat que hi ha hagut, però, dins del poc debat que va haver-hi, la sinceritat del conseller Mas-Colell, quan li vam preguntar qui hi guanyava, i ens va dir que els sospitosos habituals, que són els de sempre, òbviament, que són els de sempre.

Per tant, contra la tirania de la «deutecràcia», un no rotund i radical, perquè seguim insistint, i en el darrer any s'ha aguditzat aquesta dinàmica, que mai tan pocs, en tan poc de temps, havien robat tant a tantes persones.

Hi ha més dades de l'austeritat, d'aquest cop d'estat del mercat, que condensen aquests pressupostos, sobre el saqueig i l'espoli social que patim com a poble i com a classes populars; queda clar que cada hora transferim als mercats financers 250.000 euros, que cada minut transferim 4.160 euros als mercats financers, i que, cada segon, aquesta sagnia suposa que setanta euros públics se'n van a inversors privats.

I hi ha el delme, també, d'un capitalisme que a l'hora que és senil també és feudal i que també passa aquest

delme a qualsevol ciutadà –caldria dir «súbdit»– d'aquest país. Cada ciutadà català, cada ciutadana, pagarà enguany 1.041 euros només en interessos del deute; 276, els corresponents als interessos del deute de la Generalitat, i 765, els que corresponen al deute espanyol.

I també un deute que és etern, perquè el model d'endeutament, l'anterior, ens deixa pagaments fins al segle vinent, fins l'any 2108; el que en podries dir i el que se'n diu comprometre's amb les generacions futures.

No diran que no és de vasos comunicants que es faci una proposta per vendre país, privatitzar-lo, per valor de 2.300 milions d'euros, i que el que s'emportin els mercats financers en interessos del deute siguin 2.300 milions d'euros, 2.077. Queda bastant quadrat a favor de qui es quadren els pressupostos.

Algú ha dit que l'Estat espanyol no serà intervingut ni rescatat, i així és: no serà intervingut i rescatat perquè està intervingut i rescatat fa sis anys, *de iure*, i, amb la reforma constitucional traïdora del 2011, *de facto*.

La pregunta encara avui vigent és qui s'enriqueix amb el nostre país, amb el nostre sofriment, qui són les sangoneres de la misèria i qui són aquests sospitosos habituals.

Segona reflexió. Aquests pressupostos, malauradament, tenen moral d'esclau, i abaixen el cap davant la imposició del dèficit; no hi ha voluntat i ni valentia política per revertir-ho. A vostès els amoïna no pagar el deute i a nosaltres el que més ens amoïna, precisament, és seguir pagant-lo, és seguir transferint a l'especulació financera aquests milions i milions d'euros que cada dia passen als mercats financers. I fa poc l'FMI ha reconegut que en els darrers cent vuitanta anys els estats que han deixat de pagar deute sobirà ho han fet en 257 ocasions, setanta quatre entre el 1981 i la dècada del 1990.

L'altre, també, i això ho manifesten aquests pressupostos, és que l'euro ha sigut una trampa per a la perifèria, per al sud d'Europa i per als pobles que habiten la Mediterrània; una trampa que ens usurpat sobirania política i econòmica, que ens ha robat la política monetària, financera i canviària, i que ens ha lligat de peus i mans, en aquell *money manager capitalism* que ens ha enfonsat en la misèria i que correspon també a allò que va dir Intermón aquesta setmana, que es governa per a les elits, per a aquest 1 per cent, també a casa nostra; també tenim aquelles *big four*: PriceWaterhouse –que ha sortit avui–...; aquestes portes giratòries, de preparar ERO a firmar-los, a Deloitte, a Ernst & Young o a KPMG.

Un model, també, amb una moral d'esclau, que ens porta segurament a l'escorxador de la crisi i que ens convida maldestrament a perdre o perdre. El teló de fons és l'absència de sobirania no només política sinó també i sobretot econòmica, la desregulació brutal del sistema financer d'ençà de finals de la dècada dels setanta i un sobreendeutament i malbaratament de recursos públics acumulats, barrejat, òbviament, no serà aquesta opció política qui ho negui, amb un injust i cronificat dèficit fiscal.

Ho va reconèixer també en el poc debat que va haver-hi el mateix conseller, quan va reconèixer a la companya Isabel Vallet, literalment, que el sector públic no té la culpa de la crisi, que va arrencar amb la crisi de les *subprimes* als EUA i amb l'esclat de la bombolla financera a l'Estat espanyol. No en té la culpa, però paga tota la factura. Ho va dir també Elena Salgado el 2008: «Aquesta crisi la pagarà qui no l'ha provocada.»

Els pressupostos remetent a aquesta pregunta: perpetuem la injustícia o la combatem? Els pressupostos eren un moment oportú, idoni, no l'únic, ni molt menys, per fer-ho. Però s'ha optat per l'obsessió, la neurosi, pel pagament dels interessos del deute, per la degradació social, la devaluació democràtica i la involució política.

No és només l'únic estri..., i tampoc és l'únic estri de degradació, de desigualtat i d'aprofundiment en les injustícies. Perquè al costat d'aquests pressupostos, dels que fa la Generalitat i dels que fa l'Estat espanyol, el retaule de la crisi és maldestrament més ampli: les contrareformes laborals; la jivarització de les pensions; el rescat bancari socialitzat, una estafa en plena regla; la congelació salarial dels funcionaris públics; les precaritzacions, o les exclusions. Uns pressupostos que confirmen que seguim perdent el que ja havíem perdut i que encara perdrem més. En els darrers quatre anys, com s'ha dit, un 20 per cent –així ho reconeixen el mateix president i els consellers– menys d'inversió, 21 per cent menys en educació, 15 per cent menys en salut, 14,9 menys en benestar.

En aquesta moral d'esclau, cal una pregunta, o com a mínim una triangulació: si una plataforma d'afectats com la de la hipoteca, com la PAH, sense poder, sense casa, sense res, és capaç de disputar als bancs la seva capacitat d'especulació; si milers d'estafats per les preferents, sense veu, sense poder, són capaços de disputar els seus estalvis a la banca, aquest Govern no pot fer res? No té valentia per oposar-se a la banca?

Una tercera reflexió, i també dramàtica, al nostre criteri, és que són uns pressupostos que confirmen que el país està en venda, en l'evangelí segons la troica, que diu que allò que no sigui retallat serà privatitzat o malvenut. Una maldestra invitació simplement a perdre o perdre, com a país, com a societat i com a poble, i on perdrem sobretot els de sempre: els subalterns i les classes populars.

Dos mil tres-cents divuit milions d'euros en venda de patrimonis o privatitzacions, el 10 per cent dels ingressos. És a dir, fiem que quadrin els pressupostos..., el 95 per cent el fiem a aquest ajust estructural, però amb una comptabilitat que és ficcionada, amb una enginyeria comptable i amb unes hipòtesis per ara només imaginades. No ens diuen ni què, ni com, ni a qui ni a quin preu, però sí que hi ha algunes referències que es veuen als pressupostos i que també passen en allò social. Veure Goldman Sachs, els fons voltor, pels barris més castigats per la pobresa i la misèria, com Ciutat Meridiana, no deixa de ser un mal auguri, no? El que no queda clar és com ho faran quan diuen que vendran també patrimoni de l'Incasòl, si

vulneraran també la mateixa llei del 1980, que diu que la funció fonamental és la defensa del patrimoni. De qui va guanyar l'any passat venent patrimoni ja ho sabem. Els sospitosos habituals: Abertis amb Tabasa i dues multinacionals com Agbar i Acciona, que encara avui dirimeixen qui es queda el pastís de la gestió de l'aigua pública. I això també passa en la societat. Avui veiem que tenim menys país, quan els ports són xinesos, els hotels són qatarians o la Torre Agbar cau en mans de fons d'inversió alemanys. Per tant, un país en venda que trinxa el patrimoni comú..., i que malmet i maltracta el seu país, que és sempre la seva gent.

Una altra reflexió ràpida: un país sense model i uns pressupostos que acusaran la desinversió i la desocupació. Les dades comparatives així ho acrediten. Uns pressupostos que són impotents per a la reactivació econòmica i per a l'inici de la recerca d'una sortida democràtica a aquesta crisi, la pitjor des del final de la dictadura. Amb un missatge condensat, profund, dolorós, d'impotència, diem a 800.000 aturats, segons la previsió de la Generalitat, que l'any que ve a aquestes alçades estarem exactament igual; vuit-cents mil aturats a qui aquest pressupost no dona cap motiu per a la il·lusió, ni molt menys per a l'esperança. I a més amb una trampa: que no hi ha canvi de model, i sobretot que ningú és conscient, aquí, ni vol ser-ho, que després de la crisi tindrem el retaule de la crisi. El poc creixement que hi hagi..., les previsions que hi ha de creixement són un model de serra, amb un creixement molt agònic, que generarà ocupació, molt poca, i a més mal pagada i precaritzada. És a dir que diem a la majoria social del nostre poble que l'any que ve seguirem igual de pitjor.

On queda el canvi de model que tant ens han dit, que calia avançar cap a un model vertebrador, cohesionador, dinàmic, compromès socialment, que deixés enrere el model especulatiu i que recuperés l'economia real, la productiva? Enlloc, al nostre parer, en aquests pressupostos. I s'esperen resultats diferents fent el mateix. El millor no és que hi hagi alternatives..., o que hi hagi hipòtesis d'alternatives, sinó que aquestes ja existeixen. És l'única bona notícia que avui podem traslladar, que és que són el mateix teixit social, l'economia social i cooperativa, el dinamisme associatiu, qui generen avui alternatives a peu de comarca, a peu de barri, per començar a construir la democràcia social i econòmica.

Mesures, és clar que n'hi ha. Aquest grup en va presentar trenta, que les definíem en un espai de curt termini per fer un tallafoc contra els efectes socials de la crisi, per deixar de cavar, perquè el sofriment social arribés al sòl, i encara avui s'aprofundeix. Òbviament, instruments de política fiscal, social i d'habitatge. A mitjà termini diem que calia reorientar la despesa, i a llarg termini que calia valentia política: nacionalització dels acords estratègics, no-pagament del deute, o ajornament del seu pagament, mentre les prioritats siguin les necessitats socials.

I, finalment, no deixen de ser uns pressupostos dogma, un acte de fe d'aquesta inquisició neoliberal que prega i demana que els drets socials cremin més, que tot cremi a la foguera i que no en quedi res.

A uns pressupostos formalment se'ls demana que facilitin béns públics essencials. Aquests ho fan un 20 per cent menys. Per tant, menys béns públics essencials. Se'ls demana que redistribueixin la riquesa per minvar desigualtats. Ho fan a la inversa: transferim riquesa pública generada per tots, i la transferim als mercats financers. És obvi que són uns pressupostos en què el retorn social –perquè els impostos són de la gent i els ha pagat la gent– d'inversió per ciutadà retrocedeix al 2004, i la inversió pública, al 1990. I també se'ls demana, òbviament, que activin la creació d'ocupació.

Però la part d'inversió pública resulta que gairebé el 70 per cent va destinada a comprometre pagaments anteriors del model de finançament pel qual es va optar. Era el temps de la política o l'economia, de la gent o els mercats. Guanyen un altre cop l'economia i els mercats; la sagnia del frau continua; l'especulació persisteix sobre la vida de la gent i dels pobles, i aquí especula tot déu.

Especulen, per descomptat, aquells que s'enriqueixen cada dia amb 6 milions d'euros provinents de les arques públiques catalanes als mercats d'inversió. Fa poc, a la comissió de caixes, un senyor de Caixa Laietana, un d'aquests mafiosos que van gestionar les caixes, va dir: «No, ens hi obligaven els mercats financers.» I al final li vam dir: «Qui són, els mercats financers?» I va dir: «Nosaltres.» Aclarim-ho. Especula també el Fons de liquiditat autonòmica, amb uns interessos del 5 per cent. Especula el PP amb el futur d'aquest país, fent pura especulació financera. Especula també amb els municipis, que són un dic de contenció de la crisi, quan, a més, a través dels crèdits ICO se'ls dona interessos del 5,9 per cent.

I aquest és el resum: que la banca, que va guanyar abans de la crisi 169.000 milions d'euros, que la banca rescataada pel Govern socialista, que va guanyar 200.000 milions d'euros només amb el rescat, amb injeccions, continua guanyant avui. Quin país es pot permetre el luxe..., que la banca espanyola compri diners al BCE al 0,5 per cent i després compri deute espanyol al 4 per cent? I guanya en sis mesos, segons dades de la premsa econòmica, 17.300 milions d'euros. És de «talego», és de presó, és de judici sumari..., contra les necessitats de la gent. Són lladres amb corbata. Ja ho va dir algun premi Nobel de la Pau..., d'Economia, perdó, i també de la pau social, suposo: «Fins que no estiguin a la presó els que han provocat la crisi no hi ha sortida ni restitució democràtica.»

Per tant, i finalment, ja ho vam dir, aquests pressupostos per nosaltres són una declaració de guerra; una declaració de guerra de la troica i dels seus gestors a casa nostra. Una declaració de guerra, uns pressupostos classistes, submisos a la troica, regressius, neoliberals, antisocials, de desinversió, de desocupació, de malvendre el país, que anuncien que tot seguirà igual de pitjor –igual de pitjor.

A l'escola pública, recuperada de la dictadura, ens cantaven la *Cançó de les balances*, que deia que l'autoritat sempre es demostra amb el fort, no amb el feble. Volem valentia política per quadrar bancs especuladors i taurons financers.

Expliquem-ho metabòlicament amb la cita d'un economista que no és pas de la nostra corda, i que deia: «Algú va dir que el sistema necessitava un infart, perquè si el superava afrontés tots els desequilibris i afrontés un estil de vida més saludable. L'infart va arribar, i de quina manera, el 2007. Però el capitalisme, en comptes de protegir-se i cuidar-se, s'ha donat d'alta a si mateix a l'hospital i corre embogit amb un cartró de Marlboro sota el braç, amb una ampolla de ginebra a la mà i amb tres Big Macs de patates fregides a la boca.»

Aquesta és segurament la conclusió més dràstica que tenim: que no hem après les lliçons de la crisi, aquest Govern no ha après les lliçons de la crisi; que no hi ha voluntat de capgirar les dinàmiques perverses que ens han portat a un empobriment i a una degradació profunda de les condicions de vida, i a l'atac frontal als serveis públics, i que es persisteix en l'error i en l'horror de l'austeritat. Als pobles del sud d'Europa se'ns va vendre aquesta austeritat com a antídote de tots els mals que ens salvaria, i avui no és res més que el verí que ens mata.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta, senyors consellers, diputades i diputats, permetin-me que comenci amb unes salutacions a les persones d'Economia que ens acompanyen: siguin vostès molt benvinguts. Hem vist com atentament seguien vostès tot el debat. Els agraïm aquí sincerament la seva presència. També a Universitats; secretari, li agraïm també la seva presència aquí avui entre nosaltres, mostra de l'interès que aquest debat suscita, com és natural, en molts i molts àmbits.

Primer, si els sembla, les primeres coses. És un detall, que sembla que passa desapercebut, d'una notable importància. Per primera vegada en molt de temps, aquest pressupost serà aprovat en aquesta cambra per majoria absoluta. Això s'ha de dir a l'opinió pública. Malgrat totes les catàstrofes pronosticades, malgrat tot el mal que ens espera, aquest pressupost, per primera vegada, és aprovat, no aquesta legislatura, sinó l'anterior també, per majoria absoluta, i explica un govern enfortit per un suport parlamentari estable, que ens permet afrontar tot un conjunt de reptes, com és prou notori. Això, naturalment, ho agraïm i ho valorem. I ho agraïm també als diputats i les diputades d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ho han fet possible. Això ho valorem. I a més ho valorem, i cal dir-ho, producte d'un intens i inacabable treball durant setmanes i setmanes de negociació amb Esquerra Republicana de Catalunya. Persones que ens acompanyen aquí en donen fe, i jo en dono en primera persona: hores i hores negociant aquest pressupost, que semblaria que surt, espectral, d'un acord pactat amb no sé quin paper.

Li agraeixo també, Aragonès, la seva intervenció avui aquí. M'estalvia part de la meua i em permetrà centrar-me en altres assumptes. La subscriu Teixidó íntegrament? No. Íntegrament, no. Hauria de preocupar-se si ho fes. Íntegrament, no. Vostè també. Ja he vist la cara de la secretària general, que per un moment deia: «Vol dir? –vol dir?» Doncs no. Íntegrament, no. Però estalvia part de la feina, perquè ha emprat –i els ho agraeixo, senyora diputada i senyor diputat– bona part dels arguments en defensa del pressupost i del Govern de la Generalitat de Catalunya.

També, a més, vull dir que cal felicitar el Govern, conseller Mas-Colell. Ha estat una feina difícil, complicada. N'he estat testimoni en primera persona. I de veritat que el felicito a vostè, el Govern, el president Mas i totes les persones..., també els màxims responsables: el senyor Miralpeix, el senyor Carné, el senyor Carreras, autors d'aquest pressupost, entre altres persones que els han acompanyat.

Un tràmit un punt accidentat, aquesta vegada. Un punt accidentat. Perquè aquest tràmit, com situava correctament i presumint-ne el diputat Coto, s'ha portat a la sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Però l'opinió pública ha de saber, i vostès els primers, que quina mena de fracàs... Absolut, rotund –rotund. En res, els han donat la raó. I veig algun diputat que riu, per no plorar. Rotund, el fracàs. En res els han donat la raó.

I el senyor Coto, que, atenció, té tota la legitimitat..., vostè ha fet un petit moviment, com si nosaltres dubtéssim de la legitimitat de fer això que vostès han fet. Ens ha semblat poc adequat políticament i poc adequat pel moment que vivien, però naturalment que en tenen vostès la legitimitat, només faltaria, senyor Coto; això no els ho discuteix ningú. Vostè n'ha presumit; si em permet la petita ironia, ho ha fet en castellà i per a la Televisió Espanyola. Sí, sí. Sí, sí, ho fa fet en castellà i per a la Televisió Espanyola. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, sí... Millo, vostè no hi era. Sí. (*Rialles.*) Una estratègia del PP legítima però frustrada, fracàs rotund, fracàs rotund del PP, èxit aclaparador del Govern, èxit... –Millo, per favor–, èxit aclaparador del Govern.

Vull dir a més que amb aquest tràmit parlamentari hem millorat el projecte que nosaltres vam enviar a la cambra. Vull situar negociacions amb Esquerra després d'aquest tràmit i acords presentats i amb el tràmit aprovat. Vull situar, per exemple, la incorporació dels sanitaris penitenciaris a Justícia –no n'ha fet esment–, importantíssim; anys batallant –anys batallant. I, si ho ha fet, se m'ha escapat potser pensant que ho havia de dir. I dos, l'equiparació en les taules retributives d'inspectors i subinspectors de treball; anys batallant per això! Punts concrets que hem anat incorporant a les esmenes que hem anat produint en aquest tràmit parlamentari.

És veritat, no hem incorporat les seves ni la de cap grup, senyor Herrera, o en poca mesura, de veritat. I vostè aquí ha fet una careta –«una careta» en el sentit «carinyós» de la paraula–, una cara volent dir: «Sap quantes, quantes esmenes ens han incorporat?» I fa

el diputat Herrera: «Cap –cap.» D'aquesta afirmació jo tinc el *copyright* (*rialles*), jo he dit això en aquesta cambra mantes vegades governant vostès. I deia a la cambra: «Senyores i senyors diputats, saben quantes esmenes el Govern tripartit ha incorporat de Convergència?» I amb la mateixa carona del diputat Herrera deia: «Cap –cap, cap.» Per tant, Herrera, *donde las dan, las toman*, malgrat que no cregui (*veus de fons*)... –sí, sí, diputat, sí–, malgrat que no cregui que ho lamento, Herrera –malgrat que no cregui que ho lamento–; quedí's amb això. No es quedí amb la caracterització, quedí's amb això. Preferiria un debat on la fèrria disciplina, la lògica disciplina del debat pressupostari, home, ens donés més flexibilitat a tots. No estan els temps que corren per a aquest tipus de flexibilitat. Però no se senti particularment agreujat, perquè això..., què li he de dir, els que tenim experiència d'anys fent esmenes sense que en passés cap.

Passem directament, si els sembla, al context. «Context» vol dir «situació econòmica, tendències amb tota cautela». Aquí hi ha un element que jo vull situar: jo crec, senyores i senyors diputats, malgrat algunes de les caracteritzacions fetes aquí, que hi han motius per a l'esperança. I a l'opinió pública se li ha de poder dir que amb fonament i amb seriositat i amb rigor hi han motius, des del punt de vista de l'evolució econòmica, per a l'esperança.

Diu: «Només està una miqueta amb les previsions.» No, amb les previsions no: amb el creixement del tercer i del quart trimestres. No, amb això no: amb l'evolució modesta en el tema de l'atur, o de l'índex de producció industrial, i tants i tants elements que fan –siguem generosos, senyores i senyors diputats, amb l'opinió pública, que ho necessita– tenir esperança. Confiança del tot, no cal que la tinguin; però esperança per dir: «Estem sortint de la crisi»..., com podem negar això als nostres compatriotes, senyores i senyors diputats? Necessiten saber que, més enllà de les declaracions de la catàstrofe, s'està treballant en la línia que permeti sortir a temps de la crisi, amb un cost brutal, no amb la intensitat que voldríem, amb cautela, però amb esperança i amb confiança que es pot sortir de la crisi.

Jo m'estalviaré..., els tenia aquí preparat un conjunt d'elements que permetien dir: «Això és exactament així», però diguem-ho clar a l'opinió pública que avui ens escolta, que segueix aquest parlamentari: «Tenen vostès, compatriotes, motius per, esperançats, seguir treballant com estan treballant. Les coses no han empijorant.»

I hi ha elements, escoltin, elements jo crec que inclús més interessants que alguns dels que es puguin manifestar per part d'alguns que han... L'FMI, ep!, una institució conservadora on no n'hi han més, parla del creixement d'Espanya: creix més enllà de les expectatives, creix més enllà de les previsions del Govern i diu que les coses poden anar bé. Cautela, sí; risc, sí; que no està la batalla guanyada, sí, però hem donat una passa important. I, senyores i senyors diputats, expliquem-ho, portem aquesta idea a l'opinió pública: és una batalla que podem guanyar, i junts la guanyarem.

A més, atenció, tenim un pressupost, tenim una eina que intenta fer exactament això. Com voldríem? No. Però intenta batallar per una modesta recuperació, intenta mantenir la despesa social, intenta batallar contra el dèficit i mira de quadrar tot això com s'ha de quadrar. Gens fàcil –gens fàcil. Després em referiré concretament a un parell d'intervencions que en aquest àmbit s'han produït.

I, indiscutiblement, no hi ha ningú de vostès que cregui que aquest és un mèrit exclusivament del Govern, ni principalment del Govern. És un mèrit de la societat, de les empreses, dels treballadors i de les famílies, i també dels aturats, batallant per trobar llocs de treball, per treure aquest país de la crisi. Pregunta: podem enviar plegats aquest missatge a la societat, sense vanes esperances, sense cauteles i sense retòrica, intentar-ho? Jo crec que sí, sincerament crec que sí.

Aquest pressupost respon a aquest context. Avui n'ha fet un esment el president Mas, quan deia: «És el pressupost que desitjaríem, diputats? Doncs, no.» Li asseguro que no, voldríem un altre tipus de pressupost, que poguéssim controlar l'increment dels impostos, que tinguéssim més ingressos, que fos lleugerament expansiu, que no ens obligués a retallar la despesa; no més despesa, la que estem retallant inevitablement. Però no ho podem fer. Després m'hi voldré referir amb una miqueta més de deteniment.

O sigui, el debat davant de l'opinió pública, senyores i senyors diputats, ha de quedar establert en els següents termes. El diputat Lucena ha fet una intervenció, doncs, que venia..., de fet, tenia dues grans crítiques –també una miqueta les del diputat Herrera; el diputat Herrera n'ha afegit un parell més, però parlo de crítiques globals, diputat. Les dues crítiques base són: «Escolti'm, com podem fer front als 2.318 milions d'ingressos de què vostès parlen?» Algú en això ha parlat de paraules més gruixudes, del «frau mai més vist a la història del parlamentarisme català», etcètera. Però vostès han dit, més moderadament: «Com farem front a tot això?» I després han posat en tela de judici la política social, eh?, i la política d'ingressos com a insuficient.

Jo apello, l'apello, senyor Lucena, en particular a vostè, home de lletres –ho ha demostrat ben recentment–, que segueixi amb mi aquest raonament que em sembla que és possible. Vostè és partidari d'incrementar substancialment, de manera decidida, brutal, com alguna altra formació política, els impostos en aquest país, d'una manera que pugui acabar ofegant l'activitat econòmica? Resposta del senyor Lucena; jo crec que vostè –l'he llegit atentament, Lucena; el seu darrer llibre, molt atentament– em diria: «No, no desitjo un augment descarat dels impostos per al meu país.»

Dos, vostè naturalment vol retallar menys; Lucena, nosaltres també. L'opinió pública ha de saber que no hi ha un govern pervers que desitja retallar, perquè serveix interessos ocults i actors horrorosos que condicionen l'acció del Govern. Les fantasies estan per a qui les pot o les vol presentar en aquesta cambra. No servim interessos ocults, servim els interessos del país, i ho fem com bonament sabem.

Però vostè com retallaria menys la despesa social, diputat Lucena? Les seves propostes..., ha parlat una mica d'ingressos, però vostè sap que amb els ingressos que vostè ens proposa –i n'ha presumit, d'aquells ingressos, perquè fins i tot el conseller Mas-Colell li va donar part de la raó–, això ens dóna 2.318 milions d'euros en ingressos? No! Vostè, senyor Lucena, és partidari de mantenir el dèficit en la mesura que puguem, o el desboquem? Iniciativa sabem que el vol desbocar; vostè ho vol? Els socialistes ho volen? Els populars volen desbocar aquest...? Tampoc.

Davant de l'opinió pública, despullats, escolti'm, si no podem apujar els ingressos via impostos d'una manera brutal, perquè creiem que ofega l'economia; si reduïm la despesa en la mesura que la podem reduir i, a més, diem: «I no la reduïrem més del que l'havíem reduït, no hi hauran més retallades en aquest sentit» –clar que n'hi han, però més retallades en aquest sentit–, i volem tractar de complir el dèficit, ens vol dir, diputat Lucena, professor Lucena, com es fa això? (*Remor de veus.*)

No, és que vostès vénen aquí... Li ho ha dit també el diputat Aragonès: vostè i alguns diputats vénen aquí, ens expliquen unes històries commovedores, tendres, de com ho farien vostès... Hi ha alguna alternativa real? Hi ha alguna alternativa seriosa des del punt de vista de la pràctica d'aquest pressupost? Hi han retocs, diputats socialistes; hi han retocs, diputats d'Iniciativa; hi han retocs, diputats del Partit Popular, però una alternativa a aquests pressupostos, em volen explicar com i de quina manera?

Vostès creuen que la gent no s'adona, vostès creuen de veritat, diputats i diputades que votaran en contra d'aquest pressupost, que la gent no s'adona de la dinàmica en què està aquest país després del pòrtic que han fet les intervencions d'aquest dematí del president Mas o el diputat Aragonès, sense anar més lluny, la gent que sap això, vostè creu que no s'adona que aquest Govern treballa amb estris..., absolutament lligat de peus i mans, i que hem hagut de retallar 5.000 milions, i finalment veiem que hi ha un punt d'estabilització de les nostres finances?

Ha dit algú, crec que ha estat el diputat Herrera, que ha dit: «Vostès se'n foten.» Ho ha dit el diputat Herrera, diu: «Vostès se'n foten.» «Se'n foten», diputat Herrera, de veritat vostè ho creu? Vostè creu de veritat que amb la dificultat que suposa tancar aquest acord entre ingressos, despesa i dèficit, nosaltres ens prenem a «txirigota» la feina que fem? No, diputat, el que hi ha... Jo això li ho respecto, diputat –això li ho respecto–, ho hem discutit vostè i jo diverses vegades, en aquesta cambra i fora, ho hem discutit amb el diputat Vendrell, a la comissió diverses vegades també, i jo els respecto la lògica que tenen vostès, però no la podem compartir. I respecto que vostès ho defensin, com el diputat Lucena, però no ho podem compartir.

Nosaltres sabem i apellem que incrementem els impostos i ho fem amb el cor que ens fa mal. Diu: «Perquè els costaran a vostès més diners, els impostos?» No, perquè creiem que, a l'elevat els impostos, bona part de la nostra activitat productiva pateix. I perquè

tenim un concepte clar: que els increments dels impostos els preferim en mans dels contribuents –dels *contribuents*. Creu algun diputat que els contribuents són els casinos. Quins contribuents són aquests? Per favor!

Si vostès..., és que no haurien de poder dir..., atenció, perquè és una cosa que m'ha sobtat. Vostè, Lucena, perquè és nou, però alguns dels diputats que he sentit aquí, de veritat, donant-nos lliçons (*veus de fons*) –el diputat Milà sap de què parla–, diputades i diputats, sense un sol bri –re– d'autocrítica... Diu: «Home, que poc considerat és vostè, diputat, parlar de l'època del tripartit. Vostè és poc considerat i poc amable. Vostè té el retrovisor...» Com, el retrovisor? Tenim una situació heretada on vostès, no maldestrament i no perversament, sinó ideològicament, van creure que, gastar, s'havia de gastar, i que algú ho arreglaria. I la diputada encara fa així (*l'orador assenteix amb el cap*), sí, clar, i tant, naturalment. (*Remor de veus.*) Doncs, no. Un pare de família sap, un pare de família que ens escolta sap perfectament que si té una quantitat d'ingressos no pot gastar indefectiblement per sobre de les seves possibilitats; ho sap *tothom*. Ep!, aquell pare de família reestructurarà la seva despesa, mirarà de fer una despesa raonable, s'haurà de sacrificar en determinat tipus de coses. Aquest pare de família ho entén. Si això s'entén en l'àmbit privat, per què no s'entén en l'àmbit públic? No és el mateix –no és el mateix.

Bé, aleshores estem davant d'un element que ha situat correctament el diputat Herrera: parlem de la prioritització. Doncs, per nosaltres és una prioritització que batalla per remoure de veritat l'activitat econòmica, i per promoure-la. I cuidem dels nostres aturats, i de la gent que no pot seguir, i de la gent que té necessitats, però volem posar el cap a promoure la nostra activitat econòmica. Perquè volem, així, que aquest país creixi. Podem estar equivocats, pot ser una mala orientació. Jo li ho admeto. Però aquest Govern vol posar les bases perquè aquest país creixi i no s'ofegui amb la feina de cada dia, i que siguem responsables, i que procurem per tots sobre la base..., atenció, m'agradaria repetir-ho, i que el Govern procuri per tots sobre la base que cadascú procura per ell. Petit element, però això és l'ADN d'aquest grup parlamentari: procurar per tots sobre la base que cadascú procuri per ell. I ajudar, això sí, sense condicions, sense restriccions els que no poden seguir. Aquest és el nostre afany, aquesta és la nostra orientació: ajudar sense condicions i sense restriccions els que no poden seguir. Això és tot.

Com voldria acabar? Tinc més elements, naturalment, de crítica per plantejar. Voldria haver fet una valoració... Vostès han dit: «Però per què, per què –per què, per què– no expliquen el tema dels ingressos?» Hi ha un compromís absolutament fefaent, diputats i diputades, tant del diputat Herrera, com del diputat Lucena, com del diputat Coto que hi han fet referències. El conseller Mas-Colell es va comprometre al fet que totes aquelles operacions les portarem directament a la cambra. Però els sembla raonable, a vostès, que alguna familiaritat tindran amb el món general de les institucions i de les empreses, que nosaltres no fem la llista de en quins punts ens trobem respecte a la venda

o no de determinats actius, que, per cert, són només 864 milions d'euros? I quin tractament donem a les concessions, que són 1.454?

Pregunto: és tan difícil d'entendre que podem tenir confiança en un govern, en un conseller i en un equip que tractarà de fer això el millor possible sense posar les nostres cartes de negociació davant dels eventuais compradors? O creuen que els compradors són benèfics? És tan difícil d'entendre? Que escolti'm, clar, que volem vendre part del patrimoni: el mínim possible, que és de tots! I clar que farem concessions: el mínim possible, que són de tots! Però vostè creu que hem de venir aquí a explicar quan, com i de quina manera? Quan tinguem l'operació lligada vindrà el conseller, compareixerà a la Comissió d'Economia i, d'això, en parlarem. I vostès podran jutjar-ho això. I haurem donat un avantatge a qui? Al Govern de Catalunya. I a qui li haurem restat un avantatge? A l'hipotètic comprador. Pregunto, diputades i diputats: tan difícil és entendre això?

I això que és? «Manca de transparència, opacitat, aquest home, el conseller Mas-Colell no vol donar la informació...» Per Déu! *Professionalitat*, diputats i diputades –*professionalitat*! Tan difícil és d'entendre això, diputats? (*Veus de fons.*)

Acabo... –acabo. Un minut més de paciència. Senyora presidenta, acabo en un minut, i agraeixo molt als diputats i a les diputades l'atenció. Què els vull dir en aquest darrer minut? Sortirem de la crisi.

Senyores i senyors diputats, si algú ens segueix en aquest debat, hem de poder dir que sortirem de la crisi, que ho farem junts i que ho farà tothom, i que mirarem de fer-ho com més aviat millor, un. Crec que podem transmetre a l'opinió pública que la tempesta perfecta queda al nostre clatell. La tempesta perfecta que ha significat aquesta maleïda crisi davant de l'opinió pública ha de poder saber que la tenim al clatell. Encara amenaça, però darrere. I hem de tenir motius per a l'esperança: queda darrere. I la gent ha de dir: «Potser sí que és l'hora que ens en sortim.» I de la mateixa manera que es va prestar tanta i tanta atenció a tots els indicis pessimistes, a tots els pronòstics pessimistes, a totes les dades tremendes, ara tenim el dret a dir: «Doncs, hi havia llum al final del túnel.»

Última..., o penúltima qüestió: és l'hora d'agraïment en un debat d'aquestes característiques, senyores i senyors diputats, i m'alegro que la majoria de vostès ho hagin fet, l'esforç que aquest país ha realitzat i que està realitzant.

Qui és el país? Les famílies, que han reduït d'una manera brutal, precisament, o han incrementat de manera brutal el seu estalvi per combatre a la seva manera la crisi; les empreses, els treballadors, els guanys de competitivitat, la fortalesa amb què va sortint el nostre teixit. S'ha d'agrair, s'ha de valorar. I, per tant, és el moment d'agrair a famílies, a empreses i al país, en general, com estan fent i de quina manera l'esforç per sortir de la crisi.

Crec que aquest grup parlamentari dóna suport a un govern que amb un altre grup parlamentari entrega al

poble de Catalunya, al Govern i al poble de Catalunya un bon instrument, el millor, el que tenim a mà; lluitat, pactat, enraonat, discutit i votat ara per majoria absoluta. Un instrument que ha d'ajudar a complir els objectius que ens hem marcat: sortir de la crisi, mantenir la política social, salvar la societat del benestar –sortir de la crisi, mantenir la política social i salvar la societat del benestar. Ep!, una societat del benestar que d'haver seguit com seguíem estava en autèntic perill.

Finalment, una sola paraula, agraïment pel temps que vostès han dedicat a aquesta intervenció i d'esperança que, senyores i senyors diputats, senyores i senyors del Govern, estem en el bon camí.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Se suspèn... (*Alguns aplaudiments. Veus de fons.*) Senyor Millo..., senyor Millo, per què demana la paraula?

Josep Enric Millo i Rocher

Senyora presidenta..., sí, per unes al·lusions directes que ha fet el diputat Fernández Teixidó a un diputat present a la cambra que sóc jo, en la seva intervenció.

La presidenta

Quan ha dit que vostè no hi era... –quan ha dit que vostè no hi era.

Josep Enric Millo i Rocher

Exactament.

La presidenta

Doncs, quinze segons.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, perquè no m'agradaria que constés en el *Diari de Sessions* una falsedat, que estic convençut que el diputat no ho ha fet intencionadament, segurament s'ha equivocat i no ha observat que jo estava en el meu escó.

I només dir-li una cosa: quan vostè ens atribueix un rotund fracàs en el tema dels dictàmens del Consell de Garanties, només repassi i valori i reflexioni... (*Veus de fons.*) Reflexioni. Els tres darrers dictàmens que hem demanat, tres vegades que el Govern ha hagut de rectificar: Institut Català de Finances, horaris comercials... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Això, senyor Millo, és una trampa..., senyor Millo. (*Veus de fons.*) Això..., senyor Millo... (*El diputat continua parlant sense fer ús del micròfon.*) No. (*Alguns aplaudiments.*) S'ha acabat... –s'ha acabat. (*Veus de fons.*) No, no..., senyor Fernández Teixidó, no. Ja hem parlat prou. (*Veus de fons.*) Ha quedat clar que el se-

nyor Millo hi era, però no calia que digués el que havia de dir després, perquè no li tocava el torn.

I, per tant, suspenem la sessió fins a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió, encara que sigui en família, però segur que en cinc minuts o deu seran més diputats.

Projecte de llei

de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (tram. 200-00011/10)

El debat l'iniciarem amb la intervenció dels grups parlamentaris, de menor a major, acabant pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en un torn de quinze minuts, per a la defensa de les esmenes reservades, les subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i per posicionar-se sobre les esmenes presentades pels altres grups.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Diputats, després d'estos dos mesos de tràmits –llargs, per cortesia parlamentària del Partit Popular–, avui acabarem lo debat dels pressupostos del 2014. Intentaré fer una síntesi d'aquells aspectes més destacats del posicionament d'Esquerra Republicana respecte del projecte de llei de mesures i de tot allò que s'ha derivat del seu tràmit parlamentari.

Ho deia ara fa uns dos mesos, en la introducció del debat de les esmenes a la totalitat, i és oportú, entenc, de tornar-ho a reproduir en estos moments, que Esquerra Republicana donem suport a estos pressupostos per responsabilitat amb lo país, per responsabilitat amb la seua gent, enmig d'una greu crisi econòmica amb unes conseqüències gravíssimes que mos demana a tots plegats un elevat compromís col·lectiu; una situació de patiment de la nostra gent que mos reclama menys partidisme i més país. I donarem suport a estos pressupostos especialment per responsabilitat també en lo procés que Catalunya està impulsant de forma col·lectiva i que mos ha de portar a decidir el proper 9 de novembre el nostre futur polític com a poble.

Per responsabilitat amb lo país, però també per responsabilitat social, sobretot, la nostra incidència, la nostra prioritat sobre estos pressupostos i la seua llei d'acom-

panyament és evitar que s'apliquessin noves retallades socials per primera vegada des de l'any 2010, i esta ha estat la nostra premissa fonamental en tot allò que hem pogut influir i hem pogut aportar en la confecció d'estos pressupostos i d'esta llei de mesures fiscals. Premissa que hem compartit en bona mesura amb lo Govern i amb lo Grup Parlamentari de Convergència i Unió, actors principals i responsables directes d'este projecte de llei que avui portem a debat.

I este objectiu, evitar aquestes retallades socials, no ha estat un objectiu gens fàcil d'assolir en la confecció d'estos pressupostos, i de ben segur que no serà gens fàcil per al Govern de poder-ho complir en la seua execució. Objectiu que hem defensat amb fermesa des de la convicció que el nostre estat del benestar, que la nostra funció pública no pot suportar, no pot encaixar noves retallades. No pot fer-ho ni el nostre sistema educatiu ni el nostre sistema sanitari, amb uns professionals i amb uns serveis als quals, segurament, hem dut entre tots més enllà del límit de la tensió que era raonable. Se'ls ha dut més enllà del llinard d'«estressament» que era prudent, tot i tenint en compte les greus restriccions econòmiques que viu el nostre país, derivat d'esta salvatge crisi econòmica.

Tampoc lo nostre país no pot assumir més retallades al nostre sistema de serveis socials. Tot lo contrari: segurament, requeriria de molts més recursos per a atendre les moltes necessitats socials derivades dels estralls que esta crisi econòmica està provocant sobre una part significativa de la nostra població. Més recursos, perquè les necessitats són més intenses, més profundes, tal com s'està allargant la crisi econòmica, però sobretot també perquè s'està incrementant quantitativament la població any rere any que requereix d'este suport. I hem aconseguit durant este tràmit parlamentari, durant este debat, anar prioritzant alguns aspectes sensibles, alguns aspectes fonamentals, com és la pobresa infantil, les beques menjador, l'habitatge social o la pobresa energètica. I com saben també, derivat d'esta llei de mesures, s'obri el debat *a posteriori* de la votació que portarem a terme en uns moments, també, l'aprovació del decret de pobresa energètica que avui esperem que també puguem aprovar. Segur que el que es planteja sobre pobresa energètica és un pas insuficient, segur que caldria anar molt més enllà, però tenint en compte que estem davant d'un camí encara poc explorat, complex, on s'impliquen moltes administracions i moltes empreses privades; s'intenta fer un primer pas per a minimitzar, durant el període hivernal, les conseqüències de la pobresa energètica sobre les famílies més vulnerables.

Les persones més desfavorides, les persones que estan patint mes esta crisi han estat les nostres principals prioritats a l'hora de treballar estos pressupostos. Deia fa uns moments que no ha estat fàcil quadrar els pressupostos, no ha estat gens fàcil compensar la caiguda d'ingressos de 2.000 milions d'euros respecte a l'any 2013. Poca broma, 2.000 milions menys que cauen sobre els que ja van caure en los exercicis anteriors. I la forma d'aconseguir-ho ha estat la generació de nous ingressos. Intentaré aprofundir una mica en aquelles mesures de caràcter fiscal que es contemplen

en el marc de la llei d'acompanyament i també en el seu entorn. Mesures que, des del Govern, ja es van començar a aplicar des de fa un any amb l'aprovació de l'impost de la banca, amb l'increment de l'impost de transmissions patrimonials o amb l'increment de l'impost de patrimoni.

Altres mesures que es troben en tràmit en estos moments, en el marc del Govern de Catalunya, és el paquet d'impostos ambientals sobre les emissions contaminants de l'aviació, la producció termonuclear d'energia elèctrica i l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera. I mesures fiscals que s'incorporen en el marc de la llei de mesures i que han d'aportar de forma anualitzada 150 milions d'euros en un futur, dels quals –d'estos 150 milions d'euros– 108 es deriven de la reforma de l'impost de successions i donacions, una reforma que basa un increment de la pressió fiscal, sobretot, en les herències superiors al milió d'euros; 9 milions, a més a més, que vénen derivats de l'increment del cànon de l'aigua per a usos industrials en la producció d'energia en centrals nuclears, hidroelèctriques i tèrmiques, i uns 21 milions provinents de l'increment del cànon per l'abocament de residus a abocadors o destinats a la incineració. Mesura, esta última, que, a més a més de representar un increment de la recaptació, també comporta una funció clarament ambiental a l'incentivar la recollida selectiva dels residus industrials i urbans.

Voldria destacar, agafant una certa perspectiva, l'ordre i magnitud dels nous ingressos generats per estes mesures fiscals. Dels 150 milions d'euros, la pràctica major part vénen derivats només de tres mesures, mesures que van i tenen l'objectiu fonamental d'estar repercutides sobre aquells sectors de la nostra economia, de la nostra societat, que encara tenen disponibilitat i possibilitat de fer una major aportació a les arques del Govern de la Generalitat, i insistixo que s'ha evitat de gravar aquells sectors populars de la nostra societat, perquè entenem que en estos moments ja s'està patint prou la crisi econòmica i ja hi ha una pressió fiscal suficientment elevada.

D'altra banda, com tota llei òmnibus, esta llei incorpora multitud de mesures que pretenen millorar el regim de la funció pública així com el marc de la nostra economia. Posaré un grapat d'exemples que evidencien molts dels aspectes positius que la llei incorpora. En primer lloc, mos sembla d'interès destacar la modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària del 2012, modificació que intenta trencar el relat al voltant de les polítiques econòmiques basades únicament en l'austeritat, posant en valor les mesures anticíclics com a eines fonamentals per a l'economia catalana a mitjà i llarg termini. En esta modificació s'allarguen los terminis del 2018 fins al 2019 per a assolir l'objectiu d'estabilitat pressupostària i es vincula la futura recuperació de la despesa al restabliment de les cobertures socials, així com de les polítiques d'estímul de l'ocupació.

Un segon exemple a destacar per la seua importància en lo procés de transició nacional amb què estem compromesos és la modificació de la Llei de l'Agència Tributària de Catalunya, una modificació que millo-

ra l'estructura i l'organització de l'agència amb l'objectiu que estigui més preparada per a assumir la plena gestió de tots los residus suportats a Catalunya. La creació del Cos de Tècnics Gestors Tributaris de la Generalitat de Catalunya permetrà, a curt termini, assumir les tasques de recaptació executiva d'impagaments que avui són encomanades a l'Estat amb un elevat cost. A més llarg termini, ha de permetre millorar les tasques de control i de lluita contra el frau fiscal.

Un tercer exemple que voldria exposar i que la llei planteja és la regulació de forma consensuada amb els principals agents del sector de la producció agroalimentària, ecològica i la producció integrada. L'impuls i la reforma del Consell Català de la Producció Agrària Ecològica i del Consell Català de la Producció Integrada ha de permetre millorar el marc regulador, adaptant-lo al nou marc comunitari i donant un nou impuls a dos sectors econòmics, a dos subsectors de l'agricultura amb més recorregut i més innovadors. També en el marc de l'agricultura, es millora la regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives, per a evitar que es repetisquen en un futur situacions com la que es va viure en la secció de crèdit de la cooperativa de l'Aldea.

Destacar també, per exemple, la creació de la central de compra pública de la Generalitat de Catalunya, que ha de permetre un major estalvi econòmic, una millor transparència i una major racionalització de les compres i de la contractació pública, regulant el règim jurídic per a assolir les contractacions conjuntes més eficients.

Molt rellevant és també, a més de ser una proposta que surt d'esta mateixa cambra, la disposició que regula el règim retributiu del personal directiu per al sector públic de la Generalitat de Catalunya. Per primera vegada es posen topalls als sous públics més alts i també topalls a les indemnitzacions per als contractes laborals d'alta direcció. Mesures que han d'evitar tractes econòmics desproporcionats per als alts càrrecs, especialment en una situació de crisi econòmica que avui deixa milions de famílies amb dificultats per a subsistir i per arribar a final de mes.

Planifiquem també en esta llei un altre aspecte que ha generat molta polèmica durant els últims mesos, com és la naturalesa jurídica de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona. Se preveu, amb la llei, que es transforme en un consorci públic integrat per la Generalitat de Catalunya i per la Universitat de Barcelona. Després de molt de debat en este entorn, esperem que, amb la proposta que s'incorpora en esta llei de mesures, el debat del Clínic quede resolt i tancat d'una forma satisfactòria per a tothom.

També amb una esmena introduïda pel nostre grup i pel Grup de Convergència i Unió, es fa una primera aproximació a un tema que per a Esquerra Republicana, qualitativament, és molt rellevant: la regulació dels concerts educatius dels centres d'elit. Fem una primera aproximació, ho reconeixem, i de ben segur caldrà continuar treballant amb precisió sobre aquesta qüestió, però estem convençuts que en el context econòmic que patim cal revisar certs convenis que avui no requereixen, segurament, de la prioritat dels recur-

sos escassos, per no dir escassíssims, del Govern de Catalunya.

Vaig acabant amb la voluntat de reforçar tot el que acabo d'exposar i afegint algunes reflexions finals. La llei que en breu votarem fa esforços molt importants per generar nous ingressos, nous ingressos que no es cerquen per gust, nous ingressos que es cerquen per a evitar noves retallades, sobretot noves retallades socials, i segurament podríem fer en esta cambra, igual que se va fer al 2012, que va ser retallar els pressupostos, igual com se va fer al 2011, que va ser retallar els pressupostos, o fins i tot també com se va fer al 2010, que va ser retallar els pressupostos. El Govern esforça tota la seva maquinària en la recerca de nous ingressos per no retallar, nous ingressos que necessitem generar, anant més enllà, segurament, de la pressió fiscal que seria raonable, venent patrimoni o concessionant actius. I no es fa per gust ni es fa per ganes, se fa per no retallar més un estat del benestar que en estos moments ja no es pot tocar.

I mos toca fer-ho també, i cal recordar-ho, per l'asfíxia econòmica a què sotmet l'Estat espanyol el nostre país, i especialment el nostre Govern. I cal que ho recordem, i Esquerra Republicana ho volem recordar cada vegada que parlem de matèria pressupostària. Avui mos discutirem en esta cambra per 2.000 milions d'euros, pels 2.000 milions d'euros que enguany no tindrem i que sí que vam tenir l'any passat. I cal insistir i recordar a tothom que l'espòli fiscal que patim anualment representa 16.000 milions d'euros, vuit vegades més que els 2.000 milions que mos fan falta en estos moments per quadrar estos pressupostos. I 2.000 milions també són precisament aquells que es recapten anualment a Catalunya com a conseqüència de l'increment de la pujada de l'IVA, quan, a més a més, com bé sabeu, a sobre, les administracions catalanes han hagut de suportar l'increment de l'IVA en les seues relacions contractuals. I 2.000 milions també són els ingressos que podríem obtenir, addicionals, o el recorregut del qual podríem disposar, addicional, si disposéssim del terç que mos correspondria del sostre de déficit que la Unió Europea assigna a l'Estat espanyol. I més de 2.000 milions, com bé saben, representen aquells deutes no reconeguts, aquells incompliments que té l'Estat amb el nostre país. I 2.000 milions que costaran moltíssim de generar. Però, malauradament, les alternatives que s'han posat damunt de la taula per part dels diversos grups d'aquesta cambra són poques; n'hem vist molt poques, d'esmenes presentades, tant a la llei de mesures com a la llei de pressupostos, que plantegin noves alternatives d'ingressos.

Segurament, la millor aproximació és la que ha fet Iniciativa per Catalunya. I és cert, té raó. Algunes de les alternatives que ha proposat són interessants, sobretot la principal, que planteja..., que representaria el principal gruix d'increment d'ingressos..., dels quals s'han plantejat per part dels diversos grups d'esta cambra..., que és la reducció del frau fiscal. Hi estem totalment d'acord. Se podrien generar molts més ingressos. Però, com bé saben, per al 2014, Catalunya només recaptarem directament 2.677 milions d'euros, per al 2014, un 6,2 per cent dels impostos que paguem los catalans. La persecució del frau fiscal és fonamen-

tal, però és competència, en estos moments, de l'Estat espanyol, i així mos va. Però, tot i això, ja ho hem destacat abans, la creació del cos de gestors tributaris que incorpora esta llei de mesures serà un instrument important per reduir el frau fiscal sobre este 6 per cent dels impostos que se cobraran des de l'Agència Tributària Catalana.

Esperem que avui, per higiene democràtica, deixem de parlar ja en esta cambra d'obscurantisme, de manca de debat, de manca de transparència. Fa dos mesos que debatem estos pressupostos, en plenari, en comissió, i fins i tot passant pel Consell de Garanties Estatutàries, en un exercici a mig camí de la frivolitat parlamentària del Partit Popular i de la seua voluntat d'ofegar una miqueta més encara el nostre Govern. Debat i transparència, tots; alternatives, ben poques.

Com hem repetit, des d'Esquerra Republicana afrontem estos pressupostos i esta llei de mesures des de la consciència i des de la convicció que són insatisfactoris, que no són els pressupostos que el país i la seua gent necessiten. Però ahora estem convençuts que són els pressupostos possibles que es poden fer avui en el marc d'ofec econòmic que viu el nostre país.

Votarem favorablement, amb l'ànim que siguin els últims pressupostos autonòmics que aprovi esta cambra i amb l'ànim que siguin els pressupostos de la transició nacional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, hom es preguntaria si aquí no hauríem de repetir exactament les mateixes paraules i arguments del passat mes de novembre, quan vàrem discutir ja aquesta llei. I segurament ho hauríem de fer així, perquè bàsicament no ha canviat.

Ara, algun comentari més, no? Perquè jo aquest matí he sentit l'il·lustre representant de Convergència i Unió, quan es referia a la llei de pressupostos, que deia: «No, en aquest interim l'hem millorat.» I aquí no sé el que dirà el representant de Convergència i Unió, però em temo que tindrà la temptació de dir el mateix, perquè el gruix d'esmenes que han presentat conjuntament amb el seu col·ligat d'Esquerra Republicana de Catalunya, Déu n'hi do. Algunes, capítols sencers. Per exemple, el referit als residus de les explotacions ramaderes i agrícoles. Altres, en canvi, han continuat. Jo crec que encara ho han embolicat més. Tanta improvisació ha fet que en alguns casos hagin hagut de presentar algunes modificacions substancials pel que fa a alguns capítols. Però en el fons –en el fons– vostès han continuat, senyors de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, amb el mateix to, la mateixa política. És a dir, una política absolutament conservadora. Nosaltres, quan vàrem sentir i veure que vostès finalment ar-

ribarien a un acord, vàrem pensar que seria un pressupost substancialment diferent dels que havien elaborat amb el Partit Popular. I en realitat, en la pràctica, gairebé són iguals. Mantenen la mateixa filosofia. Han fet algun petit retoc; han retocat l'impost de successions, això sí, perquè Esquerra Republicana els va dir: «Escoltin, això ho hauríem de retocar, perquè és un compromís nostre electoral.» Que al final no és ni de l'un ni de l'altre, perquè el que han resultat..., han estat uns retocs absolutament insuficients pel que nosaltres pensem que en un moment de greu crisi econòmica hauria de ser exigible a aquelles capes de la població que en realitat poden aportar no ja un esforç, perquè per a ells no en significa gaire, sinó un compromís amb el país i amb els ciutadans que ho passen pitjor.

I, per tant, el que veiem és que en realitat ha estat un pacte per la independència, subjectes com estan vostès, senyors de Convergència i Unió, als designis dels diputats i el partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, en lloc del que seria exigible en aquest greu moment per al país: un pacte per Catalunya, de veritat; o un pacte pels catalans i les catalanes, per ser més precisos.

Vostès fan, per tant, una política de dretes sense tenir en compte que cada euro menys que recaptin és un euro més de retallada, i cada euro menys minva també de pes el sector públic. O, si ho volen dir d'una altra manera, incrementen les privatitzacions. És així.

És una llei, aquesta, doncs, injusta. Ho vàrem dir el mes de novembre, i avui ho he de tornar a repetir. Perquè generalitza noves aportacions, noves taxes, gairebé taxes per a tot. En acabar la meua intervenció llavors vaig dir que hauríem de canviar la dita aquella de Francesc Pujols que tant els agrada, a vostès, senyors de la dreta, d'«arribarà el dia que els catalans anirem pel món i ho tindrem tot pagat». I deia: «Arribarà el dia que els catalans anirem pel món i ho tindrem tot pagant», no «pagat». En fi, aquesta proliferació de taxes, taxes per a tot, per estudiar FP, per estudiar idiomes, són aquelles que difícilment poden ser explicables en un moment com aquest. Més pobres, per tant. Menys competitiu, ens farà. Als pagesos, als empresaris del turisme, als emprenedors, a tanta altra gent.

Eleven molt considerablement les taxes també de l'aigua, o el que és l'energia. Conseller, els ho vaig dir el mes de novembre: nosaltres ens convertirem en la nació espanyola amb més recàrrec sobre la producció d'energia. I nosaltres ja hi estàvem d'acord, ja fa temps que ho proposàvem, sobre l'energia bruta i perillosa, la nuclear o la provinent de la combustió dels fòssils, però no sobre tota. I a mi, si no m'ho aclareixen..., els vaig dir que tenien uns dies encara per corregir el que des del meu punt de vista era una errada tècnica. Però veig que no és una errada tècnica, sinó que és la voluntat seva de gravar tota la producció d'energia i el transport d'energia a Catalunya independentment de la font que l'origina.

És una llei, per tant, parlant d'energia, que sí, és veritat, com ha dit el representant d'Esquerra Republicana, contempla el que és un drama ja en el nostre país, per a un 10 per cent, entre un 10 i un 12 per cent, de la població, diuen els estudis: la pobresa energètica. I és

veritat que avui convalidarem un decret a què fins i tot nosaltres possiblement al final donarem el vot favorable, però que no resol en absolut, sinó que ajorna, només, un greu problema per a entre 700.000 i 800.000 ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

És una llei, aquesta, que estableix la discrecionalitat absoluta a l'hora d'atorgar subvencions. I, per tant, a partir d'ara, la possibilitat que a les convocatòries d'ajuts o subvencions es pugui preveure la reducció total o parcial, un cop efectuades fins i tot les resolucions de concessió, l'article 137 de la llei que discutim, és una ocurrència. Aquesta resolució genera un dret subjectiu al beneficiari d'ajut o subvenció. La discrecionalitat que vostès introdueixen avui aquí jo no l'havia vist mai.

En fi, aquesta llei té un parell de perles a què també em volia referir. Una, que ja els ho vàrem advertir també, que és una llei que generarà molta inseguretat jurídica, i vostès es poden trobar en poques setmanes, a partir del moment que aquesta llei estigui vigent, amb nombrosos contenciosos d'entitats físiques o persones jurídiques que els plantejaran discrepàncies i que acudiran als tribunals. I és una llei que embolica que fa fort, amb l'agència tributària. Ens ho hauran d'explicar. Ja sé que, al final, malgrat que ha estat una llei de *totum revolutum* i amb moltes modificacions, em refereixo a l'agència tributària, no se sap massa què és el que volen fer, vostès. Van introduint gestors i van fent contractacions de persones que sembla que s'han de fer càrrec de definir el que vostès entenen que hauria de ser una agència tributària del proper estat català. Però s'obren molts interrogants: no sabem si això serà un servei gestionat directament des del sector públic, si ho pensen externalitzar... No se sap res. Tampoc no sabem si al final vostès, sense haver-ho acordat ni tenir la seguretat jurídica suficient, gosaran fins i tot fer una declaració unilateral d'una agència tributària, se m'acut a mi. Perquè de moment només tenim un cos tècnic. Vostès preveuen aquí que funcionarà sense competències, i no sé si per anar-se entrenant. Una estructura d'estat sense competències. Conseller, ens ho pot explicar?

Finalment, en resum, aquesta llei ens farà, als catalans, més pobres, més dependents –aquesta sí que és la veritable dependència–, més retallats –si em permeten l'expressió–, menys competitius, menys avançats, *sensu contrario*, i moderns. Ens fa més antics, ens retrotreu a èpoques passades més desiguals i amb menys oportunitats. I en això la responsabilitat la tenen compartida, senyores i senyors, Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Vostès tenen la responsabilitat d'haver presentat aquesta llei de mesures fiscals, que nosaltres pensem que és una oportunitat perduda per establir de veritat unes mesures i una llei que facin que el país avanci amb solidaritat, amb justícia i amb majors oportunitats per part de tothom.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, primers pressupostos i llei de mesures fiscals i financeres que aprova el senyor Oriol Junqueras juntament amb el senyor Artur Mas, i trenta noves taxes i nous impostos que hauran de pagar el conjunt de contribuents catalans. Aquesta és la factura que haurem de pagar els contribuents catalans per la coalició Junqueras-Mas.

Senyores i senyors diputats, la condició que va posar el senyor Junqueras per invertir el senyor Artur Mas com a president de la Generalitat va ser que, sent govern en funcions, un dia abans d'iniciar el debat d'investidura, per decret llei, com no ha succeït mai amb cap impost, i amb caràcter retroactiu, s'aproves un impost sobre els dipòsits d'estalvi de la gent.

Posteriorment, en el primer Ple ordinari d'aquesta legislatura del Parlament de Catalunya, en aquesta escalada contínua d'ERC condicionant Convergència i Unió a augmentar impostos, en aquesta escalada d'augment d'impostos *non stop* que practica el Govern ERC - Artur Mas, es va aprovar, en aquest primer Ple, l'augment de l'impost del patrimoni, situant-lo en màxims del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya.

Així mateix, l'acord de govern que van signar el senyor Oriol Junqueras i el senyor Artur Mas tenia dos grans eixos: un primer eix, fer tot el possible per trencar Espanya, i un segon eix, com no?, augmentar impostos. Fins a nou noves figures impositives, algunes d'allò més «variopintes», com gravar les coca-coles i les fantes o els avions, estan en l'acord que va signar el senyor Artur Mas amb el senyor Oriol Junqueras.

Així mateix, cada dos per tres, els catalans esmorzem amb noves propostes pintoresques de creació de nous impostos que no estan ni tan sols en l'acord ERC - Artur Mas. En el que portem de legislatura, cada dos per tres, veiem als diaris propostes com posar un impost als petits comerciants catalans; posar un impost a l'ADSL, imagino que per fer més difícil l'accés a internet i augmentar la fractura digital que ja existeix en molts territoris de Catalunya, o inclús posar un cànon a TV3. Aquestes són les ocurrències del senyor Oriol Junqueras i el senyor Artur Mas, que no estaven ni tan sols en els programes electorals dels dos partits, ni tampoc en l'acord que van signar aquestes dues persones.

Però per si no n'hi havia prou amb tot això, i en aquesta cursa d'impostos a què ens tenen acostumats, només per a aquest any 2014 vostès, amb aquesta llei de mesures fiscals i financeres, creen trenta noves taxes. Noves taxes que ni estaven, com deia, en el seu programa electoral, de cadascun dels seus partits, ni tampoc en l'acord de govern signat pel senyor Oriol Junqueras i el senyor Artur Mas.

La sol·licitud de dictamen del Partit Popular català al Consell de Garanties Estatutàries –que, per cert, aprofito per contestar al senyor Fernández Teixidó, que ell sí que no està avui en aquests moments a l'hemicicle–, doncs, aquesta sol·licitud de dictamen del Partit Popular al Consell de Garanties Estatutàries no només ha estat favorable en determinades taxes, com la del

consum o la del *fracking*, que ha considerat, el Consell de Garanties, inconstitucionals (*Antoni Fernández Teixidó entra al Saló de Sessions*) –senyor Teixidó, m'alegra veure'l i poder-li contestar personalment i que vostè pugui escoltar la resposta a les seves afirmacions d'anteriorment–, no només el Consell de Garanties Estatutàries ha donat la raó al Partit Popular en determinades taxes, com la del *fracking* o la del consum, que considera, el Consell de Garanties, que està envaint competències, el Govern de la Generalitat, sinó que sobretot el que ha permès aquesta sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties és que els catalans no haguessin de pagar des de l'1 de gener les trenta noves taxes i nous impostos que vostès han posat. Si no fos per aquesta sol·licitud de dictamen, els catalans ja faria dies i setmanes que estarien pagant les factures d'Esquerra Republicana i acceptades fins al peu de la lletra per part de Convergència i Unió.

Aquesta llei de mesures fiscals i financeres és un nou càstig que imposa el separatisme a les butxaques dels catalans. Els que han demostrat que no saben governar una comunitat autònoma són els que volen governar un estat. Senyors de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, vostès fa trenta-quatre anys seguits que governen la Generalitat. No hi ha hagut govern de la Generalitat de Catalunya, en trenta-quatre anys, en què Convergència i Unió o Esquerra Republicana no estiguessin dins. Per aquest motiu els pregunto: vostès per què volen més capacitat en l'àmbit dels impostos? Perquè vostès, tot impost que gestionen, l'augmenten fins a punts insospitats, fins a convertir-lo en pràcticament confiscador.

Vostès gestionen, ERC-CiU, el Govern autonòmic de la Generalitat de Catalunya, el 50 per cent de l'IRPF. I què fan? Situar-lo en màxims del conjunt d'Espanya: 56 per cent. Vostès gestionen, ERC-CiU, el Govern autonòmic de la Generalitat, el 100 per cent de l'impost de transmissions patrimonials. I què han fet l'últim any? Doncs, augmentar-lo en un 25 per cent. Vostès, ERC-CiU, gestionen el 100 per cent de l'impost d'actes jurídics documentats. I què ha fet el senyor Artur Mas els últims tres anys? Incrementar-lo un 25 per cent. Vostès gestionen el 100 per cent de l'impost del patrimoni. I què han fet? Doncs, posar el mínim exempt que fa que aquest impost sigui el més elevat del conjunt d'Espanya. Vostès gestionen també un impost sobre els hidrocarburs i, evidentment, també és el més elevat de tot Espanya, que fa que la benzina a Catalunya sigui la més elevada del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya, de la mateixa forma que ja paguem el transport públic més car de tot Espanya o l'aigua més cara de tot Espanya, pels continus increments, *non-stop*, en el cànon de l'aigua. I ho torno a reiterar, senyores i senyors diputats: no per decisió del Congrés dels Diputats o del Senat, sinó per decisió d'aquest Parlament, i sempre amb el vot favorable d'Esquerra Republicana o Convergència i Unió, o tots dos partits.

Parlem de l'impost de successions. Entrevista al diari *La Vanguardia* feta pel senyor Barbeta i el senyor Gisbert al senyor Artur Mas el 20 de desembre de l'any 2009. (*L'orador mostra un full.*) L'entrevista es titu-

lava, com poden llegir, «Artur Mas: “Convergència i Unió suprimirà l'impost de successions amb caràcter retroactiu”.» Resposta a la primera pregunta sobre l'impost de successions que li feien al senyor Artur Mas, paraules textuais de l'actual president de la Generalitat, el senyor Artur Mas: «L'impost de successions és un tribut injust, que només paguen les classes mitjanes. Les grans fortunes ja no el paguen, perquè utilitzen enginyeria fiscal, molts cops legal, per evitar aquest impost.» Això era el que afirmava el senyor Artur Mas quan era cap de l'oposició.

Posteriorment, fa un any i mig, el senyor Artur Mas eliminava, gràcies als vots del Partit Popular català, l'impost de successions de pares a fills. Doncs, ha estat l'acord ERC - Convergència i Unió..., perquè el senyor Artur Mas decideixi eliminar allò que va dir en campanya electoral, eliminar allò que va complir fa un any i mig, i torni a introduir l'impost de successions de pares a fills.

Un impost injust, desfasat, confiscador, que descapitalitza, que va en contra de l'estalvi. Un impost que va eliminar Convergència i Unió fa un any i mig i que, un any i mig després, Convergència i Unió el torna a introduir. Com els deia aquest matí, senyors de Convergència i Unió, per què no els pregunten als votants del seu partit si volen o no tenir l'impost de successions? O és que els votants del seu partit no tenen dret a decidir amb relació a aquest impost, si el volen o no? Un impost que no es paga a moltes zones d'Espanya. Un impost que és competència de la Generalitat de Catalunya, on el senyor Artur Mas té dret a decidir si el vol eliminar, aquest impost, o també a decidir si el vol mantenir o apujar, aquest impost de successions. I què ha decidit, el senyor Artur Mas? Doncs, tornar a introduir un impost que estava eliminat.

Per això, el Partit Popular català som l'únic partit polític d'aquesta cambra que mantenim el nostre compromís amb la societat catalana d'eliminar completament l'impost de successions i donacions, tal com vam fer fa un any i mig.

Una llei de mesures fiscals i financeres que crea un peatge als camions que vagin per les vies competència de la Generalitat de Catalunya. Senyores i senyors diputats, recorden el lema, l'any 2003, d'Esquerra Republicana, quan deien: «Catalunya, lliure de peatges»? Ho recorden? Quants peatges es van eliminar quan el senyor Carod-Rovira es vantava de dir que tenia la clau de la Generalitat de Catalunya? Quants? Saben quants? Cap. Al contrari, es van augmentar els peatges, a Catalunya. Doncs bé, de nou, Esquerra Republicana torna a manar a Catalunya i de nou, evidentment, es torna a introduir un nou peatge, aquest cop dirigit als camions que volen anar per les vies competència de la Generalitat de Catalunya, cosa que perjudicarà clarament les possibilitats de l'economia catalana per ser un pol logístic del conjunt d'Espanya i d'Europa. Sens dubte una mesura ideada molt probablement pel senyor Oriol Junqueras, que va destinada clarament al seu objectiu, que ho va dir, ho va reconèixer fa unes setmanes: parilitzar l'economia catalana. I, sens dubte, aquest peatge als camions que vagin per les vies catalanes n'és un intent més, amb aquest objectiu que

té el senyor Oriol Junqueras i que sembla que Convergència i Unió comparteix completament. Una taxa que el proper 9 de novembre, quan el senyor Artur Mas convoqui eleccions autonòmiques, si el Partit Popular català tenim responsabilitats de govern, estic convençut que eliminarem i que permetrem que els camions puguin anar per les carreteres catalanes sense cap tipus de peatge imposat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, com succeeix el dia d'avui.

Una llei de mesures fiscals i financeres que també incorpora un impost afegit sobre l'energia elèctrica. Com que a Espanya i a Catalunya l'energia elèctrica és molt barata, doncs, què fa el Govern ERC - Convergència i Unió? Doncs, posar un impost afegit a l'energia elèctrica. Un impost que encara treu més recursos, fa més difícil la vida dels catalans, en comparació amb la resta d'espanyols, ja que aquí, com passa amb la majoria d'impostos que gestiona la Generalitat de Catalunya, els catalans, per decisió d'aquest Parlament, de la majoria ERC - Convergència i Unió, continuarem, seguirem, dissortadament, pagant més que la resta d'espanyols.

Una llei de mesures fiscals i financeres que incorpora taxes a tot. Després d'això crec que no hi ha més fets imposables on posar més taxes o on posar més impostos. El senyor Teixidó diu que sí. Vostè, si diu que sí, m'imagino que és perquè encara tenen més idees de posar més impostos; m'imagino que, possiblement, els seus diàlegs amb Esquerra Republicana, doncs, ho deuen fer molt possible. Esquerra Republicana i Convergència i Unió han decidit gravar-ho tot. El senyor Teixidó diu que encara es pot gravar més; doncs bé, si vostè ho diu, vostès mateixos. Vostès posen taxes a diferents activitats econòmiques, com per exemple la inscripció de maquinària agrícola, la prestació de serveis a l'Agència Catalana de l'Aigua, l'accés a cicles formatius, i fins i tot posen un impost, com deia anteriorment, el que fa referència als camions que volen transcórrer, en aquest cas, per les vies catalanes. Una trentena de taxes que perjudicaran les butxaques i que faran més difícil la vida dels catalans.

Avui, quan Catalunya i el conjunt d'Espanya estem sortint del túnel de la crisi, doncs, el Govern actual de la Generalitat de Catalunya va com un kamikaze en direcció contrària, posant taxes i impostos en moltes de les activitats econòmiques, com són la prestació de serveis i béns. Avui s'aprova el major atac autonòmic mai produït a les butxaques dels contribuents. Per a això és per al que vostès utilitzen les competències en matèria fiscal per part de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

El Partit Popular català creiem que una altra política fiscal és possible, que els catalans no tenim una maledicció bíblica que faci que tots els governs autonòmics ens apugin sempre els impostos i les taxes, com fan des de fa trenta-quatre anys Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya. El Partit Popular català creiem que és possible gestionar millor els més de 36.000 milions d'euros de pressupost que té la Generalitat de Catalunya. El Partit Popular català creiem que és possible la moderació fiscal, com succeeix a altres comunitats autònomes d'Espanya, com la

Comunitat de Madrid, com Galícia o com Illes Balears, entre d'altres. El Partit Popular català creiem que és possible no estar sempre instal·lats en el victimisme de pensar que hi ha una conspiració mundial contra Catalunya. El Partit Popular català creiem que és possible ser autoexigents i crítics amb un mateix, en lloc de culpar sempre de tots els problemes dels catalans la resta d'espanyols. Creiem que és possible sortir de la decadència en què ens ha instal·lat el separatisme, que l'any 1980 va heretar la regió més pròspera d'Espanya i que l'ha convertit en la burocràcia més cara d'Europa. Creiem que és possible fer les coses diferents i molt millor.

Per tot això el Partit Popular català seguirem plantejant una alternativa política i econòmica que permeti que la Generalitat de Catalunya no sigui la campiona d'Espanya en termes d'impostos i que tot això, amb un control adequat de la despesa pública i prioritzant els diners en la societat i no en el separatisme, ens ajudi a deixar de ser, com deia, la burocràcia més cara d'Europa, per ser una comunitat autònoma pròspera dins d'Espanya i la Unió Europea.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, gràcies i bona tarda a tots i a totes. Torna a passar per aquest Ple, i després d'una absència d'un any, prorrogada, també, la Llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, és a dir, la llei d'acompanyament dels pressupostos del 2014, i ho fa després d'haver passat també per dos escenaris previs. El primer escenari és el debat de les esmenes, en el marc de la Comissió d'Economia i Finances, i el segon, el dictamen, que també s'ha fet, del Consell de Garanties Estatutàries.

En la ponència de llei, en el tràmit de votació, per tant, de les esmenes, a la Comissió d'Economia i Finances, vostès van tornar a fer allò a què ens tenen acostumats, almenys en aquesta legislatura: passar allò que se'n diu «el rodet de la majoria» que dóna suport a aquest Govern de Convergència i Unió. No van acceptar gairebé cap de les 498 esmenes que els grups de l'oposició vam presentar i aproven la seva llei sense diàleg parlamentari, necessari sempre, però més encara en una situació social i econòmica com és la que està travessant Catalunya els últims anys. Aquesta actitud de Convergència i Unió, però també d'Esquerra Republicana, no afavoreix els acords de país que avui necessita Catalunya, que no són necessaris, sinó que són ja imprescindibles.

A més d'això, tal com jo mateix vaig manifestar en el debat inicial d'aquesta llei, el Consell de Garanties els ha passat el ribot, els ha manifestat el que l'informe jurídic del Parlament ja deia: que era un desastre

tècnic i també un desastre jurídic. D'aquí destaquem, per exemple, la taxa, que ja s'ha comentat, que vostès s'han vist obligats a retirar per a la gestió i tramitació de reclamacions en matèria de consum, i que vam proposar la retirada d'aquesta taxa en esmenes, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, i que vostès van estar-hi en contra. I s'afegeix també..., el nostre grup ha presentat una esmena que aprofundeix en la prohibició del *fracking*, adequant-la als continguts del dictamen del consell, que jo espero, per al bé del país i per al bé del nostre territori, que vostès acceptin.

Sembla, per tant, que aquesta llei d'acompanyament vostès la tenien molt ben dissenyada per aconseguir tres objectius fonamentals: el primer, un ànim recaptatori clar; el segon, modificar els marcs normatius per la via ràpida, i, el tercer, continuar mercadejant amb els recursos públics.

M'explico: ànim purament recaptatori, però tornant a situar tot el pes de la recaptació en els més febles, en els més vulnerables, sense atrevir-se a fer-ho amb els privilegiats. Aquestes trenta noves taxes, que ja s'han dit..., jo us posaré un exemple, per exemple, en agricultura, les taxes estan destinades a collar encara més els petits productors en comptes de les grans distribuidores, que segurament són les que sí que haurien de poder pagar alguna taxa que després repercutís en benefici d'aquests petits productors, que ho estan passant molt malament.

El segon objectiu deia que era el de modificar els marcs normatius per la via ràpida, saltant-se, per tant, el diàleg no només amb els agents socials, sinó també el diàleg parlamentari en aquest hemicicle. Han fet vostès, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, el mateix que recriminem al Govern de Rajoy al Congrés dels Diputats. Allà, a Madrid, porten ja cinquanta-dos decrets llei, per tant, imposant el rodret de la majoria parlamentària, sense diàleg previ amb els agents socials i tampoc diàleg amb els grups parlamentaris de Madrid; i aquí, vostès, que no tenen majoria absoluta, que tenen una majoria que dona suport a aquest Govern, han tornat a fer el mateix. I aquesta modificació dels marcs normatius per la via ràpida ens podria portar a una situació d'inseguretat jurídica manifestada.

I el tercer objectiu d'aquesta llei de mesures és el de continuar mercadejant amb els recursos públics, amb els béns públics. I, després, si tinc temps, posaré l'exemple del que passa amb l'aigua. Per tant, aquesta llei de mesures és un clar exemple de en què han fonamentat, vostès, la seva política en aquest any i escaig de govern.

Mirin, els debats socials que també necessita, i urgentment, aquest país, vostès o els tanquen sense aquest debat necessari, o els tanquen amb mesures de maquillatge o els tanquen condemnant-nos a més desigualtat. Aquesta és la manera que tenen vostès de tancar el necessari diàleg social, en un moment complicat com el que estem travessant. Llavors, aquesta llei el que fa és vendre més fum: fum en mesures socials, fum en mesures fiscals i fum també en mesures de transparència.

El fum que venen vostès en mesures socials, podrien haver aprofitat aquesta llei per dissenyar unes autèntiques mesures de contenció pel que fa a la situació que viuen milers de famílies del país i donar sortida al que són ja necessitats bàsiques. I vostès han fet tot el contrari: maquillatge, aparador i venda de fum. Els posaré dos exemples. Les beques menjador. No preveuen ampliar la partida de beques per garantir totes les necessitats, tal com s'havien compromès amb el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida en una moció subsegüent d'aquest Ple. I no ho diem ja només nosaltres. Ahir el Consell d'Alcaldes del Vallès Occidental va demanar al seu Govern 2,6 milions d'euros per donar atenció a les més de nou mil famílies vallesanes amb una renda inferior a 455 euros mensuals i a les 5.260 famílies que no poden garantir, avui, ni un sol àpat equilibrat als seus fills. I això ja no ho diu només el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, sinó que ahir ho van dir els alcaldes del Vallès Occidental, que són de divers i de variat color polític, com vostès saben.

Les mesures sobre pobresa energètica. Vostès ens van presentar una proposta, permetin-me que els ho digui, infumable i vergonyant, per evitar el tall de subministrament bàsic a les famílies sense renda, que després van tenir la decència de modificar a través d'un decret, que avui suposadament es validarà. I vostès el que proposen, en realitat, és una moratòria que no només no dona resposta a les necessitats bàsiques, sinó que pot aprofundir en la crisi de les butxaques de les famílies, que és la crisi que a Iniciativa i a Esquerra Unida més ens interessa, de la qual més ens interessa sortir. I per a això també tenim proposta i per això també hi hem presentat esmenes.

I si parlem de renda mínima, un altre dels eixos vertebrals d'aquesta situació, Iniciativa i Esquerra Unida hem presentat una esmena que demana recuperar la universalitat de la renda mínima d'inserció fins que no s'aprovi la renda garantida de ciutadania, perquè la gent que està exclosa té dret a viure, evidentment, amb dignitat. I vostès continuen, amb la seva insensibilitat social, tombant cadascuna d'aquestes esmenes.

Si parlem de mesures fiscals, fan el mateix fum. Valoren... –i ho ha fet Convergència i Unió i ho ha fet Esquerra Republicana–, valoren les nostres esmenes, però al final no les accepten. Ens diuen que som els que sí que tenim propostes alternatives fiscals, però no les acaben, vostès, acceptant.

Per tant, a Iniciativa i a Esquerra Unida no ens valen copets a l'esquena. El que ens val és posar-nos a treballar per una fiscalitat diferent a la que tenim. Hem parlat de l'impost de successions. Per tant, no ho tornaré a repetir. Vull situar, per exemple, l'esmena que hem presentat per eliminar els concerts a les escoles de l'Opus i a les escoles dels *legionarios de Cristo*, que segreguen alumnes per sexes, i vostès, ideològicament, s'hi neguen en rotund. I sap què passa? Doncs, passa que prefereixen tancar escoles públiques, com Els Aiguërols, de Santa Perpètua de Mogoda, en comptes de tocar els privilegis de la Conferència Episcopal. I aquest és el model de Catalunya al qual vostès ens volen portar.

I si parlem de transparència, el tercer fum que vostès ens venen, tenim la sensació que vostès ni tan sols han pensat que aquesta llei podria servir per implementar algunes mesures de transparència que acostessin la ciutadania a la gestió pública. El nostre grup sí que hi hem pensat, i per això hem proposat aplicar aspectes de transparència, especialment en el Departament de Salut. Vostès, després de tancar en fals la comissió d'investigació, s'han tornat a negar al fet que la lupa de la transparència analitzi la gestió de la sanitat pública.

Caldria, també, una menció especial de com la llei d'acompanyament atempta contra el medi ambient i continua l'estela de les privatitzacions dels recursos naturals. Com és de beneficiosa aquesta crisi per a determinades empreses de subministraments de béns bàsics. Aquests sí que sortiran de la crisi amb les butxaques encara més plenes que quan la van començar.

Tot plegat, ens presenten una llei que al que ens acompanya és a més misèria social, més opacitat democràtica i més desigualtat, perquè és una llei que accentua encara més la crisi de les economies familiars. Iniciativa i Esquerra Unida, en canvi, sí que tenim un model clar –que jo crec que això avui surt evident en aquest debat– i una alternativa clara a aquesta majoria de Govern que només pensa a vendre's el país, a privatitzar tot allò que olori a públic, tot allò que olori a gestió pública, i a garantir els privilegis d'uns pocs per sobre de les necessitats de molts i de moltes.

Amb la llei, a més, vostès desregulen sectors clau de l'Administració com són les empreses públiques, segurament preparant l'escenari del futur, o la funció pública. Veurem què acaba passant. Està clar, doncs, que aquesta llei pretén situar els fonaments perquè, quan sigui possible, s'iniciï a Catalunya la depredació dels serveis públics, la qual moltes empreses, moltes grans empreses estan esperant com a voltors.

I acabo. Hi ha una alternativa de país que és per la qual aposta fermament Iniciativa i Esquerra Unida, una alternativa pressupostària. Només posaré alguns exemples. Tenim capacitat per recaptar, ja ho hem dit, fins a 2.000 milions d'euros. Com faríem aquesta recaptació? Tantes bonificacions en el renovat impost de successions el que han fet, el que fan vostès, és retallar la seva capacitat recaptatòria. Aquesta era la voluntat? Realment la voluntat era vendre un impost de successions d'aparador però que retallés la seva capacitat recaptatòria? Combatre el frau fiscal. El sindicat Gestha està dient que a Catalunya hi ha fins a 18.000 milions d'euros de frau fiscal, i nosaltres proposem un pla específic de la Llei de l'Agència Tributària.

Caldria reduir també beneficis fiscals en habitatge, en entitats del mercat alternatiu borsari, en *business angels*, que ens permetrien recaptar fins a 226 milions d'euros. Reformar, però, de debò, l'impost de successions ens aportaria fins a 460 milions d'euros. Una reforma de l'impost sobre patrimonis ens aportaria gairebé 45 milions d'euros. Creació de nous impostos sobre begudes ensucrades, habitatges buits, grans fortunes, evitar el nyap ideològic dels casinos suposaria més de 118 milions d'euros, o una adequada fiscalitat

ambiental aportaria 153 milions d'euros. Per tant, està clar que hi ha alternativa; el que cal és que hi hagi voluntat política perquè aquesta alternativa s'acabi convertint en imperatiu, i, per tant, en normativa.

Ara, és clar, això seria triar. Seria triar entre mantenir els privilegis d'uns quants, d'uns pocs que acumulen molt, o triar els drets de tothom, de molts que cada dia tenen menys. I això, senyors de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, d'això se'n diu «redistribuir». Per tant, una opció necessària avui més que mai per a Catalunya. I és l'aposta que hauríem de fer per construir socialment el nostre país. Hem d'optar com a país perquè hi hagi recursos econòmics per lluitar contra la pobresa i eradicar aquestes desigualtats que ens fan estar al pòdium més vergonyós d'Europa, que és el pòdium de les desigualtats.

I, en transparència, ens cal la gestió, més enllà d'una pàgina web, autènticament i per creure'ns-la, que avui no pot haver-hi opacitat en la gestió del que és públic, en la gestió del que es fa amb els recursos dels ciutadans i de les ciutadanes.

Per tant, aquesta llei és un instrument al servei d'uns pressupostos que s'han declarat que són pressupostos clarament ideològics i que, per tant, són uns pressupostos ideològicament de dretes. Vostès el que fan és vendre, privatitzar, mantenir privilegis als més rics a costa dels drets dels més vulnerables i amaguen moltes d'aquestes mesures; per tant, aprofundeixen en aquesta opacitat que ja no ens hauríem de permetre com a societat democràtica que som o que hauríem de ser.

Per tant, aquesta llei de mesures no és la llei d'Iniciativa i Esquerra Unida perquè no és la llei que solucionaria els problemes dels treballadors i de les treballadores de Catalunya. És la llei que garantirà els privilegis d'uns quants, ho repeteixo, a costa dels drets de gairebé tots, de tots els treballadors i les treballadores d'aquest país.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup de Ciutadans, l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, dicho el primer sí, el sí a los presupuestos, viene el segundo sí, el sí a la Ley de medidas, de acompañamiento, de medidas fiscales y financieras.

Yo, que escucho con muchísima atención esta retórica del blablablá, ¿eh? –del blablablá–, «los presupuestos que anclan en la miseria..., en la desigualdad..., en la pobreza...», con ese tono así, lastimero y monótono, lastimero: «pobreza..., miseria..., desigualdad..., los privilegios de unos cuantos...» ¡Hombre, resulta curioso escucharlo de aquellos que son los cómplices de que se aprueben! Y vuelvo a la reflexión de esta mañana, que, como supongo que algunos no recordarán..., es que existen presupuestos porque existe un acuerdo sobre una fecha y una pregunta. ¡Claro! Es que, si no, no habría habido presupuestos y por lo tanto no habría

habido ley de acompañamiento. Es así de sencillo. También de preocupante. Pero, bueno, en un gobierno que obvió la necesidad de unos presupuestos y una ley de acompañamiento durante un año..., Cataluña hubiera podido soportar dos. Total, para prorrogar unos presupuestos y aplicar recortes, casi..., tenerlos o no, de hecho... Total, no cumplen ni el objetivo fiscal. Qué más da. Si son peores que Bélgica, porque además de no hacer nada tienen gobierno.

Pero, claro, para hacer eso, para tener unos presupuestos y ahora estar debatiendo la Ley de medidas fiscales y financieras, necesitaban unos cómplices, los de la fotito del 12 de diciembre, los que no exigieron nada a cambio, los del cheque en blanco. Mira, Iniciativa, está muy claro lo que ha pagado por este acuerdo: 1.300 millones de euros en recortes en salud, educación y bienestar; así de claro. No se ocultan, no se han ocultado durante un año. Mil trescientos millones. Permitieron una prórroga presupuestaria a cambio de menos 850 millones de euros en salud, y el resto en educación y bienestar. Pero, claro, faltaban los que querían salir también en la foto; no saben muy bien dónde, no se pusieron tampoco ahí en medio muy firmes –así, un poco, como de lado–, pero estuvieron. Porque, si no hubieran estado, no habría habido presupuestos, y sin presupuestos no hay ley de acompañamiento. ¿Qué habría habido? Otras cosas –otras cosas. Pero si uno antepone... (*Veus de fons.*) Sí que saldría el sol, pero lo que pasa es que vosotros..., y te lo voy a explicar, Dolors, ahora; si voy a ser muy breve, hombre. Ya sé que te molesta ser un cómplice necesario... Si no quieres que te interpele, no me hables desde el escaño, querida Dolors Camats.

Claro, el problema es que a uno le escuece cuando le echan agua oxigenada. Lógico; lógico que le escueza. Porque, claro, cuando uno antepone la pobreza real, la marginalidad y marginación real, la concentración y la polarización de la sociedad real, un desempleo atroz real, una situación de pobreza extrema en amplios sectores de la sociedad real, antepone otra cosa, que es salir en una fotito porque tenían que estar ahí, en el bando de los buenos –no sea que alguien les diga algo–, no lo antepone, porque da un cheque en blanco.

Es cierto, señor Mena, que son unos presupuestos de la derecha, que se aprueban gracias a su presencia en esa foto, porque sin eso no habría presupuestos, habría otro escenario. No peor, no habría un escenario peor en Cataluña; habría un escenario diferente, más claro, pero no peor. Porque peor lo va a ser gracias a ustedes.

Y ahora dicen aquí que votan «no». A lo mejor es como en la consulta, que es «sí-no». Pero es que aquí esto es «sí-sí» –«sí-sí», sí presupuestos, sí ley de acompañamiento, claro que sí. Lo siento, no haber estado en la foto, no haber puesto Cataluña en manos de aquellos que sí tienen un plan. Porque sí que tienen un plan, y básico y esencial –en esto tampoco se ocultan, ¿eh?–, que es llevar a Cataluña a hacer la consulta, obviamente.

Pero después tienen otro, que también existe, y es propio y es normal, que es ideológico, que es la tarificación o la tarificación de los servicios públicos. Claro, cuando

uno mira la ley de acompañamiento, y ahora entro ya a valorar la ley de acompañamiento... Lo que pasa, que no tiene mucho que valorar, aparte de que les han estirado a ustedes de las orejas por hacer las cosas tan mal, porque son muy malos. Como les da igual, como todo se lo aprueban... Pero son malos. Y de vez en cuando, cuando alguien pasa el tamiz de la corrección, les dicen: «Meeec... Fatal.» Son malísimos. Da igual, aquí tampoco hay que ser especialmente bueno, y ustedes son un ejemplo. Son tan malos..., pero como da igual... Bueno, pues eso, además de ser un churro, la ley de acompañamiento –son ustedes malísimos a nivel de legislación–, además les han tirado de las orejas porque había cosas incluso inconstitucionales. Pero, básicamente, siuviésemos que destilar, pusiéramos una redoma a esta ley de acompañamiento y le pusiéramos calor y pasara por el serpentín y al final se acabara alambicando yuviésemos una esencia, una esencia de lo que es esta ley de acompañamiento, es: *más tasas, más impuestos, más presión fiscal*. Eso es..., no el mínimo, el máximo común denominador de esto: vamos a seguir exprimiendo a los ciudadanos, cobrando absolutamente por todo, hasta por cosas que uno entiende que como ciudadano que paga sus impuestos tiene derecho a recibir sin pagar un plus, una tasa, un extra. No sé, a lo mejor los incendios disminuyen en Cataluña, porque los ciudadanos tendrán que plantearse hasta si hay un incendio, digamos, casual, si llamar a los bomberos o no, porque ustedes les hacen cobrar por bombero y por camión –no sé si por los litros de agua, igual se me ha saltado el análisis–, o dejar de tener un accidente fortuito de tráfico, ¡porque cobran por eso! Solo les falta a ustedes cobrar por respirar; supongo que eso sería inconstitucional, incluso en el caso de que ustedes lo plantearan, cosa que tampoco les tendría que preocupar, como no cumplen nada que sea inconstitucional, a lo mejor, ¿eh?...

Ese es el tema: más impuestos, más tasas, más presión fiscal. ¿Para obtener qué? Peores servicios. ¿Por qué? Porque además los presupuestos definen esos peores servicios, porque los anclan, los enquistan, los fosilizan. ¿Con quién, con la ayuda de quién? Bueno, no sé si con la ayuda o con la... –voy a intentar ser correcto–, con el diseño intelectual de Esquerra Republicana de Catalunya, ¿eh?, estos diseñadores del futuro, del «país nou», «del nou país». «Aquests seran els darrers pressupostos autonòmics. Aquesta serà la darrera llei d'acompanyament autonòmic.» ¡Dios nos asista! Como los del «país nou» sean los ingenieros de las nuevas tasas, pobres catalanes, que se preparen. Pero, claro, «tots junts fent colla cap al procés», todo vale. Vale todo hasta que aquí los del cheque en blanco, los de Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa –oi, ara parlaré de les alternatives–, les han dado un cheque en blanco. ¿Por qué el proceso? Proceso... «Los catalanes deben de sacrificarse», decía Teixidó en su retórica, esta tan fantástica, con la que nos regala con sus intervenciones. «Este país ha hecho un esfuerzo, los catalanes han hecho un esfuerzo» –no lo diré igual de bien, ¿eh?, pero más o menos; gestualmente quizás no–, «se han sacrificado.» La pregunta es: ¿para qué, Teixidó? Y la pregunta es: ¿en qué se han sacrificado ustedes como gobierno? ¿En qué? ¿En

qué han reducido sus gastos? ¿En qué han reducido las estructuras administrativas? ¿En qué han acompañado el sufrimiento que exigían a los ciudadanos catalanes? (*Veus de fons.*) «Hay que leer», no; hay que *hacer*, Teixidó. No hay que leer, hay que hacer, Teixidó. No solo hay que hablar, hay que hacer. La retórica no lo sustenta todo, las palabras no lo sustentan todo, lo sustentan los actos –los actos, Teixidó–, lo sustentan los actos. (*Remor de veus.*) Presidenta, le agradecería que en las interpelaciones...

La presidenta

Un moment, senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

...una de dos: o me permitiese después tener tiempo para refutar desde mi escaño...

La presidenta

Senyor Cañas, té vostè el temps que li toca, ja abans que s'avancés jo ja intentava fer...

Jordi Cañas Pérez

Tiene que poner un retrovisor aquí, en el...

La presidenta

Ja el veig –ja el veig...

Jordi Cañas Pérez

Gracias... No, pero yo a usted no.

Quiero decir, Teixidó, claro que los catalanes se han esforzado, pero es que ustedes no. Y esta ley de acompañamiento, en vez de ser un instrumento para impulsar la economía catalana, para impulsar la creación de empleo, para impulsar un futuro esperanzador, para impulsar un modelo fiscal diferente, que sea un incentivo y no una carga, utilizar el poco..., y les dije, cuando..., no sé cuántas veces hemos debatido aquí la ley de acompañamiento, pero les dije: «Tienen instrumentos para...» Porque en ocasiones, Teixidó, y aunque usted no se lo crea y aunque este Gobierno sea adicto a las tasas –menos la de los casinos, que ahí sí que entiende que es una forma de potenciar un sector económico rebajándole actividad económica–, tiene que entender que menos en esto, Teixidó, aunque solo sea en esto, menos es más. Yo sé en alguna cosa que también, pero en esto, en ocasiones, menos es más. Más ITP no significa más ingresos, más AJD no significa más ingresos, más no significa más ingresos.

Y claro que hay una alternativa: entender que los limitados instrumentos que tiene este Gobierno a través de estas leyes pueden ser instrumentos que sirvan para potenciar e impulsar, no para gravar. Es una decisión. Ustedes han optado por la vía coreana, ¿eh?, esta del más, más, más, pero que es menos, menos, menos, menos. Más, menos ingresos; más, menos ingresos. La realidad.

Pero, claro, era fácil. ¿Por qué? Porque a ustedes les da igual: les da igual el presupuesto, les da igual la ley de acompañamiento... Solo tienen un objetivo, que es una fecha y una pregunta y un resultado. Y están dispuestos a sacrificar hasta sus principios ideológicos, en aras de ir de la mano, no de uno, ni de dos, sino de cuatro, alegres, ¿eh?, hacía un objetivo. Lo que quede por detrás es irrelevante porque «el país nou, el del futur», el del próximo año, ese que será maravilloso, ya no estará sometido a las ataduras de la realidad, ¿eh?, sino a los sueños y a la ilusión.

En resumen, las alternativas. He escuchado la palabra «alternativa» como mínimo en dos grupos. El de Iniciativa, ya la conocemos; de hecho, somos esclavos de siete años de la plaga bíblica, de los siete años del tripartito. Que, por cierto, quiero recordarles, queridos amigos de Convergència i Unió: Esquerra formaba parte, no solo Iniciativa. Esquerra estaba en el Gobierno tripartito, recuérdenselo, queridos amigos, que tienen ustedes, no sé si mala memoria, pero una pésima percepción de la realidad. Su socio era el eje del mal, este que ustedes..., que Teixidó desde aquí, ¿eh? *the axis of evil*. Esquerra también. También, estaban ahí. Mírelo, si lo tienen aquí, estaban ahí, estos que tienen cara de buenos, estaban ahí con ellos, estos que ustedes tienen que soportar cada día, compartían con ellos las malas decisiones. Entonces, las alternativas ya las conocemos: bueno, un desastre. Desastre, desastre, desastre: tres veces «desastre», ¿eh? Desastre. Bueno. Pero no os preocupéis, hombre, no os preocupéis.

Y tenemos la alternativa del Partido Popular. Yo he escuchado también con una cierta..., bah, voy a decirlo, voy a poner un adjetivo: los paladines del «más» también. Yo recuerdo una campaña muy bonita y, aparte, muy pedagógica, ¿eh?, por toda España –por toda España–, del Partido Popular, la alternativa –la alternativa. Era una campaña que se llamaba «Más IVA». ¿Qué significaba «Más IVA»? –ese más IVA que han subido, ¿eh?; no han parado desde que han llegado: más IVA, más IVA... Significaba, «Más IVA» –salían Esperanza Aguirre y Rajoy firmando..., después de hacerse la foto en la cola del paro, fue a hacerse la foto con el «Más IVA»–, decía: «Más IVA es más paro, es más recesión. Pero es que además más IVA es menos consumo, menos bienestar, menos recuperación, menos economía, menos inversión, menos actividad, menos negocio, menos ahorro, menos oportunidades...» Era esto, ¡jolín, menos mal! Si es cierto, tienen razón, tenía razón cuando tomaban firmas. Lo que pasa es que se equivocaron en el Gobierno, porque, ¿qué hicieron?, subir más el IVA. Esa es la misma estrategia, la de dinamizar la economía penalizando el consumo y la reactivación económica. Parece que las alternativas deberían ser otras.

Yo siempre he dicho que la ley de acompañamiento tenía que haberse vivido en un gobierno que hubiera visto la luz, para convertirse en una superley omnibus, para reformar la Administración pública. Porque ahí sí que es cierto que no se han hecho esfuerzos, más allá de los nominales y los del cambio de letrero, ¿eh?; esos sí los conocemos, el tres en uno, tres con la misma estructura que se llaman ahora solo de una mane-

ra, en vez de tres. No, pero de verdad, una reforma de la Administración pública, una reducción de los gastos administrativos, una reducción del gasto improductivo en las administraciones públicas y utilizar ese menos, menos gasto en cuestiones improductivas, en el más, y utilizar las medidas fiscales. Total, para incumplir un presupuesto, más vale jugarse a hacer las cosas diferentes, porque para obtener resultados diferentes hay que ser valiente y hacer cosas diferentes.

Pero ustedes no han sido valientes, han sido cobardes. ¿Y saben por qué, saben por qué han sido cobardes? No porque ideológicamente no tengan una alternativa: es que han decidido no aplicarla, porque su objetivo –y acabo, presidenta– era conseguir una fecha y una consulta, y por lo tanto, frente a su «sí-sí», yo les vuelvo a decir: «No, no. No a los presupuestos y no a la ley de acompañamiento.»

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en el projecte de llei de mesures fiscals. Nosaltres, en aquest cas, hem presentat algunes esmenes, algunes esmenes que, de tota manera, són insuficients, i de nou ens reafirmem que la nostra esmena era a la totalitat, tant a la llei d'acompanyament com la dels pressupostos.

Entenem que aquesta llei és habilitadora. Materialitza el despropòsit que és el pressupost en una sèrie, doncs, de batibulls, de piconadora legislativa. També entenem que els serveis jurídics no poden fer miracles, no?, i que un pressupost que és un despropòsit no pot acabar sent vestit d'una cosa de qualitat, o de gala. En tot cas, per a nosaltres, aquesta llei, lluny de ser una llei social, doncs, és altres moltes coses, no? Nosaltres entenem que és la llei de la covardia, i així ho hem dit quan hem anat a totes les sessions; una llei que ha renunciat a recaptar impostos; una llei que ha renunciat, sobretot, que paguin impostos els que més tenen, no?; una llei que de nou recapta de manera insuficient, amb les competències que tenen, també insuficients, insul·tantment insuficients, però que, en tot cas, ha renunciat, com hem dit, que aquells que més tenen paguin més.

Observem que han fet alguns esforços respecte a la fiscalitat, però que no s'esvaloti tant el Partit Popular, que són impostos que ja als mateixos impostos posa que són no estructurals, és a dir, que estan destinats al pagament del deute, que són impostos que, si hi ha un mínim millorament de l'economia, el Govern els traurà. En aquest sentit, «combregació» absoluta ideològica amb el seu grup i, per tant, que no s'esvaloti tant sobre si... Aquí s'apugen impostos? Comenti-ho vostè al president, al senyor Rajoy, que ja no li queden més consignes a incomplir en el seu programa, després de les darreres apujades d'impostos que ha fet ell.

En tot cas, ni un bri de realisme, ens diuen, a les nostres propostes, perquè consideren que no hi ha d'on recaptar, perquè consideren que han fet tot el possible per a recaptar d'aquells que tenien i, en canvi, nosaltres no veiem que sigui poc realista voler que almenys es recapti exactament igual que es va recaptar al 2008, 900 milions de l'impost de successions. Entenem que no és una xifra, tampoc, que ens haguem inventat, o entenem que no és una xifra que sigui inversemblant de recaptar.

D'altra banda, entenem que és covardia, perquè si no s'han atrevit amb aquells que tenen, no s'han atrevit amb els que tenen els privilegis, tampoc, sí, en canvi, ho han fet amb els que, com sempre, estem pagant les conseqüències de la crisi, no? I, en aquest sentit, covardia a l'hora de no gravar les grans fortunes, covardia a l'hora de no gravar els grans patrimonis. La meua pregunta és: vostès han intentat mirar fins a on podien arribar amb les competències que tenen sobre els patrimonis? Nosaltres entenem que no. I, a més a més, sobre el frau fiscal: més enllà de les al·lusions teòriques o simbòliques, pensen fer alguna cosa sobre el frau fiscal?, que és una xacra a l'Estat espanyol, és una xacra, també, al país, sobre aquelles fortunes que evadeixen els capitals, sobre..., i que són, a més a més, els que més tenen?

Llavors, ens diuen: «No apugem impostos perquè llavors aquestes fortunes, les que més tenen, marxaran. I si aquestes fortunes marxen, llavors no hi hauran llocs d'ocupació, llavors no podrem consumir, perquè aquestes fortunes són les que ens creen riquesa.» I amb això ja fa vint anys que han generat una balança fiscal que grava bàsicament les rendes del treball en detriment de les rendes de capital, i que ara mateix –ara mateix– és una balança fiscal absolutament beneficiosa amb aquestes rendes. I on està llavors el goteig? On està? On està la riquesa redistribuïda? On estan ells llocs de treball? On estan les possibilitats de la gent de consumir? Nosaltres no veiem que ara mateix, amb la balança fiscal que s'ha construït, hi hagi un bri de recuperació econòmica amb aquestes teories que vostès diuen que són les que ens trauran de la crisi. Un altre cop la mateixa recepta. No han après res del que ha passat fins ara, i no només que no han après res: ens van a tornar a fer pagar a nosaltres.

Per altra banda, diem: quaranta noves taxes. Quan tenen identificats qui són els causants de la crisi, on estava el problema, lluny d'intentar resoldre alguna cosa, lluny d'intentar que aquesta gent pagui, lluny d'intentar que contribueixin, exactament igual que ho fan les rendes de treball, lluny d'això, ens imposen taxes; taxes que, lluny de recaptar el que vostès pensen que recaptaran, perquè, a més a més, tindran una recaptació bastant irrisòria, el que sí que faran és situar fora de la prestació de serveis certes persones que no podran pagar els serveis públics que els toca. En aquest sentit, renovació de la targeta sanitària, cèdules d'habitatge, subvencions culturals, escola oficial d'idiomes..., un sense sentit des del nostre punt de vista.

També diem que una llei amb una bena als ulls; una bena als ulls i bastant gran, perquè a nosaltres se'ns ha acusat molts cops de fer alarmisme, de ser catas-

trofistes, de dir que les xifres no són tan exagerades. Nosaltres ens preguntem: quan vostès veuen en les notícies, per exemple, el cas que va passar ahir d'un desnonament a Ciutat Meridiana, una família amb un nen de divuit mesos, vostès pensen que això no és responsabilitat seva? Pensen que això no és responsabilitat d'aquest Govern? Pensen que és un seguit de decisions personals errònies que han portat a aquesta situació aquesta família i que, en tot cas, ens en rentem les mans i ja se les apanyarà Bankia? Què pensen fer, davant d'això?

Llavors, si veiem que era un moment en el qual s'havia de restablir les condicions de la gent fins a límits normals, vitals, i, a més a més, el que s'havia d'intentar és proposar algun futur, algun bri de recuperació, no econòmica i no només econòmica en clau capitalista, sinó d'ocupació, d'habitatge, què és el que han fet? Què és el que han fet en aquesta llei? On estan? On està el garantir una feina digna? On està garantir un habitatge? On estan les propostes que fan respecte a la malaltia, respecte a la vellesa, respecte a l'atur? On estan? No les hem sabut trobar. Polítiques d'urgència, no n'hem vist ni una. Una llei que diem que és de genolls pelats, una llei que acota el cap als topalls de déficit i que dedica, a més a més, uns quants articles als topalls de déficit que la Unió Europea imposa, l'Estat espanyol compleix de bon grat, i de manera acrítica, i que vostès segueixen, i que, a més a més, ho posen per davant de qualsevol necessitat de la majoria.

I, de nou s'ha dit, per alimentar unes polítiques d'austeritat, que, lluny de ser el que havien de ser, que havien de ser reactivadores de l'economia, lluny de ser això, el que han fet és, de nou, augmentar les desigualtats, de nou, augmentar les xifres de pobresa. Una llei de responsabilitat compartida, perquè nosaltres no ens oblidem de quina ha sigut l'actitud de l'Estat espanyol respecte a l'incompliment dels compromisos fiscals, no ens oblidem del que no ingressen, no ens oblidem dels deutes que no salden, no ens oblidem de les seves polítiques recentralitzadores en clau espanyola, no ens oblidem que ens han maltractat econòmicament, que han maltractat la catalanitat econòmicament i, a més a més, ho han fet sempre. No ens oblidem de la usura que suposa el FLA i no ens oblidem de tot això. D'acord.

Però respecte a l'espoli social, respecte a l'espoli social, en són còmplices, i és perquè comparteixen ideològicament les mateixes visions sobre l'economia. És perquè per a nosaltres aquesta balança fiscal l'han construït Mas com Rajoy, Mas-Colell com De Guindos, Zapatero com Montilla i Solbes com Castells. Aquí hi ha un recorregut abans per a construir el que s'ha construït, que ho hem dit, és a dir, que sempre paguem els mateixos en forma d'impostos, en forma de taxes, en forma de preus públics o en forma de, per exemple, una persecució del frau fiscal o, per exemple, afavorint grans capitals rebaixant els impostos, que sempre paguem els mateixos d'una forma o d'una altra, que no s'ha tocat ni un dels privilegis de la gent que té, que no s'ha atrevit a demanar a la gent que té, però no a demanar una almoïna, que contribueixen, que contribueixen a la desfeta del país, i que, en tot

cas, que ho facin amb les seues fortunes, perquè no estem parlant de gent que passa misèries.

I dèiem, també, o davant d'això, que per a nosaltres aquesta era una llei de la ficció i, sobretot, una llei del silenci. Una llei de la ficció perquè una llei que quadra números... Què ens faltava per a quadrar el pressupost? Senyor conseller, què li faltava per a quadrar el pressupost? 2.300 milions? Així, ràpidament: 3.000?, 4.000? Ah, no passa res, ens els inventem i ja està. Privatitzem per 4.000 milions o privatitzem per 5.000 milions. Així jo, que no sóc economista, també puc fer un pressupost. M'invento una part dels ingressos, i d'això se'n diu economia de ficció. Jo m'imagino que vostè ho sap molt més que jo, que, en tot cas, és economista.

També diem que... –diuen, eh? –, que no serveixen a cap interès ocult. Nosaltres ho tenim claríssim, que no serveix a cap interès ocult. També tenim claríssim per a què no serveix. No serveix per a la majoria de les persones, no serveix per a proposar alternatives al que està passant i, sobretot, no serveix per a fer polítiques d'excepció i d'urgència social. I no serveix per a millorar la nostra qualitat de vida. Això, segur que no serveix –segur que no serveix. I a sobre ens demanen en les comissions que fem propostes en clau positiva, que vinguem aquí i que proposem com recaptaríem ingressos, sense saber què volem privatitzar, sense tenir ni un número de què és el que van a vendre. Amb aquestes condicions, una llei de la ficció, una llei del silenci i, per a nosaltres, una llei del no-futur, una llei de braços caiguts, que no dibuixa –entenem– cap futur respecte a quin és el model productiu que es vol construir, respecte a quina és l'aposta per l'ocupació més enllà del que suposarà la llei d'ocupació, a part de la privatització de les agències, de la intermediació i l'orientació laboral mitjançant les agències de col·locació. Quin futur es dibuixa respecte a l'habitatge, i quin futur respecte a la indústria? I llavors, què ens salvarà de la crisi? Barcelona World?

Això és el seu gran model salvador de la crisi. Després de les compareixences que hem vist, un macroprojecte, que ha de ser fum, que és un projecte lúdic, que és un projecte de quinze mil escurabutxaques i no sé quantes hectàrees, no sé quantíssimes mil places hotel·leres i que, finalment, molt ens temem que darrere de tot això hi ha algun tipus d'estratègia per posar en valor uns solars per requalificar, per tant, uns solars propietat dels «sospitosos habituals», propietat de Fainé i propietat de La Caixa. Demanar cent per obtenir deu i l'operació els surt rodada, com sempre. És això el que ens farà sortir de la crisi? Jo crec que el senyor Fainé no està en crisi, en tot cas.

Després, dèiem, una llei que fa retirar l'Administració pública, que fa retirar el sector públic de tot tipus d'activitat econòmica i que el repensa en clau de mer reducte simbòlic, i que, a més a més, es nega que el sector públic sí que pugui ser un motor de creació d'ocupació i que el sector públic sí que pugui planificar sobre l'economia. Bàsicament, el retallen, el precaritzen, el menystenen, li treuen competències essencials, les adjudiquen a les grans quatre consultores –ja ho han dit abans–, i quan el precaritzen, el menyste-

nen i retallen en els seus horaris, en els seus treballadors, llavors ens diuen que els serveis aquests no són eficients i no són eficaços, que ho hem d'anar a fer a la privada, que el sector privat sí que ho és, d'eficient, sí que ho és, d'eficaç. I, a més a més, contràriament a les seves idees o als seus dogmes neoliberals, construeixen un sector públic parasitari, un sector públic que no assumeix cap tipus de risc, un sector públic que viu de les externalitzacions, que viurà de les privatitzacions, aquelles que no coneixem.

Dèiem, i en aquest cas sí que hem presentat algunes esmenes, com la supressió de taxes, com l'augment de la recaptació, que és clau, com l'abolició de la tirania de l'austeritat, i, en aquest sentit demanem, i entenem que és de mínims, l'abolició de la Llei d'estabilitat pressupostària sobre la defensa del patrimoni públic. Perquè no sé si vostès saben –m'imagino que sí, perquè fa temps que estan en la gestió pública–, han escoltat parlar del concepte «interès general», i si han escoltat parlar de quines són les obligacions de l'Incasòl, article 1.3 de la Llei de l'Incasòl, la defensa del seu patrimoni, per tant, defensar el patrimoni, propietat col·lectiva. Això que es malvendran vostès, això que no els ha costat res de desprendre. Presentem també esmenes per a la despolitització del Cos d'Agents Rurals i per a la defensa del dret a l'habitatge com a mesures mínimes i, ho torno a repetir, mínimes, del que entenem que han de ser mesures d'emergència social, mesures urgents i d'extrema necessitat.

Ens diu Esquerra Republicana que aquests pressupostos són els últims pressupostos autonòmics. Llavors, si és així, quin país ens quedarà? Quina gent ens quedarà? Si són els últims pressupostos autonòmics, per què no han cremat les naus? Per què, llavors, no hem desobeït els topalls de déficit? Per què no hem construït en compte de destruir? Per què no hem recuperat en compte de privatitzar? I per què no hem donat un gir a la redistribució de la riquesa, en comptes de fabricar més pobres? Per què no? Si aquests eren els últims pressupostos autonòmics, per què no hem cremat les naus? És la nostra pregunta. Per nosaltres és la llei de les renúncies: la renúncia a recaptar impostos, la renúncia a gravar els beneficis de les grans fortunes i dels grans patrimonis, la renúncia a renegociar el deute i a proposar una moratòria, la renúncia a proposar un futur per a les classes treballadores, la renúncia del sector públic a tenir i planificar l'economia i, sobretot, a contribuir a alleugerir amb els llocs de treball, de les seves renúncies en diem nosaltres les nostres misèries.

I acabem amb un missatge d'esperança, perquè, per sort, totes les polítiques públiques que no estan fent vostès les està fent la mobilització popular, les està fent la PAH, les està fent la gent que ocupa els serveis sanitaris i les està fent, per sort, tota la gent que està lluitant, i ens donen una lliçó, nosaltres entenem que molt valuosa i els donem les gràcies, que és que només lluitant tenim futur, perquè, si depenguéssim de les seues polítiques públiques, anàvem apanyats.

I, per últim, vostès estan generant un exèrcit de gent que no tenim res a perdre perquè no tenim res, i aquest exèrcit algun dia voldrà venir a cobrar el que és seu i, sobretot, venir a prendre el que li toca.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, arriba tard, perquè el debat final arriba un mes tard, però arriba. I malgrat que a alguns, doncs, no els agradaria ni que arribés, ni que es votessin aquests pressupostos, avui procedirem a la seva votació i molt probablement també a la seva aprovació. Vagin prenent nota aquells qui van retardar per motius polítics aquest debat, perquè el proper novembre, per molt que vostès retardin les votacions, aquestes sempre acaben arribant.

Dit això, senyores i senyors diputats, i entrant en el si del que ens ocupa avui, el projecte de llei de mesures fiscals i financeres, la popularment coneguda com a «lleï d'acompanyament», voldríem desgranar aquells elements que des de Convergència i Unió ens semblen principals, ens semblen fonamentals per entendre aquest projecte legislatiu, el context que l'envolta, el perquè de les mesures que es proposen i el perquè avui som aquí amb tot aquest paquet legislatiu: pressupost, llei de mesures i el posterior decret que també aprovarem.

Veuran, aquesta llei es caracteritza per dos elements essencials. Primer, és una llei realista i és una llei necessària. És la llei que ens agradaria aprovar? No. És la llei que ens agradaria donar-li suport des dels nostres principis ideològics? No. Però és una llei que respon a la realitat del context que ens envolta. I ho van fer vostès durant el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei i ho han tornat a fer vostès avui; un debat que els tornem a dir que han vençut, conceptualment –conceptualment–, han vençut. Vostès les propostes que han fet..., qui pot oposar-se a allò de: «Escoltin, posin vostès menys taxes, no apugin vostès els impostos, però vostès no retallin»? Qui es pot oposar a això? Ningú. El que passa és que, malauradament, per a vostès i segurament també per a nosaltres, el Govern, que és responsable, té l'obligació de fer una llei que respongui a la realitat i al context que ens envolta. I aquest, senyores i senyors diputats, és molt més complicat del que vostès es volen imaginar o de si més no allò que volen transmetre des d'aquesta tribuna d'oradors.

Dèiem que aquesta és una llei realista i una llei que fa quelcom que conceptualment a Convergència i Unió no ens agrada: no ens agrada apujar impostos com a concepte, no ens agrada apujar taxes com a concepte. Però aquesta llei té un objectiu final que és el de protegir aquelles persones que estan pitjor. Per tant, en un moment de crisi social i econòmica com el que estem, creiem que és just, creiem que és necessari fer accions que facin que aquelles persones que pateixen de forma més severa la crisi, doncs, trobin oportunitats i respostes per contra d'aquells qui segurament amb més possibilitats, doncs, poden aportar una miqueta més.

I aquest és l'element principal, el fil conductor d'aquesta llei de mesures fiscals i financeres, que, ho reiterem,

en un context de creixement econòmic important, en un context on no haguéssim de complir els dèficits que se'ns esmenten, doncs, plantejaríem de forma diferent. Però aquest grup parlamentari i, evidentment, el Govern han de fer lleis tenint clar que té els peus a terra i que està en aquest món i no en algun altre, com sembla que vostès plantegen.

Aquesta llei reforça el PIRMI, ho fa la llei de pressupostos, la llei de mesures aporta també novetats, s'apugen les beques menjador –sempre els semblarà insuficient, però creiem que és interessant–, posteriorment, el decret que aprovarem protegeix de la pobresa energètica tants i tants catalans. Per tant, aquesta llei aporta mesures positives per al conjunt de la ciutadania.

No obstant això, hi han una sèrie d'elements que també són indestriables, perquè en el context que ens envolta de dificultats econòmiques hi ha una sèrie d'elements que els haurem d'afegir. Primer element: és just que les comunitats autònomes, aquelles qui proveeixen de serveis de salut, qui proveeixen de serveis d'ensenyament i benestar social tinguin un límit de dèficit tan reduït? Això és just? Qui té la capacitat de canviar això? El Govern central, el Govern del Partit Popular. Per tant, vostès, jo no sé si els seus companys de Madrid tenen massa sensibilitat autonòmica, sembla que no, però a vostès els esperàvem quelcom més. Doncs, ni una sola crítica –ni una sola crítica– a aquest dèficit limitadíssim que ens planteja el Govern espanyol. Dos: per un sistema de finançament absolutament injust. I tres, i encara que no els agradi, per un dèficit fiscal *escandalós*.

Senyores i senyors diputats, també cal entendre per què som aquí mirant el retrovisor: el 2010 el Govern de Convergència i Unió i el conseller Mas-Colell al capdavant del Departament d'Economia van haver de començar a prendre una sèrie de mesures difícils, desagradables, impopulars, que restaven vots, però les van prendre per responsabilitat. Avui, tres anys després, podem venir aquí i dir que la responsabilitat d'aquestes accions ens permet, per primer any, no haver de crear noves retallades. I això és un èxit de la responsabilitat del Govern de Convergència i Unió que al seu moment va agafar el *toro por los cuernos*, que es diu en castellà, i va assumir la responsabilitat de la situació.

Però bé, cal, també, tenir en compte que les intervencions que han fet vostès, doncs, no poden passar desapercebudes. És cert que vostès han volgut buscar aquí, doncs, un debat en termes conceptuals. És, fins i tot, legítim, si vostès ho volen; però aquest grup parlamentari té l'obligació de respondre'ls i de dir-los que allò, que moltes d'aquestes coses que vostès ens han dit, doncs, no tenen res de certes.

Deia el senyor Sabaté: «Escoltin, vostès apugen impostos i taxes, però encara ho haurien de fer més, perquè, és clar, hem d'aconseguir que no hi hagin retallades.» I jo li pregunto: vol vostè més impostos i més taxes, de debò que les vol? De debò? A mi em sembla que no, a aquest grup parlamentari li sembla que no. Per tant, tornem al mateix de sempre: realisme, conceptualisme. Nosaltres juguem a la realitat, vostès deuen saber on estan jugant –vostès.

Deia vostè: «El Govern es reserva molta discrecionalitat a l'hora d'atorgar segons quins tipus de subvencions.» Mentida. Vostè es va llegir l'avantprojecte de llei. No sé si s'ha llegit el projecte, al llarg d'aquest procediment parlamentari, que, per cert, ha durat dos mesos –no sé si se l'ha llegit–, però això no és així. Per tant, quan venim aquí almenys diguem coses que són certes, no diguem coses que ens pressuposem de titulars de fa temps.

Entrem ara en les amables paraules que ens ha dedicat com ja és costum el diputat del Partit Popular, el company amic José Antonio Coto, que plantejava, doncs, les enormes, com de malèvol que arriba a ser el Govern, com de dolent que arriba a ser que aquest Govern apuja taxes i apuja impostos. I està bé, no?, perquè com a debat conceptual està bé. El que passa és que, malauradament, quan un partit governa, doncs, té el problema que se'l pot comparar. A Ciutadans no li passa això, no? Perquè com que no està al Govern de l'Estat, pot venir aquí i dir-nos tot el que faria, i, per tant... (*Veus de fons.*) No, no..., de forma justa no li ho podem replicar, però al Govern sí. Deien vostès que «en el seu programa electoral no portaven la nova entrada de l'impost de successions». Tinguem clara una cosa, vostès deien: «Vostès no apujaran taxes.» Escoltin, vostès en el seu programa electoral posaven que apujarien l'IRPF? Ho deien o no? I que apujarien l'IVA? Ho deien o no? O no ho deien, vostès? Doncs, aleshores, vostès que tenen cultura de Govern, el que haurien de tenir quan vénen aquí és una mica de responsabilitat i de fer propostes des del realisme i no des de la levitació absoluta la qual ens han atorgat.

Per tant..., també deia vostè: «No, i aquesta llei que aporta aquest impost de producció elèctrica...» No, aquesta llei no aporta cap impost de producció elèctrica. Vostè s'ha llegit la llei? No, no hi és! Altra cosa és que això vagi en un paquet de lleis després, potser sí, però la llei de mesures, aquesta que estem aprovant avui, no parla d'això. Per tant, escoltin, si fem un debat sobre una llei, parlem de la llei, però no parlem d'allò que a vostès els ve de gust.

Segon element: el senyor Cañas? Bé, una mica amb allò del *dia de la marmota*, no? Fem el que fem a vostè no li semblarà bé. M'han fet gràcia dues afirmacions que feia. Diu: «Pobres catalanes que se preparen!», davant de les polítiques del Govern. Bé. Jo no crec que els catalans s'hagin de preparar, però, en qualsevol cas, per nosaltres vostè forma part d'aquest collectiu. Perquè vull dir que parlava en tercera persona, d'ells, no? I a més a més, ubicava, doncs, l'anterior Govern com a l'eix del mal existent... (*Veus de fons.*) No, l'eix del mal d'aquesta cambra és un altre que ara no li ho explicaré... (*veus de fons*), però que realment –que realment– no cal que tinguem un debat al respecte.

Dit això, senyores i senyors diputats, i recapitulant allà on ens situàvem, passem avui a l'aprovació d'un projecte de llei que reiterem: no és el que ens hauria agradat, no és el projecte de llei que hauríem somiat, però és el projecte de llei de mesures fiscals i financeres necessari per començar a construir aquest futur, el primer projecte de llei de mesures fiscals i financeres que ens demostra que el pitjor de les accions del Go-

vern en matèria econòmica ha passat i que, per tant, ens permet visualitzar un horitzó molt més positiu i amb molta més llum del que toca.

Veuran, en el llarg procés de negociació d'aquesta llei vostès saben que hi ha moltes i moltes –i moltes– reunions i variables. La llei de mesures al cap i a la fi engloba tots i cadascun dels departaments de la Generalitat, totes i cadascuna de les accions de la Generalitat de Catalunya. I per això crec que és de rebut agrair, en primer lloc, la tasca i l'esperit col·laboratiu d'Esquerra Republicana de Catalunya –les coses quan es fan de forma justa, crec que és just agrair-les–, i per tant, del ponent d'aquesta llei el senyor Salvadó, igual que el senyor Aragonès, igual com d'altres.

Permetin també que, des d'aquest grup parlamentari i aquest diputat que els parla, agraeixi tant als diputats que han donat suport a la creació d'aquesta llei com també a tots aquells assistents del grup parlamentari que dediquen tantes i tantes hores i que moltes vegades no es veuen, vagi per a ells també un agraïment.

I, per acabar, dir-los que avui finalment, els agradi o no, passarem a votar, allò que no els agrada gaire a vostès, ho farem. Avui votarem pressupostos i els aprovarem; avui votarem mesures i les aprovarem, i el proper novembre, els agradi o no, també, senyores i senyors diputats, també votarem.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (continuació)
(tram. 200-00010/10)

Tal com ja s'ha anunciat, procedirem a la votació del dictamen dels dos projectes de llei que han estat subscrits aquest matí i aquesta tarda.

Atès que prèviament se'ls ha lliurat a tots els grups parlamentaris un guió de votacions, els proposo que fem les votacions d'acord amb aquest. Hi han petits canvis, que jo ja els diré en el moment en què hi siguin, i que s'han incorporat i se'ls ha donat a vostès.

Començarem amb el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014.

Votarem les esmenes reservades al projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per blocs, que corresponen a les diferents seccions pressupostàries, és a dir, als departaments. I finalitzarem amb les esmenes que afecten diversos departaments, que estan agrupades sota la denominació «interdepartamental». Dins de cada bloc se separen les esmenes del text articulat i les esmenes de l'estat de despeses. L'última

votació correspondrà al text del dictamen del projecte de llei.

També els faig avinent que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha retirat les esmenes següents: 1025, 1010, 1011, 1379, 1424, 1974, 1991, 2220, 2222 i 2232.

Comencem, doncs, amb les votacions del primer bloc d'esmenes, que corresponen al Departament de la Presidència.

Primera votació. No els diré el número de l'articulat, sinó que farem de primera, segona, tercera... *(Pausa.)*

Per tant, primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 86 en contra i 3 abstencions.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 69 en contra i 9 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 69 en contra i 26 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.) Senyor Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

Per novells i per no anar malament, eh?, segurament, és la pregunta. Però, com que votem sobre un guió de votacions que ha passat diverses vegades, per assegurar-nos que estem votant el correcte i que no..., perquè ens n'han passat tantes versions que...

La presidenta

Miri, li ho dic. La sisena votació, que és la que acabem de fer ara...

Quim Arrufat Ibáñez

Correspon a...?

La presidenta

Als números 17 i 34.

Quim Arrufat Ibáñez

Perfecte, molt bé.

Gràcies.

La presidenta

D'acord.

Passem ara a la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 86 en contra i 12 abstencions.

Votem ara la setena *bis* –setena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 78 en contra.

Votem la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 69 en contra i 26 abstencions.

Votem la novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Passem a la desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 104 en contra i 1 abstenció.

Votem la desena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor i 105 en contra.

Votem la desena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Votem l'onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 105 en contra i 17 abstencions.

Votem la dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 122 en contra.

Votem la tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Votem la tretzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 105 en contra.

Votem la catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 55 vots a favor, 73 en contra i 3 abstencions.

Votem la quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 119 en contra i 3 abstencions.

Votem la setzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 105 en contra i 17 abstencions.

Votem la dissetena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 85 en contra i 20 abstencions.

Comencem ara amb les votacions de l'estat de despeses de Presidència.

Divuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Votem la divuitena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Votem la dinovena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Votem la vintena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 119 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la vint-i-unena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 102 en contra i 20 abstencions.

Votem ara la vint-i-dosena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 95 en contra i 3 abstencions.

Votem la vint-i-tresena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Votem la vint-i-quatrena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 69 en contra i 29 abstencions.

A continuació votarem el segon bloc d'esmenes, corresponent al Departament de Governació i Relacions Institucionals, i votarem el text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la primera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.

Votem la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 86 en contra i 16 abstencions.

Votem la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Votem la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 95 en contra.

Passem ara a la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra, 20 abstencions.

Votem la sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 105 en contra.

Votem la setena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor i 102 en contra.

Votem ara la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 105 en contra.

Votem la novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem la novena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.

Votem la novena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra.

Votem la desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 72 en contra i 20 abstencions.

Votem l'onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a l'estat de despeses del mateix Departament de Governació.

Votem la dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra, 3 abstencions.

Votem la tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

I votem la catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 82 en contra i 3 abstencions.

Continuarem amb el tercer bloc d'esmenes, constituït per les esmenes corresponents al Departament d'Economia i Coneixement. I començarem pel text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Votem la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor i 95 en contra.

Votem la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.

Votem la quarta *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.

Votem la cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Votem la sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Votem la setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Votem la vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 86 en contra i 20 abstencions.

Votem la novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 105 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a l'estat de despeses del Departament d'Economia i Coneixement.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Votem l'onzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Votem la dotzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Passem ara a la votació del quart bloc d'esmenes, corresponent al Departament d'Ensenyament. I passem al text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem la primera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra.

Votem la primera *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra.

Votem la primera *quater*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 68 en contra.

Votem la primera *quinques*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra.

Votem la primera *sexies*. (*Remor de veus i rialles*.)

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara la primera *septies*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 55 vots a favor, 69 en contra i 7 abstencions.

Votem la segona *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 69 en contra i 9 abstencions.

Votem la tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 69 en contra i 23 abstencions.

Votem la quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 86 en contra i 9 abstencions.

Votem la cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Votem la sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 77 en contra.

Passem al mateix Departament d'Ensenyament, a l'estat de despeses.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Votem la vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem el cinquè bloc d'esmenes, corresponent al Departament d'Interior. I ho farem al text articulat.

Votarem la primera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la primera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.

Votem la segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votem la tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 72 en contra i 13 abstencions.

Votem la quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 72 en contra i 8 abstencions.

Votem la quarta *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Votem la cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Votem la sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Votem la sisena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 72 en contra i 17 abstencions.

Votem la setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor i 89 en contra.

Votem la setena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor i 89 en contra.

Votem la vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 86 en contra i 16 abstencions.

Votem la novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 85 en contra.

Passem ara a l'estat de despeses.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Passem a la votació del sisè bloc d'esmenes, corresponents al Departament de Territori i Sostenibilitat, del qual farem, en primer lloc, el text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Passem a la segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 69 en contra i 11 abstencions.

Votem ara la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 69 en contra i 19 abstencions.

Votem la tercera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Votem la quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 81 en contra i 3 abstencions.

Votem la cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor i 89 en contra.

Votem la sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Votem ara la setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 69 en contra i 26 abstencions.

Votem la vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 105 en contra i 5 abstencions.

I votem la novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'estat de despeses de Territori i Sostenibilitat.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 101 en contra i 12 abstencions.

Votem la desena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 90 en contra i 12 abstencions.

Votem ara l'onzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 69 en contra i 32 abstencions.

A continuació votarem el setè bloc d'esmenes, corresponent al Departament de Cultura, i el text articulat.

Iniciem la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la primera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 78 en contra.

Votem ara la segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 78 en contra, 17 abstencions.

Votem la tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votem ara la tercera.

Comença la votació. (*Remor de veus.*) Perdó –perdó.

Votem la quarta, la que correspon al 1601 i 1605.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Votem ara la cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 86 en contra i 3 abstencions.

Votem la cinquena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 86 en contra.

Votem la sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 94 en contra i 3 abstencions.

Votem la setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Votem la vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Votem la novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

Votem la desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 105 en contra i 17 abstencions.

Votem l'onzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votem la dotzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la tretzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a l'estat de despeses de Cultura.

Catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 101 en contra i 3 abstencions.

Passem a la quinzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 78 en contra i 19 abstencions.

Passem a la votació del vuitè bloc d'esmenes, corresponent al Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i votarem el text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Passem a la segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 86 en contra i 16 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 69 en contra i 37 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 70 en contra i 17 abstencions.

Cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Estat de despeses. Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 30 vots a favor, 69 en contra i 31 abstencions.

Novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

A continuació votarem el novè bloc d'esmenes, corresponent al Departament de Benestar Social i Família, i començarem pel text articulat.

Primera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 72 en contra i 4 abstencions.

Tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 69 en contra i 25 abstencions.

Quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 78 en contra i 17 abstencions.

Setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 105 en contra.

Vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 89 en contra.

Desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

A continuació, l'estat de despeses del mateix departament.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 89 en contra i 16 abstencions.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 101 en contra i 4 abstencions.

Tretzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 9 vots a favor, 82 en contra i 40 abstencions.

Catorzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem el desè bloc d'esmenes, corresponent al Departament d'Empresa i Ocupació, i l'iniciarem amb el text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

Tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 72 en contra i 20 abstencions.

Sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 86 en contra.

Vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 104 en contra.

Novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 70 en contra.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Passem ara a la votació de l'onzè bloc d'esmenes, corresponents al Departament de Justícia, i l'iniciem amb el text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 69 en contra i 23 abstencions.

Tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 69 en contra i 21 abstencions.

Quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 88 en contra i 16 abstencions.

Passem ara al Departament de Salut, i al text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor i 86 en contra.

Primera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 86 en contra.

Primera *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 85 en contra.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 72 en contra.

Tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 68 en contra.

Quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Votem la quarta *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Quarta *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions.

Queda poc per la primera... (*Rialles*.)

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 85 en contra i 19 abstencions.

Sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 84 en contra i 35 abstencions.

Sisena.

Comença la votació... (*Veus de fons*.) Setena –setena.

Setena, eh?

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 68 en contra i 20 abstencions.

Vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 86 en contra i 9 abstencions.

Vuitena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 86 en contra i 10 abstencions.

Novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor i 95 en contra.

Desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Onzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 88 en contra i 3 abstencions.

Onzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Dotzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra.

Dotzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Tretzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Catorzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 86 en contra i 31 abstencions.

I ara votarem l'últim bloc d'esmenes, corresponent a les que afecten diversos departaments. Primer, al text articulat.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 78 en contra.

Segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra.

Tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 86 en contra.

Cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 86 en contra i 23 abstencions.

Setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 104 en contra.

Setena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 89 en contra.

Vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 88 en contra i 13 abstencions.

Desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 105 en contra.

Onzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Dotzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 72 en contra i 50 abstencions.

Tretzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 69 en contra i 33 abstencions.

Passem ara a l'estat de despeses.

Catorzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 82 en contra i 24 abstencions.

Quinzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 100 en contra i 4 abstencions.

Setzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Dissetena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 100 en contra i 20 abstencions.

Ara, abans de passar a les esmenes tècniques, recordin: quan el senyor Arrufat m'ha preguntat on estàvem, doncs aquella encara no s'havia votat.

Per tant, ara votarem, de les primeres, la sisena votació, la que correspon als articulats números 17 i 34. És

la pàgina 2 —és la pàgina 2. D'acord? *(Pausa.)* Passem a la votació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 37 vots a favor, 77 en contra i 17 abstencions.

Acabades les votacions de les esmenes reservades, votarem una esmena tècnica sobre l'entrada en vigor.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor i 3 abstencions.

I, finalment, passarem a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor i 60 en contra.

El Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 ha quedat aprovat.

(Aplaudiments.)

Farem una pausa de deu minuts.

La sessió se suspèn a les set del vespre i sis minuts i es reprèn a un quart de vuit i sis minuts.

La presidenta

Continuarem amb les votacions de les esmenes al Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic.

Projecte de llei

de mesures fiscals, administratives,
financeres i del sector públic
(continuació) (tram. 200-00011/10)

Ja sé que falta algun advocat..., ai!, algun advocat, algun diputat... *(la presidenta riu)*, algun diputat. Mentrestant explicaré el que votarem i com.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades fent tres blocs: el primer correspon al títol primer del Projecte de llei; el segon bloc correspon als títols II al novè del Projecte de llei, i el tercer bloc correspon a les disposicions del projecte. En segon lloc, votarem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. En tercer lloc, votarem les transaccions presentades per Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Partit Socialista de Catalunya, que fa una hora les han distribuïdes. En quart lloc, votarem les esmenes tècniques. I, finalment, votarem el dictamen.

Comencem, doncs, amb les votacions del primer bloc d'esmenes corresponent a les reservades al títol primer del projecte de llei.

Títol primer, «Mesures fiscals».

Primera votació. Totes les que votarem ara són esmenes del Grup Socialista. *(Veus de fons.)*

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor i 89 en contra.

Votarem a la primera *bis*. En aquesta, la número 3 queda fora perquè ha estat transaccionada.

Primera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 86 en contra i 16 abstencions.

Quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Sisena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 86 en contra i 20 abstencions.

Sisena *ter* –sisena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 106 en contra.

Setena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor i 1 en contra.

Vuitena –vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 86 en contra i 29 abstencions.

Novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.

Novena *bis*.

Comença la votació

Ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 69 en contra i 19 abstencions.

Desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 86 en contra i 3 abstencions.

Desena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 106 en contra i 3 abstencions.

Desena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 86 en contra i 23 abstencions.

Onzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Dotzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 99 en contra i 23 abstencions.

Dotzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 86 en contra i 34 abstencions.

Tretzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 86 en contra i 16 abstencions.

Tretzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 86 en contra i 36 abstencions.

Tretzena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 106 en contra i 16 abstencions.

Tretzena *quater*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 97 en contra i 24 abstencions.

Catorzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Quinzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Quinzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 89 en contra i 16 abstencions.

Ara, en aquesta setzena votació, en farem dues: d'una banda votarem les esmenes números 160 a 163, en primer lloc; després la resta.

Per tant, votem 160 a 163.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

I ara votem, de la mateixa setzena votació, la 178 i la 195.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Passem a la setzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Setzena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Setzena *quater*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

Ara la setzena *quinquies*. (*Rialles*.)

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 69 en contra i 33 abstencions.

Ara votem la setzena *sexies*. (*Rialles*.)

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 81 en contra i 23 abstencions.

La setzena *septies*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 89 en contra i 16 abstencions.

La setzena *octies*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

La dissetena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 82 en contra i 29 abstencions.

Divuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 22 abstencions.

Divuitena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Dinovenena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Dinovenena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 88 en contra i 16 abstencions.

Dinovenena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 70 en contra i 23 abstencions.

Vintena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció.

Vint-i-unena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 86 en contra i 13 abstencions.

Vint-i-unena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 86 en contra i 33 abstencions.

A continuació votarem el segon bloc d'esmenes, corresponent als títols segon al novè del projecte de llei.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 86 en contra i 3 abstencions.

Segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.

Tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 85 en contra.

Quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 85 en contra.

Cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor i 89 en contra.

Sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 88 en contra i 13 abstencions.

Setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Setena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 86 en contra i 20 abstencions.

Setena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 106 en contra.

Setena *quater*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Setena *quinqüies*.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 110 vots a favor, 17 en contra.

Vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra.

Vuitena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

Novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 86 en contra i 3 abstencions.

Novena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 86 en contra i 23 abstencions.

Novena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 106 en contra i 3 abstencions.

Desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 99 en contra i 3 abstencions.

Desena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 99 en contra i 21 abstencions.

Onzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 86 en contra i 16 abstencions.

Onzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 86 en contra i 36 abstencions.

Onzena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 106 en contra i 15 abstencions.

Dotzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Dotzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 88 en contra i 17 abstencions.

Tretzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 78 en contra i 16 abstencions.

Catorzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 82 en contra i 3 abstencions.

Catorzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 23 abstencions.

Catorzena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Quinzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Quinzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Quinzena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 88 en contra i 16 abstencions.

Setzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Setzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 86 en contra i 20 abstencions.

Dissetena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 86 en contra i 9 abstencions.

Dissetena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 86 en contra i 29 abstencions.

Dissetena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 106 en contra i 8 abstencions.

Divuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 86 en contra i 33 abstencions.

A continuació votarem el tercer bloc d'esmenes, corresponent a les disposicions del projecte de llei.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 85 en contra i 3 abstencions.

Primera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 85 en contra i 15 abstencions.

A continuació, la segona votació no es fa, perquè es farà després amb una transacció. D'acord? (*Pausa.*) Per tant, passem a la tercera.

Comença la votació de la tercera.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 86 en contra i 16 abstencions.

Quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 98 en contra i 4 abstencions.

Cinquena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Cinquena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 86 en contra i 20 abstencions.

Cinquena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 106 en contra.

Sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor i 86 en contra.

Setena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor i 94 en contra.

Setena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 95 en contra i 20 abstencions.

Vuitena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 86 en contra i 3 abstencions.

Vuitena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 106 en contra i 3 abstencions.

Vuitena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 88 en contra i 21 abstencions.

Novena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 118 en contra i 3 abstencions.

Novena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 99 en contra i 23 abstencions.

Desena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 69 en contra i 33 abstencions.

Desena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 86 en contra i 36 abstencions.

Desena *ter*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 106 en contra i 16 abstencions.

Desena *quater*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 84 en contra i 37 abstencions.

Onzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 69 en contra i 32 abstencions.

Onzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Dotzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 69 en contra i 37 abstencions.

Dotzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 69 en contra i 44 abstencions.

Tretzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Tretzena *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 82 en contra i 32 abstencions.

Catorzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 104 en contra i 13 abstencions.

Quinzena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 86 en contra.

Passarem ara a la votació de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Primera *bis*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 3 abstencions.

Segona.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 abstencions.

Tercera.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 86 en contra i 12 abstencions.

Quarta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Cinquena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 abstencions.

Sisena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 102 en contra i 11 abstencions.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 119 vots a favor i 12 abstencions.

A continuació votarem les dues esmenes transaccionals signades entre Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i Partit Socialista de Catalunya, que les tenen a les mans.

La primera votació serà la transacció relativa al cànon sobre la disposició controlada de residus industrials. D'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a la segona, que és la transacció relativa al personal investigador del Cerca i ICREA.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 96 vots a favor, 33 en contra i 2 abstencions.

Passarem ara a les esmenes tècniques. En tenim tres, dues que ja hi eren més una. Esmenes tècniques.

Primera votació, de la primera esmena tècnica.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 abstencions.

Passem a la segona esmena tècnica.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor i 16 abstencions.

I la tercera és una esmena tècnica de correcció d'errades, presentada per Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, que els han repartit a última hora.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor i 61 abstencions.

Finalment, un cop acabades les votacions de les esmenes, passarem a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Hi ha una primera votació, de l'article 186 *bis*; una primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 105 en contra.

I una segona votació, que és la resta del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor i 62 en contra el Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic.

Decret llei

6/2013, del 23 de desembre, pel qual es modifica la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya (tram. 203-00010/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia i últim d'avui, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 6/2013, del 23 de desembre, pel qual es modifica la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya.

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

(Pausa llarga.)

Senyora consellera, ja pot començar. Senyors diputats i diputades, és l'últim punt de l'ordre del dia, una mica més de paciència i acabem.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats, el decret llei pel qual es modifica la Llei 22/2010, del Codi de consum, que avui es sotmet a convalidació pretén, en-

tre d'altres objectius, definir el concepte de «vulnerabilitat econòmica» per establir mesures protectores i de garantia del subministrament energètic.

És una directiva europea del mercat interior d'electricitat la que manifesta que correspon als estats membres la definició d'aquest concepte. L'Estat espanyol no ho ha fet, o, en tot cas, ho ha fet de manera incompleta, al remetre a les condicions socials, de consum i poder adquisitiu que es reglessin reglamentàriament.

Aquesta definició de «vulnerabilitat econòmica», diferent de la de «pobresa energètica», ha de permetre identificar aquells grups de consumidors amb necessitats reals per cobrir la despesa energètica.

El Govern és ben conscient de la situació de crisi econòmica generalitzada que ha afectat tota la població en general, però sobretot ha incidit en els sectors més desfavorits de la nostra societat.

La manca de perspectives laborals, la baixada del nivell d'ingressos d'una part important de la població de casa nostra, han provocat malauradament que moltes persones tinguin especials dificultats per satisfer el pagament dels serveis bàsics d'electricitat i de gas, entre d'altres.

La pobresa energètica existeix, entesa com la que afecta aquelles persones que no poden mantenir l'habitatge a una temperatura adequada, fet que té conseqüències sobre la salut de les persones, les relacions familiars i el rendiment acadèmic. És també sabut que incideix en els nivells de pobresa energètica la qualitat dels habitatges construïts sense criteris d'eficiència o amb problemes d'aïllament. Pobresa energètica que afecta moltes persones, especialment aquelles que viuen per sota el llindar de la pobresa. I sabem que aquest és un fenomen global, ja que es calcula que a Europa entre 50 i 150 milions de persones la pateixen.

Parlant d'Europa, altres països del nostre entorn europeu han anat impulsant mesures en línies semblants a les que avui presentem, cercant un acord de pagament adequat entre els usuaris i els proveïdors d'energia, o amb la no-desconnexió durant els mesos d'hivern, i el compromís d'algunes empreses de no fer-ho en cap època de l'any en determinats supòsits. És el cas, per exemple, del Regne Unit.

Pobresa energètica que, com deia abans, s'ha definit com aquesta dificultat o incapacitat per mantenir la llar en condicions adequades de temperatura a un preu just; una definició més o menys consensuada, però que es refereix a una realitat que recull, per exemple, l'Observatori de Vulnerabilitat de Creu Roja a Catalunya, en un informe del passat mes de juliol; que hi insistia la sindicatura de greuges, en un altre informe, el mes d'octubre –després m'hi referiré–, o el tercer sector ja el mes de febrer de l'any passat. I, més enllà d'aquests o altres informes, hi ha el testimoni directe dels professionals dels serveis socials bàsics que fa anys que atenen aquestes i altres situacions de demanda de cobertura de necessitats bàsiques. És, per tant, una realitat que ve de lluny i a la qual cal donar major resposta que fins ara.

Catalunya ha estat el primer territori, la primera comunitat autònoma, que ha incorporat la pobresa energètica en una línia estratègica del Pla d'energia i canvi climàtic del 2012, la qual cosa mostra la voluntat política d'afrontar aquesta situació.

Les entitats socials i el món local aporten instruments d'urgència social, en part cofinançats pel Govern, per donar resposta a les persones en situació de dificultats a l'hora de fer front a aquests pagaments. Ajuts i prestacions econòmiques, programes proveïts des de les entitats del tercer sector, un conjunt d'accions, en definitiva, amb suport públic que ara es veuen incrementades amb una acció de protecció del consumidor energètic vulnerable des d'una modificació normativa i assegurant –i això és important– el subministrament en el moment crític dels mesos d'hivern; uns avenços que creiem que són necessaris, i aquesta és una mesura també pionera a l'Estat espanyol.

Una altra consideració important, perquè de pobresa energètica se n'ha parlat, i molt, en aquest Parlament: la Moció 10 d'aquesta legislatura, del Parlament de Catalunya, sobre polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa, aprovada pel Ple en data 25 d'abril de 2013, una moció que emana d'una interpellació realitzada pel Grup d'Esquerra Republicana. Però també n'hem parlat, de pobresa energètica, també, el passat 23 d'octubre a partir d'una altra interpellació, en aquest cas del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En referència a la Moció 10, la que abans esmentava, preveu que el Govern de la Generalitat ha de promoure de manera immediata mesures necessàries, incloses les normatives, diu, per tal que les empreses subministradores d'energia no interrompin el subministrament per impagament sense un informe dels serveis socials bàsics i si la unitat familiar rep uns ingressos inferiors al salari mínim interprofessional o es troba en una situació econòmica d'estat de necessitat.

Per tot això, tenint en compte la necessitat de donar compliment a les mocions esmentades i recollint la problemàtica social existent, s'ha considerat que cal protegir amb legislació pròpia el col·lectiu de persones que es troben en situació de vulnerabilitat.

L'instrument que s'ha considerat més adequat per aconseguir-ho ha estat la modificació de la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de consum, que, com vostès saben, regula, en l'exercici de la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de consum, el règim jurídic de les relacions entre persones consumidores i empresaris o empresàries. Així, inclou, aquest règim de protecció, en la norma esmentada, un sistema adequat de protecció dels col·lectius que són especialment vulnerables en les relacions de consum. Ja existia la urgència de regular aquest aspecte, i calia una actuació ràpida, i el sistema del decret era l'únic instrument jurídic adequat per fer-ho. Certament, la intenció inicial era que aquesta regulació formés part de la llei de mesures fiscals i administratives, però la seva demora per la sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties no ho aconsellava.

El decret llei estableix, d'una banda, unes obligacions a les empreses: el manteniment del servei malgrat l'impagament durant els mesos de més fred i d'altres. Estableix també uns requisits per a les persones consumidores, acreditats mitjançant els corresponents informes de serveis socials, un cop acollides a les tarifes socials existents i als mecanismes de reducció de la factura energètica. No perdem de vista que fins ara les empreses subministradores, d'acord amb la normativa vigent, poden interrompre el servei a partir de la segona factura impagada. És a dir, a partir del quart mes. En virtut del present decret llei, quan una persona en situació de vulnerabilitat econòmica tal com la descriu aquesta modificació rebi un avís d'interrupció del subministrament haurà de presentar a la companyia un informe dels serveis socials bàsics o còpia de la sol·licitud que acrediti la seva situació de vulnerabilitat.

Aquestes condicions a valorar per part dels serveis socials són que el total d'ingressos dels membres de la unitat familiar o convivencial no superi l'indicador de renda de suficiència, incrementat en un 30 per cent per cada membre de la unitat a partir del tercer, addicionant els ingressos que els membres de la unitat familiar rebin en concepte de percepcions o ajuts de caràcter social. També s'han d'haver esgotat les mesures destinades a la reducció en la despesa relativa al consum de béns o serveis, així com que les tarifes contractades per al servei de subministrament responguin a la modalitat de tarifa social prevista a la normativa d'aplicació.

Un cop rebut aquest informe, les companyies suspendran el procés d'interrupció del subministrament entre els mesos de novembre i març. El deute que s'acumuli s'ajornarà a les condicions que acordin l'operadora i l'usuari. Si no arriben a un acord, poden recórrer a un arbitratge o mediació per part de la Junta Arbitral de Consum en el cas que les empreses hi estiguin adherides, i en darrer terme el deute es podrà satisfer els mesos següents.

Sabem perfectament que aquesta no és la solució definitiva a les situacions de pobresa energètica, però sí un pas, un pas important en aquesta direcció, i que cal desenvolupar altres mesures estructurals per detectar la pobresa energètica, tractar-la i eradicar-la.

El Govern ha impulsat un grup de treball per abordar aquest fenomen, fruit del qual ja ha sorgit una guia perquè els serveis socials puguin identificar possibles casos i donar-los indicacions per fer-hi front..., així com difondre les accions, els ajuts existents, per combatre'l. Els objectius del grup de treball són, entre d'altres: consensuar una definició de pobresa energètica que permeti acotar i abordar aquest problema; posar-hi xifres, a aquest fenomen, afectats, cost econòmic..., o definir les mesures per eradicar-la. En aquest grup de treball hi participen també entitats del tercer sector, el mateix Síndic de Greuges i les companyies energètiques.

Destacar també que incorporem la pobresa energètica com un eix prioritari, com un eix estratègic..., davant la qual cal actuar dins el Pacte contra la pobresa i l'exclusió social a Catalunya. En cap cas es pot dir que el Govern no actuï des de diferents departaments.

S'emprenen accions, per exemple, en l'àmbit de l'acció social, des del Departament de Benestar Social i Família concretament, per paliar situacions extremes. Posem a disposició de les administracions locals, a partir del contracte programa, els ajuts d'urgència social destinats a cobrir necessitats bàsiques, entre les quals els subministraments energètics; una dotació de 5 milions d'euros que no ha baixat en els darrers tres anys. Malgrat totes les dificultats que vostès coneixen perfectament, aquesta partida, aquesta quantitat, no ha estat mai minorada. O des del Departament de Territori i Sostenibilitat, atès que existeix una línia d'ajuts a la rehabilitació d'habitatges per paliar deficiències estructurals..., que poden millorar l'eficiència energètica. És també des de l'accés i des del dret a un habitatge digne que també actuem davant de la pobresa energètica.

Les competències de la Generalitat en matèria d'energia no inclouen aquelles que possibilitarien prendre altre tipus de mesures, com ara la creació de tarifes socials o la reforma del mercat elèctric per abaratir-ne els costos. Aquestes competències ara per ara estan en mans de l'Estat central. Sabem, valorem, hi insisteixo, i coparticipem en el fet que l'Administració local i les entitats socials assisteixin les persones afectades per la pobresa energètica d'una manera directa i que aquesta actuació s'hagi incrementat en els darrers anys. El que pretenem des del Govern amb aquest decret és contribuir a fer front a la contingència que ha generat la coincidència entre l'encariment de l'energia i la part més dura de la crisi econòmica.

Feia abans referència a l'informe del Síndic de Greuges sobre pobresa energètica perquè, entre d'altres, les recomanacions que s'hi fan demanen, per exemple: coordinació de les iniciatives ja existents entre les administracions, les empreses i les entitats socials; la divulgació dels ajuts i les mesures existents; determinar els col·lectius especialment desprotegits mitjançant el Codi de consum, que és allò que fem precisament avui; requerir l'informe dels serveis socials bàsics sobre la situació econòmica de la persona o de la família afectada per una possible interrupció dels subministraments, així com concretar, definir, aplicar, la treva hivernal. Aquests són, com he intentat explicar, alguns dels aspectes que recull precisament aquesta modificació normativa.

Això no és fum. Això són accions concretes que aquest Govern atén, que aquest Govern impulsa des del convenciment que la solució definitiva a la pobresa energètica, com deia abans, no vindrà només de la mà d'una modificació legal, això és evident, per necessària, per oportuna, que aquesta modificació sigui, sinó per tot un conjunt de mesures que permetin detectar, prevenir i actuar sobre les seves causes i, sobretot, sobre els seus efectes. De segur, i acceptant que cal continuar treballant de valent, són molts els aspectes en què hem de continuar incidint, vinguin de la mà de les recomanacions efectuades pel síndic, vinguin de les recomanacions i conclusions d'aquest mateix grup de treball, que fa temps que treballa en aquest sentit.

En tot cas, no es pot negar que Catalunya –no ho feia abans, però sí ho fa ara– defineix a partir d'ara les

persones en situació de vulnerabilitat econòmica i que se les protegeix, se les protegeix de la interrupció de subministrament –gas i electricitat– durant els mesos d'hivern.

Aquest, efectivament, és un primer pas. Però estem convençuts que és un primer pas en la bona direcció, a partir de conèixer quines són les actuacions, quines són les mesures, que s'han dut a terme, com deia a l'inici de la meua intervenció, en països del nostre entorn, no encara en cap territori de l'Estat.

Insisteixo que aquesta és una iniciativa pionera, segur que millorable. Segur que hi podrem aprofundir. Segur que haurem d'avaluar, quan transcorrin els mesos d'aplicació d'aquesta mesura, la mesura que recull la modificació del Codi de consum, la seva efectivitat.

Però en tot cas estic plenament convençuda, senyores diputades, senyors diputats, que el decret llei que avui portem aquí a convalidació representa una acció decidida, una acció valenta, en el marc de les nostres competències, i, a partir de la constatació per part del Govern de la Generalitat d'aquest fenomen de la pobresa energètica, un primer pas encaminat a fer-hi front. En vindran d'altres..., com també continuarem de segur treballant plegats al costat dels nostres ajuntaments, dels nostres serveis socials i del conjunt d'entitats socials, que ja fa molts anys que amb els seus programes també actuen d'una manera directa al costat de les persones que pateixen aquest tipus de pobresa energètica, emmarcada dins d'un fenomen molt més global, que és el de la pobresa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, conseller, tot i que el concepte de pobresa energètica ha estat utilitzat, només cal que fem una consulta al diari de sessions o a qualsevol hemeroteca virtual, de forma molt recurrent en els darrers mesos, en els darrers anys, tot allò que hi ha al darrere, la dificultat de molta gent per accedir o per tenir accés als serveis, a un servei bàsic, a un dret, com nosaltres considerem, com és l'electricitat, el gas o l'aigua, és una problemàtica que no ve d'ara. Aquells que hagin tingut responsabilitats de govern, que hagin estat al capdavant d'alguna alcaldia o que hagin tingut responsabilitats d'una forma o altra, i aquí en aquesta sala hi ha molta gent, saben perfectament que en moltes ocasions o bé han hagut de fer feines de mediació o s'han trobat amb problemàtiques d'aquest tipus. Però sí que és veritat que en els últims anys, de remolc de la crisi econòmica, de remolc de la situació de moltes persones que s'han quedat a l'atur, de molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país, i també de l'increment desproporcionat de les tarifes, que han augmentat en l'últim any un 2,3 per cent, dos punts més enllà de l'IPC,

la situació s'ha agreujat. I, per tant, tenim un problema greu, de moltes persones que tenen enormes dificultats per fer front a aquesta despesa quotidiana.

Hi han molts indicadors –tot i que molt poques dades, diguem-ne, substantives, allò, molt exactes, molt precises– que ens indiquen fins a quin punt els últims anys aquesta problemàtica s'ha agreujat de forma notable. Els en poso tres. Primera: segons l'Idescat, el 2011 hi havia un 26,7 per cent –26,7 per cent– de persones que tenien dificultat per poder mantenir la seva llar en condicions a nivell de temperatura. Una altra dada: segons Càritas, entre l'any 2007 i 2010 s'han incrementat de forma notable, en una proporció de duplicar-se, les persones ateses..., a les quals han hagut de fer front..., per pagar, per assumir, el cost del rebut de la llum, del rebut de l'aigua o del rebut del gas. I una última dada: l'Observatori per la Vulnerabilitat de la Creu Roja..., publicat fa només alguns dies, ens alertava que hi havia un 71 per cent de ciutadans i ciutadanes d'aquest país que tenien –entre les persones ateses per la Creu Roja, matiso– dificultats, greus problemes, per mantenir una temperatura adequada, situada entre divuit i vint-i-cinc graus, a la seva llar, i que hi havia hagut d'ençà de l'últim any, des de les últimes dades que tenien, un increment del 27 per cent. Per tant, és una realitat efectiva, notable, que viuen de forma crua moltes famílies del nostre país. En el mateix informe, a més a més, s'alertava sobre les conseqüències que pot representar aquest fet des d'un punt de vista psicològic i des d'un punt de vista també de salut de les persones, a nivell de provocar o d'accentuar malalties com la bronquitis o l'asma.

A partir d'aquí, quin és el marc que tenim? Tenim un marc europeu i unes competències a nivell català, i per tant unes condicions a les quals podem accedir. El marc europeu està determinat per una directiva que en el seu moment es va aprovar i que malauradament l'Estat espanyol no ha desplegat. I, per tant, és un primer element, un condicionant, que tenim de forma notable. A diferència d'altres països que tenen normatives i que per tant tenen la possibilitat d'exercir una intervenció integral en aquesta matèria –els casos de França, de la Gran Bretanya, de Bèlgica–, en el nostre cas tenim un estat que no ha actuat en aquesta matèria d'acord amb les possibilitats que tenia a través d'aquesta directiva. Per tant, no ha actuat a l'hora de regular i de fixar preus des d'un punt de vista social. I a més a més tenim una altra problemàtica, que és que la Generalitat no té competències per poder actuar més enllà d'una via que nosaltres entenem que és l'encertada, que és la que ha aplicat el Govern i la que en el seu moment vàrem proposar, que és la via de defensa dels consumidors, i per tant la via a través de la modificació de la Llei del codi de consum.

Més enllà d'altres antecedents, perquè n'hi han –de fet el Pla de l'energia esmenta també com un dels eixos a intervenir l'eix de la pobresa energètica–, els antecedents, tal com ha comentat la consellera en la seva intervenció, d'aquesta mesura vénen d'una moció del nostre grup parlamentari presentada el 25 d'abril, que diu de forma textual, i la vull llegir perquè em sembla que és l'origen d'aquesta mesura que avui aprovem...,

demanava al Govern que promogués «de forma immediata les mesures necessàries, incloses les normatives» –avui estem en aquest punt– «per tal que les empreses subministradores d'energia i aigua potable no interrompin el subministrament per impagament si no tenen un informe dels serveis socials bàsics i si la unitat familiar rep uns ingressos inferiors al salari mínim interprofessional o es troba en una situació d'estat de necessitat». Deia això i a més a més plantejava una altra mesura, que és reclamar, en el sentit de poder fer una intervenció integral, la transferència al Govern de l'Estat de la fixació de preus bàsics de l'energia per poder establir un preu social, per tal de poder intervenir, ho repeteixo, de forma integral.

A partir d'aquest marc, a partir d'aquestes possibilitats que ens donaven, entenem que la via adequada és la que s'ha marcat. Per tant, el procediment, el primer que hem de remarcar és que és un procediment adequat. I el primer que hem de posar en valor és que és la primera vegada, a nivell de Catalunya i a nivell també de la península Ibèrica, en la qual un govern actua des d'un punt de vista legislatiu en aquesta matèria. És veritat que hi han comunitats autònomes, com per exemple Andalusia, que tenen algun esborrany al damunt de la taula, però de moment aquesta és la primera vegada que un govern, en aquest cas el Govern de la Generalitat de Catalunya, actua, i per tant fixa, més enllà que puguem tenir reserves sobre alguns aspectes que després comentarem, un primer camí i unes garanties des d'un punt de vista legal. Per tant, al nostre entendre aquest és un element positiu.

L'altre positiu és que esperem que no només tinguí –més enllà que hàgim establert una treva hivernal–, aquesta mesura, una praxi, una conseqüència, una aplicació, des d'un punt de vista conjuntural, sinó que vagi més enllà. És a dir que aconseguim, a partir de l'avaluació que nosaltres comentarem a la part final, que sigui una mesura estable i, per tant, que vagi més enllà d'aquest exercici pressupostari.

Què planteja aquest Codi de consum, aquesta modificació del Codi de consum? Doncs, planteja lògicament quin és l'àmbit, quines són les persones que poden tenir accés a aquesta garantia, quin ha de ser el procediment, quins són els mecanismes d'intercanvi d'informació entre les empreses subministradores del servei elèctric i els serveis socials bàsics, i, en definitiva, estableix el protocol i els mecanismes d'intervenció.

Quins són els tres aspectes que ens angoixen? I, per tant, en aquest sentit volem reclamar la màxima amplitud de mires al Govern i també una valoració, una avaluació a la part final d'aquesta aplicació per intentar veure si podem millorar-ho de cara al futur.

Primer aspecte que ens preocupa: d'una banda, la dificultat en què puguin trobar-se, d'una banda, els treballadors i treballadores socials –es tracta d'una mesura nova i, per tant, sabem també en aquests moments el col·lapse que tenen els serveis socials bàsics per atendre la realitat que hi ha en el país–, però també les dificultats que puguin tenir les persones afectades per poder tramitar amb la màxima agilitat la seva problemàtica.

Per tant, són dos temes rellevants en els quals instem el Govern, d'una banda, a definir –la consellera ens ho anunciava en la seva intervenció– amb la màxima celeritat possible una guia per aclarir conceptes i per marcar quin ha de ser el full de ruta d'intervenció dels serveis socials bàsics; però, per altra, per fer-ne una lectura el màxim de generosa possible. El que volem és que hi hagi el màxim de gent possible en aquest país que quedi protegida, sobretot en aquells aspectes, en aquells col·lectius més desfavorits, famílies amb infants a càrrec, amb persones grans o amb persones amb algun tipus de discapacitat.

Segona preocupació que ens afecta, i aquesta és una preocupació que lògicament no sabem..., jo crec que no hi deu haver cap grup parlamentari en aquesta cambra que sàpiga si hem encertat, i és l'hora de definir quin és l'univers a partir de la definició de quins són els límits d'ingressos en la unitat familiar. Aquí definim que ha de tenir uns ingressos màxims de l'índex de renda de suficiència. Comentem també que a partir de la tercera persona s'ha d'incrementar aquesta quantitat en un 30 per cent. Però, lògicament, d'una banda, demanem aquesta generositat, però també que fem una avaluació posterior per veure si hem estat capaços d'incidir en aquells col·lectius que més ho necessiten.

I tercer aspecte, i probablement és el més rellevant, el que fem, i n'hem de ser tots conscients, és posposar una problemàtica. És a dir, no estem dient a les persones que no pagaran el rebut de la llum, sinó que els estem ajornant aquest pagament.

Nosaltres hauríem volgut –ho saben perfectament la consellera i el conseller– una altra mesura, que és apel·lar a la responsabilitat social corporativa. És un autèntic escàndol que, en aquests moments en els quals les empreses elèctriques dupliquen en beneficis les de la resta de la Unió Europea, no puguem apellar-hi, i, per tant, que això no sigui subsumit, igual com estan fent moltes companyies –per cert, públiques, d'aigua–, allò que fa referència a un aspecte que és una tarifa social, i, per tant, a la caixa de resistència social que han de tenir totes les empreses, des del nostre punt de vista, a nivell de la seva responsabilitat.

Nosaltres hauríem preferit que el recurs hagués estat aquest. En tot cas, la via triada ha estat una altra. Li donem suport, però al que sí que ens emplaçaríem és a fer-ne una avaluació, i no rebutgem la possibilitat en el futur d'insistir en aquesta via.

En tot cas –vaig acabant, senyora presidenta–, valorem positivament que avui s'ha obert una via...

La vicepresidenta primera

Vagi acabant, diputat.

Pere Bosch Cuenca

...una via innovadora i que el que esperem és que aquesta via ens permeti garantir allò que per nosaltres ha de ser un dret bàsic de la ciutadania com és el dret a l'energia.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, presidenta. El llibre del Gènesi comença parlant de la creació, si vostès ho recorden –i nosaltres, que som hereus de la cultura judeocristiana–, dient que Jahvé va crear en el primer dia la llum. I ho dic perquè encara som hereus d'això, eh? Encara utilitzem el mateix terme. I en aquell moment segurament tenia sentit, ha tingut sentit durant tots aquests milers i milers d'anys. Però ara, en aquests moments, hauríem de començar a canviar. Dic això perquè encara si vostès llegeixen els diaris i escolten les emissores de ràdio i la televisió veuran que impròpiament utilitzem el rebut de la llum, l'apujada de les tarifes de la llum... I ja no ho hauríem de fer perquè això és molt perillós, perquè ens enreden. Les companyies elèctriques ens enreden. De tal forma que tot això ha contribuït al fet que els ciutadans pensin que com que li donem a un botonet i es fa la llum, doncs, que això és quelcom màgic i no acabem..., fins ara, fins als últims temps, en què comencem a percebre que és un servei molt car, que això ens comporta problemes, que s'ha d'estalviar, que s'ha de ser eficient.

Doncs, encara no hem acabat de creure allò que justament ha recordat o ha citat l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana –que ara no el veig..., ai, perdó–, justament l'última frase, que per mi és molt més important que tot el que s'ha dit fins ara –perdoni, consellera i perdoni, senyor diputat. Vostè ha dit que l'energia és un dret, eh? I jo crec que encara no ho és, reconegut, però que ho haurà de ser. I això és la base de la meva intervenció avui aquí, per introduir un element de flexió.

Mirin, l'aigua, que és un altre element bàsic per a la vida, des del 2010 ja està considerada i declarada per les Nacions Unides com un dret dels ciutadans, i l'energia encara no. I per això avui ens plantejem encara aquí que l'accés, impossible de molta gent, a aquest dret que encara no està reconegut però que sí que ja es considera un servei i un servei bàsic s'ha de subvencionar, com si fos encara quelcom que els serveis públics han d'ajudar, però que no es reconeix com quelcom que des dels serveis públics hem d'assegurar per a tothom. I encara no som aquí.

Per això avui aquí es porta una solució molt parcial. I, a més de ser molt parcial, consellera, molt insuficient i molt mal muntada i molt mal, si m'ho permet, legislada, si s'aprova, com suposo que s'acabarà aprovant perquè Esquerra Republicana ja ha acabat manifestant que li donarà suport i, finalment, vostès tindran la majoria, perquè hi ha moltes incògnites, en aquest decret. És a dir, s'avança en la definició de quines són les persones que tindrien dret a aquests ajuts. Això és cert. Però no es diu com al final se satisfaran els rebuts, si baixem ja al terreny d'allò concret. S'ajorna només el problema durant uns mesos. I finalment tampoc no hi ha el compromís del Govern de la Generalitat, perquè tampoc en els pressupostos que acabem

d'aprovar no s'hi veu cap partida pressupostària per solucionar el greu problema que afecta en aquests moments ja entre un 10 i un 15 per cent de la població, segons les estadístiques últimament publicades.

Així que nosaltres no hi podem donar suport. Tampoc no ens hi posicionarem en contra, perquè pensem que és un pas però que és molt insuficient. Miri, hi ha ajuntaments que sí que ho fan, consellera, vostè ho sap. Aquí hi ha una diputada que al mateix temps és alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet, la senyora Núria Parlon, que té una partida específica per subvencionar i per resoldre aquests problemes. I no deixa que s'ajorni el problema dels seus ciutadans, sinó que els ho cobreix. I mentrestant aquests ajuntaments, com el de Santa Coloma, com el de Tarragona, al qual jo pertanyo i que també actua d'una manera similar, i tants altres en el nostre país, resolen el problema, per bé que passen els anys, i jo crec que tampoc no s'acaba d'abordar de la manera que els plantejava abans, que comencem a considerar tots com establim una legislació de manera que es consideri un dret; i, per tant, si és un dret, finalment haurà de ser obligació de les administracions públiques el fet d'assegurar la seva satisfacció. Hauré de calcular segurament uns mínims als quals tothom tingui dret, mirar quines són les disponibilitats econòmiques de les persones que no hi poden accedir i veure com els ho resollem de forma definitiva i estructural, per dir-ho d'una manera definitiva.

Per això nosaltres ens emplacem i emplacem a tots els grups presents en aquesta cambra per veure si podem caminar en aquesta direcció, si podem ser un país avançat en el terreny del reconeixement de la necessitat de l'energia com un dret, eh? Insisteixo en aquesta concepció, i que en el futur els ciutadans tinguin aquest, com el de l'aigua, satisfet a través d'un servei en el qual segurament l'Administració pública haurà d'intervenir de forma més decidida que no pas fins ara. I, per tant, evitar que l'energia, com l'aigua, siguin un bé d'intercanvi, a través del qual hi hagi empreses que, lògicament, si són empreses, busquen el seu benefici; en canvi, el que hem d'interioritzar tothom, que el que interessa no és tant la recerca d'un benefici privat i monetari, que això hi ha altres activitats en el sistema productiu, sinó com a quelcom que entre tots hem d'assegurar, i, per tant, l'Administració pública, en primer lloc.

Moltes gràcies, presidenta. Hi insisteixo, consellera, ens abstindrem en aquesta votació.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el diputat Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Pujo aquí per fer el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre aquesta mesura, una mesura important, ja ho ha dit, senyora consellera –benvinguda

a la cambra–, a què nosaltres no podem donar suport, però tampoc, com ha dit el portaveu dels Socialistes, hi votarem en contra, perquè pensem que hi han mesures a les quals no es poden posar pals a les rodes, mesures que són primerenques, mesures que són pioneres però que no són les mesures que es necessiten en aquests moments. I ara li ho explicaré.

El debat de la pobresa no és un debat que hàgim fet fa quatre dies en aquest Parlament. Fa molt temps que en parlem i fa molt temps que donem les dades de quina és la situació actual de pobresa a casa nostra. Ja vèiem, dels diferents informes que tenim, no només del Síndic de Greuges, sinó altres informes..., per exemple, parlava de pobresa infantil la Fedaia, que ens parlava, doncs, d'aquest 23,7 per cent de nens en situació de pobresa; parlaven dels 285.000 nens que estaven en aquesta situació; parlaven dels cinquanta mil nens que estaven en una situació de malnutrició, desnutrició –no entraré en el debat terminològic però era un debat important que es va produir en aquesta cambra–, o altres informes, per exemple, de l'Insocat, o informes de l'UNICEF.

Amb això, i arran d'algunes interpellacions que li van fer de grups, no només del Partit Popular de Catalunya, sinó grups com Iniciativa per Catalunya o Esquerra Republicana, que li recordaven l'àmbit de la pobresa energètica. És cert. Fa molt temps que en parlem. I l'any 2013 hem vist la crua realitat com es veia. I parlàvem d'aquest 13 per cent de taxa de pobresa energètica, un 71 per cent en l'informe de Creu Roja que ens ha recordat algun diputat, i, per tant, d'una situació que veiem com una situació molt preocupant. Una situació molt preocupant a la qual s'ha de donar sortida i a la qual s'ha de donar una resposta. I aquesta resposta pot venir en moltes formes i una de les formes que vostès han decidit és mitjançant un decret.

Quin és el problema, senyora consellera? Que nosaltres veiem que no podem donar-hi suport. És a dir, no posarem pals a la roda però no hi podem donar suport. I és que la lluita contra la pobresa ha de ser una lluita integral, ha de ser una lluita que no pot tenir forats negres. I, en aquest sentit, el Govern ha convertit la lluita contra la pobresa en una lluita amb forats negres.

Escolti, avui hem aprovat un pressupost. Per una banda, vostè ens presenta aquí un decret, un decret suposadament perquè a ningú se li talli la llum durant els mesos d'hivern o els mesos de fred, eh?, però, per una altra banda, hem aprovat un pressupost profundament antisocial. Aquesta és la realitat, senyora consellera. Un pressupost on la inversió social cau un 10,5 per cent i les inversions en pobresa és cert que s'augmenten però també és cert que hi han altres partides que es disminueixen. Un pressupost que nosaltres ja li vam definir, quan vam tenir l'oportunitat de parlar en l'àmbit dels pressupostos socials, que era un autèntic frau social en aquest sentit.

Perquè, mirin, parlem molt dels ajuntaments, i vostès han seguit durant aquest any, diguem-ne, una tònica que és la mateixa de sempre. Mirin, vostès el que han fet és: primer, han relativitzat el problema. Jo me'n re-

cordo de quan el senyor Mas li contestava, em sembla que era al senyor Herrera –no sé si era a vostè, senyor Herrera–, que això de la pobresa era un problema dels ajuntaments. Això li va contestar, a vostè, a principis d'any. És a dir, primer relativitzem el problema, tirem pilotes fora –aquesta és la realitat– quan li fèiem interpellacions des de diferents grups. Després el que feia és endossar, passar la pilota a altres ens, no només als ajuntaments, sinó també a les diferents ONG, a les diferents entitats.

Home, recordem que aquesta externalització que vostè va fer va provocar que moltes entitats... –i ara penso no només en federacions–, per exemple, la Pere Tarrés, altres federacions, que van haver de, per primer cop en la història, posar, per exemple, beques privades perquè no es donava una resposta des de l'àmbit de la Generalitat de Catalunya. *(Veus de fons.)* Sí, senyora consellera.

I li explicaré més. Miri, vostè el conveni, fixi's, fixi's si tinc raó –deixi'm que la convenci–, el conveni que vostè signa amb les federacions, de quan és? De juliol –de juliol. És a dir, el conveni que signa amb les federacions de lleure per assegurar un punt..., abans deia: «És que hem de convertir» –el representant socialista–, «hem de convertir el dret a l'energia en un dret.» Doncs, també el dret al lleure, un dret per als infants a un lleure educatiu. Vostè ho signa el juliol, quan ja tenien el problema a sobre. Vostè ens presenta, per exemple, un pla en contra de la malnutrició infantil a l'estiu a meitat de juny, quan ja teníem el problema a sobre. És a dir que vostès ho feien tard, tard i malament, com veiem en aquest decret, que és de finals de novembre, que després vostès ho van fer el 23 de desembre.

I després també veiem una altra cosa, senyora consellera, que és que vostès actuen, diguem-ne, amb la síndrome del *Telenotícies*. Què vol dir «la síndrome del *Telenotícies*»? Que per a allò que fa més soroll a la televisió vostès, doncs, presenten algunes mesures paliatives. Per exemple, beques menjador. Hi ha un moviment de beques menjador dels ens comarcals, dels municipis, i vostès ens diuen: «No, escoltin, al final això ho arreglarem i posarem més milions sobre la taula.» Benvingut sigui. La renda mínima d'inserció: per una banda amenacen a tots aquells que ja fa més de cinc anys..., i que actualment tenen la impossibilitat real d'aconseguir una feina, perquè actualment és una impossibilitat real, malgrat que l'any que ve, o aquest any –perdó–, serà un any millor, però que actualment encara tenen dificultats, i vostès diuen: «No, no, nosaltres posarem 74 milions sobre la taula.» Bé, benvingut sigui. Per què? Pel soroll que hi ha hagut al *Telenotícies*. O, per exemple, la pobresa energètica. Però, com li deia, senyora consellera, tard, vostès ho feien tard i malament.

I vostès ens presenten..., i vull entrar ara en l'aplicació d'aquest decret, i algun altre diputat i algun altre portaveu ho han dit, que a nosaltres ens presenten molts més, diguem-ne, dubtes que certeses. Miri, jo, consellera, de veritat, esperava que vostè quan pugés avui a la taula... Jo ja sé que em dirà que d'aquí a l'abril, doncs, s'haurà de fer el... Jo esperava més de vostè, de

veritat, en la seva intervenció, perquè el que ens ha dit és el que ja hem vist, el que ja hem pogut llegir al mateix decret. Jo esperava que vostè pugés a la tribuna..., bé ara no es puja, perquè el faristol és pla, però jo esperava que vostè vingués aquí i ens digués: «Escolti, miri, actualment ja podem dir que els primers mesos hi ha hagut, doncs, tants usuaris que han aplicat..., hi ha hagut tants ajuntaments que ja han aconseguit aplicar-ho.» Nosaltres ho esperàvem, amb aquesta política d'ajuda, perquè al final són els ajuntaments els que ho han de fer; uns ajuntaments que... Vostè ens va dir: «Escolti, hem augmentat les partides destinades...» –i se'n recorda, quan en parlàvem...?– «hem augmentat les partides destinades a inclusió social, a la lluita contra la pobresa...» I nosaltres dèiem: «Sí, hem augmentat un 1,11 per cent, quan la pobresa ha augmentat cinc punts aquell any.» Un 1,11 per cent per un augment de cinc punts. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., aquesta és la realitat.

Però és que després passa una altra cosa: és que el que vostès donen amb una mà ho treuen amb una altra. *(Veus de fons.)* En aquest àmbit sí, i li ho diré. Fons de cooperació local... –tenim algun alcalde, tenim una alcaldessa a la sala, abans hi ha fet referència, a Santa Coloma–, home, és una eina molt important. Sap quant ha tret, per exemple, a la ciutat de Badalona, el Fons de cooperació local, aquest any? Sis-cents vuitanta mil euros. És el Fons de cooperació local una eina fonamental als ajuntaments per, entre altres coses, fer serveis socials, sí o no? Jo hi estic d'acord. La senyora alcaldessa de Santa Coloma, que la tenim aquí, suposo que em donarà la raó. Que Santa Coloma perdi més de mig milió d'euros en el Fons de cooperació local és un, diguem-ne..., està torpedinant les polítiques socials que es fan als ajuntaments. Que l'Ajuntament de Badalona perdi 420.000 euros en aquest concepte... *(Veus de fons.)* De Badalona no, perdó, de Castelldefels. *(Veus de fons.)* Sí, home, parlem... Els ciutadans de Badalona són ciutadans de Catalunya de moment, no? *(Pausa.)* Sí. Doncs, ja està, parlem. No són ciutadans de segona, això segur. *(Veus de fons.)* Gràcies..., gràcies, senyora... Convergència i Unió, eh?, ja ens diu que no són ciutadans de segona. També són ciutadans catalans, de moment. Doncs, escolti, que a Badalona se'n perdin 680.000, que a Santa Coloma se'n perdi mig milió, que a Castelldefels se'n perdin 420.000, això és torpedinar en la línia de flotació els ajuntaments. És a dir, el que donem amb una mà, un 1,11 per cent –minso, molt minso, molt poc–, ho traiem amb una altra. Miri, el Fons de cooperació local, com s'ha reduït, de 100 milions i escaig, fa dos anys, a 30 milions, aquest any. I això és obra seva; tenim aquí el conseller, és obra seva. I, per tant, el que, per una banda, venem a l'opinió pública com un gran èxit, per una altra banda, l'hi traiem.

Però, miri, a nosaltres ens preocupa..., hi han coses que ens preocupen realment i nosaltres pensem que hem de millorar. No posarem, li ho dic, pals a les rodes, però ho hem de dir. Per exemple, deu dies després de l'entrada en vigor, o ja quasi un mes després de l'entrada en vigor, encara no sabem, ni tan sols els ajuntaments, ni tan sols les mateixes empreses energètiques, com s'ha d'aplicar aquest decret. No ho saben.

No hi ha un protocol d'actuació –no ho saben. Hi ha molts problemes als serveis socials, ja li ho ha dit un altre portaveu. És a dir, els serveis socials, que ja estan saturats en molts ajuntaments, a sobre no tenen ni idea de com s'està aplicant. És més, és que els mateixos usuaris no saben que hi tenen dret, perquè no s'ha fet una campanya. Clar..., home, diputada, és molt important. No s'ha fet una campanya per dir a la gent que té dret a això. Per tant, si el que volem, eh?, com ens deia el portaveu socialista, és convertir-ho en un dret, malament anem, perquè el primer que hem de conèixer és tenir la informació que es pot fer.

Per tant, resumint –que ja acabo, senyora presidenta–, és com tot, senyora consellera: una mesura de cartró pedra, de moment; que hi hem de donar forma; que ha arribat tard i ha arribat malament; que amb una mà ho donen, però amb l'altra ho treuen. Això és la dinàmica del Govern de la Generalitat. Per això, per nosaltres, és una mesura en la bona direcció? Sí, i per això no direm que no. Però tampoc podem dir que sí i ser còmplices del que considerem quelcom que vostès, el bipartit secessionista d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió...

La vicepresidenta primera

Vagi acabant.

Rafael López i Rueda

...–acabo, senyora presidenta–, podrien haver estat molt més valents a l'hora de definir alguns dels efectes d'aquest decret.

Res més. Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, que el Govern fos aquí amb un decret de pobresa energètica per evitar els talls de llum a l'hivern, que la calefacció funcioni a les persones, per poder-ne pagar el rebut, seria una gran i molt bona notícia. Això hauria estat així si el que ens portessin com a decret fos la moció que vam aprovar en aquesta cambra el novembre. Això seria el correcte, allò que és el correcte, allò que es va aprovar en aquesta cambra el novembre passat. Però vostès no fan això; s'inventen una excusa, com és la qüestió dels pressupostos, per fer un decret per blindar-se, per no rascar ni una mica els poderosos. I ara ho explicaré.

Amb aquest decret, i vostès, Esquerra Republicana, s'han burlat del Parlament, se n'han rigut, i a la cara. I, a més a més, el que han fet amb aquest decret és limitar la suspensió, precisament, del que havíem

aprovat per a aquelles famílies i persones en aquest període de novembre a març. Aquesta limitació de novembre a març és dramàtica, o sigui que un drama com aquest vostès el tracten d'aquesta manera. Un fenomen que ve provocat per tot allò que dèiem a la moció, pels desnonaments, pels habitatges, perquè els serveis bàsics com l'electricitat i l'aigua o la llum encara, com deia el senyor Sabaté, no són un dret, però que cada vegada acaparen més part del pressupost de les famílies, i està relacionat amb la degradació, també, del parc immobiliari. Això ho deia la moció, i s'havia d'actuar sobre això. I dèiem que per tenir una vida digna, per la dignitat de les persones, i, a més a més, perquè pot ser un problema de salut pública, i, a més a més, perquè està sent un tema d'exclusió social creixent, s'hi havia d'actuar. Això deia la moció.

I vostès ho anuncien en pla impacte mediàtic i no resolen el problema de fons. Perquè la proposta únicament defineix les persones en situació de vulnerabilitat com aquelles en què el total d'ingressos dels membres de la unitat familiar no sobrepassi l'índex de renda de suficiència de Catalunya, incrementat en un 13 per cent per cada membre de la unitat a partir del tercer beneficiari, amb efectes limitadíssims, i deixa fora, i li ho han dit totes les entitats socials, moltes famílies i persones que també ho necessiten, aquests consumidors definits com a vulnerables, que són, lamentablement, en la majoria de casos, persones excloses.

S'ha parlat dels ajuntaments, s'ha parlat de praxis de molts. Als seus ajuts d'emergència social, consellera, hi han de posar més fons els ajuntaments; parli amb l'Ajuntament de Terrassa. Vostè diu que dona uns fons d'emergència i amb allò ho cobreix tot: cobreix les beques... No, no, consellera. Li puc posar un exemple pràctic: si el 2007 l'Ajuntament de Terrassa dedicava 13.451 euros del seu pressupost a ajudes d'emergència per aquest subministrament, ara són 150.938, és a dir, un 1.120 per cent més, perquè és un drama. I vostès el que fan és empitjorar la situació: deixen els ajuntaments en una situació, en els serveis socials locals, en els serveis socials municipals, només com a certificadors dels requisits –només com a certificadors dels requisits– d'aquest nou col·lectiu o aquestes persones que definim «de vulnerabilitat econòmica». No saben com fer-ho, que ja s'ha dit també abans.

En el seu text, el que dèiem: el que ens sembla més escandalós és que si no pot pagar ara pagui el maig, *en cómodos plazos*, com deien els anuncis d'abans. Té nassos –i permeti'm aquesta expressió– i és indignant que el decret exposi, així mateix, eh? –i està escrit–: «El consumidor té dret a satisfer el deute pendent de manera integrada i fraccionada entre els mesos d'abril a octubre següents.» Això..., això què és? Això és una bufa..., és una burla. I s'ha dit aquí: ni en els pressupostos ni enlloc es contempla cap –cap– ajut, ni es preveu cap línia per ajudar a superar aquesta situació.

Per tant, aquest decret no va més enllà de la publicitat –no va més enllà de la publicitat. (*Veus de fons.*) És que no ho diem nosaltres, consellera, no faci que no: demà té convocada una concentració, a la plaça Sant Jaume, de moltíssimes entitats socials. I aquí li ho han explicat, els informes de Creu Roja; li ha dit: «És in-

suficient», li ho ha dit Càritas, «és insuficient, ha augmentat moltíssim.» No ho vulguin vendre, si més no, com una cosa tremenda i que no fa ningú més.

Mirin l'exemple d'Andalusia, quan vostè diu que no es fa res més, consellera. Mirin l'exemple d'Andalusia: una llei d'inclusió i renda bàsica on una de les mesures serà el subministrament d'aigua i de llum mínims. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... Però sap què faran també? Que és la primera vegada, eh?, que sortiran mesures per garantir aquest mínim vital de què parlem, perquè tenen competències autonòmiques exclusives, les tenim per fer aquestes coses. Nosaltres també tenim capacitat d'intervenció, i ho faran en el subministrament de l'aigua, i ho faran també en els cables que porten l'electricitat. I això és possible..., ei!, i amb una inversió de 18 milions d'euros. Si ho volem fer, ho podem fer, si ho fan els altres, nosaltres també.

Però ja no li vull parlar d'exemples internacionals perquè em diria «són Estat» i vostès es refugien en les competències. Caram!, no hi ha competències, però bé que en el Parlament el seu grup vota a favor de la Llei del sector elèctric. Si vol li ho llegeixo. Estan a favor de la reforma que es va fer en el Congrés i ho van recolzar. Textual del senyor Sánchez Llibre: «L'hem de recolzar per salvar un sector industrial molt important per a l'economia espanyola.» Això ho va dir el senyor Sánchez Llibre el 16 de l'1 del 2014. La podien haver recolzat també per salvar el sector dels afectats per la pobresa energètica, no?

Perquè no ho volen! No volen rascar ni l'ungla petita del peu als poderosos, a les elèctriques. (*Alguns aplaudiments.*) Això és el que no volen fer! I l'energia és un bé comú i l'aigua és un bé comú i essencial i hauria de ser un dret. I aquesta és la batalla que tenim. I per això el que li demanem és que, si més no, no se'n rigui –no se'n riguin– i facin: u, un canvi al Congrés, per veure que és veritat que volen tocar, diríem, una miqueta l'ull de poll, i compleixin –compleixin– amb la moció que jo els llegeixo: «És crear la taula sobre la pobresa energètica, un espai de diagnosi, d'anàlisi i de debat, de recerca d'alternatives i de solucions: Administració local, associacions, Generalitat, consumidors, entitats socials. Elaborar el pla de xoc és un dels punts també de la moció per garantir aquest subministraments bàsics i determinar aquestes tarifes socials reduïdes.»

Mirin, nosaltres quan es va votar en comissió la llei de mesures on ja venia aquest decret, diríem, en petit i sense tan bombo, estaven allà, ens vam abstenir, perquè pensàvem «és un pas terrible en certs aspectes però és un pas». Però, clar, quan ja se l'agafen com a propaganda, el treuen en forma de decret i ens diuen que no hi tenim res a fer..., podem provar de donar una opció a aquest d'Esquerra Republicana que ha fet un bon plantejament. Esperem que això es pugui millorar. Senyors d'Esquerra votin amb nosaltres perquè això es pugui tramitar en forma de llei: fem comparèixer entitats, fem comparèixer associacions, obrim una altra vegada el meló, obrim el debat i introduïm-ho. Si tant els preocupa, senyors d'Esquerra Republicana! Perquè, si no, el que fan és mirar i girar el cap cap a una altra banda. I em sembla que la nostra societat i el

nostre país no s'ho mereixen, i no s'ho mereixen, ja els ho dic, d'aquesta manera com s'ha fet.

Aquestes possibilitats de treballar com hem fet en mocions que són aprovades per tots els grups i que ens hàgim de veure aquí parlant d'un decret que no té res a veure, en un tema tan sensible..., quina credibilitat tenen vostès? Quina credibilitat té aquest Parlament? I, és més, amb un govern que, com dèiem, del que es tracta és de no tocar ni una miqueta l'ull de poll de les elèctriques, perquè aquest és el problema de fons de no qüestionar el model, i també em temo que d'altres grups que han parlat avui a la cambra..., perquè, clar, s'està parlant dels costos dels serveis socials o de les polítiques socials o del que costa a uns o del que costa als altres. Però qui s'està emportant les mans a cabassos en aquesta crisi són les elèctriques: s'han incrementat els beneficis en un 7 per cent. I vostès, ni «mu»: «No es preocupin que farem un decret que quedarà molt bé però que quan tinguem un momentet, ja serà cap allà el mes d'abril, el que farem, doncs, és que ja els vagin pagant el deute, eh?» Com podrà una persona que..., una persona que no pot pagar ara pagar més endavant?

Miri, consellera, o la calefacció, o tractar un fill. Un CDIAP, a Blanes, que no pot donar l'atenció –jo suposo que per les retallades– i la persona s'ha de pagar un centre privat. No tenim recursos per a nens autistes; tampoc podem pagar les calefaccions. Creu que avancem en alguna cosa, consellera? (*Pausa.*) No faci així –no faci així.

Hi ha articles: «Tregua elèctrica contra el frío», que no servirà per a res; «partits i institucions ho fan de tal manera que no servirà»; «un 58 per cent de llars, diu la Creu Roja, que no podran pagar el llum», un 27 per cent més que el 2010... I aquí, ni crear grup de treball, ni rascar les elèctriques.

Per això, consellera, li ho exigim. Li exigim que canviï aquest decret; li exigim que el tiri enrere, si volen. Fem-ho a través de la llei, o faci-ho vostè mateixa, abans que finalitzi el març del 2014, de manera que s'ampliï a tot l'any el tall de subministrament. Canviï'l vostè, si no vol obrir el meló.

Exigim també que es condoni el deute, que aquesta condonació vagi a càrrec de les empreses de llum, de gas, i que mentre això no es faci vostès assumeixin la responsabilitat que no sabem qui l'ha d'assumir. Facin això. I posi en marxa, amb aquests criteris de transparència, la taula.

Tres cosetes: modifiqui-ho, si no vol fer la llei, abans del març, i que sigui per tot l'any; digui que ho paguin les empreses de llum i gas, que en la moció aprovada ja hi havia la forma com fer-ho, que era també parlant amb Madrid, i, si no, la via que explorava el senyor Bosch, que és molt interessant, via responsabilitat social corporativa de les empreses, i posin criteris sobre la taula de pobresa energètica que compleixin el que es pretén en la moció. No li demanem ni tan poc ni tant com no es mereix la ciutadania d'aquest país, que s'ho mereix tot i més.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, señora *consellera*, es una realidad que en los últimos tiempos, en el debate político de Cataluña y del resto de España, el concepto de pobreza energética está adquiriendo relevancia y presencia, también, mediática. Y cuando hablamos de pobreza energética nos referimos a todas aquellas personas, a aquellas familias que no pueden pagar, no pueden asumir las facturas de los suministros básicos –las facturas de luz, de agua, de gas, etcétera–, o, simplemente, que tienen que destinar una parte excesiva de esos ingresos a cubrir estos suministros básicos.

Desde hace poco tiempo, el concepto de pobreza energética está en el foco del debate político, pero desde hace mucho tiempo muchas familias en Cataluña lo vienen sufriendo. Ya advierte, por ejemplo, el Síndic de Greuges, que ha hecho un informe específico de pobreza energética del año 2013..., que decía que doscientos mil hogares en Cataluña, el año pasado, tuvieron que dejar de consumir luz porque les cortaron la luz porque no podían hacer frente a sus facturas.

Pero no solo el Síndic de Greuges advierte de la gravedad de la situación, sino que otras entidades, como Cáritas, pues, nos dicen que 1 millón de catalanes no encenderán la calefacción este invierno porque, simplemente, no podrán asumir la factura.

O también los bancos de alimentos advierten que las personas que contribuyen con ellos deben llevar comida precocinada, porque las familias que reciben estos alimentos no tienen dinero ni para calentarla ni para cocinarla.

Esto provoca que haya muchas personas y muchas familias en Cataluña que no pueden cocinar adecuadamente, que no se pueden calentar adecuadamente, que no pueden iluminarse o asearse.

Y esto afecta incluso, también, a la salud, sobre todo a las personas más vulnerables, las personas mayores o los niños, que ante estas situaciones, pues, acrecientan sus enfermedades o incluso hacen que adquieran nuevas.

Esto es una realidad de Cataluña, lo que pasa que no se habla lo suficiente, porque, como saben ustedes, en el debate político catalán hay un único tema protagonista que lo absorbe prácticamente todo.

Pero realmente no es solo un problema de Cataluña; desgraciadamente, afecta al conjunto de España y también a otros países de la Unión Europea. Por eso en el año 2009 la Unión Europea aprobó dos directivas comunitarias que regulaban precisamente asuntos relacionados con la pobreza energética. Y en esas

directivas se insta a los diferentes gobiernos a tomar medidas para proteger al consumidor vulnerable. Y, concretamente, insta a los gobiernos a evitar que haya cortes de luz o de gas en los meses de invierno.

¿Cuáles son los factores que influyen en la pobreza energética?, porque es un problema grave, que tiene, como todos los problemas graves, diferentes factores que lo provocan.

El principal, la poca renta disponible de las familias. En Cataluña lo sabemos muy bien, porque ha aumentado el paro. Somos la comunidad autónoma en la que más ha aumentado el paro el año pasado. Somos la comunidad autónoma con mayores impuestos y mayores tasas, y desde hace treinta minutos tenemos más que hace un día, ¿no? Esto, la frase de «te quiero más que ayer pero menos que mañana», el Gobierno de la Generalitat lo que hace es «te gravo más que ayer pero menos que mañana», ¿no?

En esto también influye mucho un tema que nos ha comentado, que es el parque de viviendas. En Cataluña tenemos el 60 por ciento de los edificios anteriores a 1980, anteriores a que entraran en vigor normativas que regulaban el aislamiento térmico. Y, por tanto, hay muchas viviendas que no están acondicionadas para consumir la energía de forma eficiente.

Otro factor que influye indudablemente es el coste de la energía. Y en este país, desgraciadamente, tenemos la energía más cara de Europa. Y el agua, también, más cara de España, en Cataluña, porque continuamente el Gobierno de la Generalitat también ha llevado a cabo políticas que lo que han hecho es que suba el canon del agua.

Ante este problema, ante estos factores que provocan la pobreza energética, ¿tenemos en Cataluña competencias como para hacer frente a estos problemas? Sin duda que las tenemos. Tenemos las competencias de las políticas activas de empleo, que, bien empleadas, unas políticas de reactivación económica que generen empleo y que luchen contra el paro sería la mejor manera posible de luchar contra la pobreza energética. Tenemos competencias en materia de consumo para proteger a los consumidores; tenemos competencias en políticas de viviendas, y también compartidas en energía.

Ante todos estos problemas y ante todas esas competencias que ustedes como Gobierno de la Generalitat tienen, ¿qué es lo que hacen? Pues modifican el Código de consumo. Esa es la medida estrella sobre la cual hoy nos pronunciamos.

Y ¿en qué lo modifican? Pues básicamente en tres aspectos. Uno: definen lo que se consideraría el consumidor vulnerable, recogiendo esta idea de la directiva europea del año 2009, ¿no?, que define a un consumidor vulnerable ante los suministros básicos, cosa que no nos parece mal; pensamos que es una definición que no solventa el problema, pero por lo menos ya tenemos una, porque ustedes la vinculan a la renta de suficiencia.

El segundo gran tema que ustedes incorporan es, ojo, que los ciudadanos puedan pagar las facturas eléctricas, de gas, en cómodos plazos. Hombre, qué menos,

¿no? Cuando tenemos una Administración pública morosa, que tarda años en pagar a las empresas que han contratado con ella, que puede pagar a los autónomos o a las farmacias con meses y meses de retraso, qué menos que tomen medidas para que los ciudadanos puedan pagar las facturas de luz y de gas de forma fraccionada, ¿no?

Y, por último, ¿qué incorporan, ustedes, en el Código de consumo? Pues, dificultades para que las empresas corten el suministro de luz y de gas en los meses de invierno. Del agua no hablan nada.

Bueno, ¿y cómo se lleva a cabo todo esto, esta declaración de intenciones en la que nosotros por supuesto que podríamos estar de acuerdo? Pues pasan la patata caliente a los ayuntamientos. El Gobierno de la Generalitat nos tiene acostumbrados a que no asume responsabilidades: o las derivan hacia arriba, hacia Madrid, o las derivan hacia abajo, hacia los ayuntamientos. Pero ellos realmente no asumen nada.

Y, ¿cuál es el problema?, porque el problema entre otras cosas es que ustedes no están acordando ninguna partida. En el presupuesto que hemos aprobado no hay ninguna partida. Como así lo incorporan otras comunidades autónomas o como así lo incorporan ayuntamientos, ustedes no contemplan ninguna partida para hacer frente a este problema. No están explicando cómo se va a hacer esto, no han definido ustedes un protocolo básico de actuación. Y esto lo que está generando es incertidumbre. Incertidumbre, primero, en las entidades locales. Y, si no, hablen ustedes con sus concejales, y con alguno de sus alcaldes, que ya en privado reconocen que esto es absolutamente inviable. No están ustedes definiendo unos criterios de consumos básicos. ¿Cuáles son los consumos que se van a cubrir con estas medidas? Se podrá cubrir un consumo básico para cubrir las necesidades de una familia, ¿no? Ustedes no definen nada en este sentido. No definen ustedes cómo se media con las empresas suministradoras, que yo creo que puede ser lo más dificultoso, ¿no? Derivan la responsabilidad a los ayuntamientos, a los servicios sociales o incluso a los consumidores.

No hablan ustedes de agua. Y, si se leen el informe del Síndic de Greuges, habla concretamente de medidas que ustedes podrían poner en marcha respecto al canon del agua o de protocolos que ayuden a los ayuntamientos a establecer tarifas progresivas.

Y además ustedes no dicen cómo se van a coordinar las diferentes entidades, que también lo dice el informe del Síndic de Greuges; advierte que, para la tregua invernal, estas medidas para que no se pueda cortar la luz y el gas a las familias durante los meses de invierno, requieren coordinación. Lo dice el Síndic de Greuges. Y ustedes no están definiendo cómo se llevará a cabo.

Por tanto, ustedes no están dando solución a un problema muy grave. Sin duda que las entidades locales, que los ayuntamientos tienen que tener una participación fundamental en las medidas de pobreza energética, porque son realmente los que conocen cuáles son las familias que están en situación de vulnerabilidad, sin duda tendrían que participar, pero una cosa es par-

ticipar y otra es que ustedes deriven absolutamente la responsabilidad.

Por tanto, a nuestro entender, esto no soluciona problemas, esto es un titular; un titular que viene muy bien después de haber aprobado recortes escandalosos y un aumento de tasas e impuestos escandalosos. O sea, ustedes toman medidas para que las familias puedan pagar la luz y el agua..., a las mismas familias a las que ustedes suben los impuestos y las tasas. Hombre, pues no suban ustedes tanto los impuestos y las tasas, y no tendrán que poner en marcha estas medidas.

Y además en la forma; es de forma urgente. Pues si esto era tan positivo y era tan necesario, ¿por qué no lo tomaron ustedes hace un año?, cuando ustedes decían que no pasaba nada por estar un año sin presupuestos. ¿Pasaba o no pasaba? Que ahora ustedes están muy enfadados porque no han podido aprobar el presupuesto en quince días. Pues si antes, como nosotros advertíamos, no tener presupuesto era malo, lo seguimos manteniendo.

Por tanto, nos vamos a abstener. Porque lo fácil para nosotros sería sumarnos al titular. Para nosotros sería facilísimo. Pero, por responsabilidad y porque pensamos que esto no soluciona el problema, sino que es simplemente un titular, y no soluciona el problema, no porque sea insuficiente, sino porque el tiro está desviado, nos vamos a abstener.

Y lamentamos profundamente que este tipo de medidas lo que pueda generar en las familias y en los ayuntamientos sea frustración. Nos tendrán a su lado para todas las medidas reales que contribuyan a paliar, entre otras cosas, la pobreza energética de Cataluña, pero desde el punto de vista realista y de responsabilidad política.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas, señora *consellera*.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon vespre a tothom. D'entrada, volíem saludar des d'aquí les més de trenta concentracions que s'estan celebrant ara mateix a estacions de metro, de Ferrocarrils i de la Renfe per protestar contra la nova pujada del transport públic.

La pujada del transport públic, ho saben, no és una simple mesura política, no és una simple mesura fiscal; apujar el transport públic és bàsicament rebaixar el sou, rebaixar la renda a les classes populars d'aquest país i apujar-la, en termes relatius, a les classes més altes. És una mesura profundament classista per extorquir encara més les classes populars. No facin cares d'estralls. Això és així; és exactament el mateix que apujar l'electricitat com a bé de consum bàsic, és exactament el mateix que apujar el preu de l'aigua com a bé de consum bàsic: és rebaixar les rendes disponibles de les classes populars i beneficiar

principalment, en termes relatius, que les classes altes estiguin guanyant encara més en relació amb les seves classes populars. Per tant, des d'aquí donem tot el suport a aquestes concentracions per protestar contra el transport públic.

I ho lligava, justament, amb l'electricitat. El que estem parlant avui, aquí, no arriba al nivell ni de treva, no de solució, sinó que no arriba al nivell ni de treva. Això no és una treva, és una treva trampa. Els exèrcits, o un dels dos exèrcits, quan estan en guerra, intenten enganyar l'enemic amb una treva trampa en la qual esperen, mentre no hi hagi combats, rearmar-se, tornar a prendre posicions per atacar el doble de fort després.

Perquè resulta que les famílies que no poden arribar a pagar l'electricitat, a pagar la factura de l'energia, la factura de la llum, la factura de l'aigua, no ho fan per cap mena de capritx. Si no poden pagar això al novembre, com han de poder pagar un acumulat de sis mesos a l'abril? Però en quin cap cap això?

Però, a més a més, és que..., fixi's la diferència de classe. Perquè cadascuna de les persones que estan aquí, com que tenen, bàsicament, el compte corrent vinculat a un salari, òbviament, automàticament poden fer exactament el que aquí es dona com a concessió als pobres, als miserables, ho poden fer automàticament, bàsicament, prorrogant..., és a dir, demanant al seu Servicaixa o al seu caixer automàtic que posposin el pagament a sis mesos amb un tant per cent de TAE absolutament raonable. I ho poden fer vostès automàticament, eh? Vostès tenen accés a això, jo tinc accés a això, eh?; una renda disponible que permet tenir, doncs, un compte corrent, i, per tant, accés a aquest petit crèdit d'endarreriment de les factures.

Això, això que és habitual per a una part de la gent, és el que amb un decret de modificació del Codi de consum es dona als miserables, al milió de persones que no engeguen la calefacció, al mig milió de persones que engloba la pobresa energètica, segons quines siguin les estadístiques que es contemplen.

Hi ha debats en aquesta cambra que, de veritat, a nosaltres ens treuen una mica els..., pèls de polleguera. Perquè són capaços..., o s'és capaç –ho deixem en un anònim, en el qual ens incloem, òbviament, perquè estem dins d'aquesta cambra–, que, en determinats debats, depèn de com es tracten determinats temes queden encasellats en el seu prestatge de política pública número 323, no? I han sortit aquí una sèrie de gent a parlar i han anat dient: «Bé. El tema aquest de la pobresa energètica ja el vam parlar. Això de la pobresa energètica és un aspecte que s'ha treballat...» Estem parlant de la misèria de classe. Estem parlant de l'extorquiment de classes. Estem parlant que, bàsicament, en aquest país hi han molts, i cada vegada més, pobres, que, a través de pressupostos com els que avui s'han aprovat, s'estan fent més i més –i més– miserables, perquè bàsicament l'únic que pugen són les taxes i els impostos que afecten el gruix de les classes populars. I se'ls està fent cada vegada més pobres. S'està parlant no de pobresa energètica, de misèria estem parlant!, de misèria en el nostre país, de misèria que ningú té la valentia ni d'entomar políticament en uns pressupostos, ni d'entomar

políticament en reformes, que s'haurien d'estar fent, legislatives, ni a plantar cara a qui realment està traient benefici d'aquesta misèria.

Les elèctriques espanyoles, les cinc grans elèctriques dupliquen beneficis de totes les elèctriques juntes de cadascun dels països de la Unió Europea –dupliquen beneficis. En els tres primers trimestres de 2013 ja han acumulat 7.600 milions d'euros de benefici.

Però, en quin cap cap que hi hagi parlaments democràtics que vulguin estar al costat de la seva gent que no estiguin plantant cara de forma bèl·lica, justament trencant tota treva amb el mercat elèctric i fent pagar a les elèctriques una part d'aquests beneficis per garantir un mínim vital? No per garantir que «a l'abril llavors sí que no podràs pagar.»

Perquè vostès deuen haver rebut, deuen haver seguit, no?, l'augment del rebut de la llum els últims anys... Bé, no ho sé... Si s'hi fixen i si l'obren i després l'han de pagar, etcètera, diguéssim, vostès personalment.... Però és escandalós l'augment del preu de l'electricitat que hi ha hagut els últims anys. És impagable. És impagable per algú que probablement en tota la família no té feina, com hi ha a tantes i tantes famílies. És impagable per algú que ha de tenir cura dels seus infants. És absolutament impagable.

L'acumulat de sis mesos, qui el pot pagar? Però si la gent que ha d'acudir a serveis socials..., a fer un munt de paperassa perquè li permetin fer allò que la gent que és d'una altra classe social ho pot fer simplement en el caixer automàtic, eh?, vull dir, una cosa tan bàsica..., si ha d'acudir a serveis socials perquè no pot encendre el llum, perquè té por de no tenir nevera, perquè no pot encendre l'estufa el mes de novembre, què ha de poder pagar el mes d'abril? Què ha de poder pagar el mes d'abril? El mes d'abril, què li faran? Embargar el compte una altra vegada, per tercera vegada?

Quina és aquesta mesura? Quin és el Govern que deixa a l'estacada? Quina és l'Administració pública que deixa a l'estacada? Quin és l'Estat que no només deixa a l'estacada, sinó que vinga, vinga..., i un altre i un altre..., i ara s'ha d'apujar la tarifa de la llum, i ara s'han donar més beneficis a les elèctriques, i ara a sobre tenen la poca vergonya de sortir aquí i anar donant lliçons quan són vostès els principals reguladors d'aquesta misèria energètica, els principals artífexs d'aquesta misèria energètica?

Qui ha de poder pagar, després de sis mesos, això? O sigui, en quina misèria i quin nivell de democràcia té un parlament autonòmic o un parlament democràtic que no pot fer front, fer-se càrrec de la misèria absoluta de bona part de la seva població? Això ens hauria de fer reflexionar o els hauria de fer reflexionar a tots plegats. No és un simple debat parlamentari encasellat..., no, avui parlem de mosquit tigre. «El mosquit tigre, bé, el Govern ja ha intentat reaccionar, no se n'ha sortit, però ara fem una petita modificació a veure si marxa el mosquit tigre...» No és el mosquit tigre. És la qüestió principal. No és una crisi. És bàsicament una guerra de classes oberta, que estan vostès també acompanyant amb cadascuna de les mesures fiscals que apugen tasques, que apugen impostos a les classes populars, l'es-

tan acompanyant. Apujar impostos i taxes a les classes populars no és simplement un ajust per corregir l'enorme deute de l'anterior Govern: és abaixar les rendes de les classes populars, és submergir-los encara més en la misèria i és privar-los d'accés a drets bàsics.

Nosaltres, en aquest sentit, no podem donar suport a aquesta mesura. Ens sap greu. Això no és una treva. El titular no pot ser que això és una treva. Això és una treva-trampa. Aquestes famílies el mes d'abril, què faran? Què faran? D'això, se n'hauria de fer càrrec el Govern. Si han d'anar a serveis socials, si s'ha de denigrar les famílies anant a serveis socials, perquè s'hi veuen obligades, com a mínim el Govern ha d'assumir part, com a mínim part, acompanyar aquestes... Oh, d'acord! Però és que això seria un govern que està al costat de la seva gent, no un govern que els posposi les factures. Encara haurem de donar les gràcies, després de portar papers i papers a serveis socials i haver-se d'argumentar i haver d'argumentar que dius la veritat, que ets miserable de veritat, que no menteixes, que sí que tenen gana de veritat els teus nens, que no menteixen... «No, miri, miri..., que estan en costelles.» Després d'ensenyar tot això..., a sobre haver de pagar, a l'abril, tota aquesta factura, que òbviament és impossible..., d'això, se n'hauria de fer càrrec el Govern.

Si no s'és capaç d'imposar a les elèctriques un repartiment més just, un accés just a un mínim vital –a un mínim vital– garantit d'abastament energètic, que hauria d'estar garantit per a tothom, si no s'és capaç a un preu més just que el del mercat, perquè el del mercat està desbocat, gràcies als companys també de Madrid, a tots els seus amics..., que una vegada ja vaig llegir aquí el llistat enorme de persones que seuen o el llistat, diguéssim, poc ètic de gent que seu als consells d'administració de les elèctriques i que, òbviament, *de tal palo tal astilla*, per això tenim aquesta pobresa energètica, aquesta misèria i per això estem parlant del que estem parlant.

No hi podem votar a favor. No ens sembla cap mesura que solucioni res. Els problemes es traspassaran a la primavera. Ja em dirà vostè què farà quan hagin embargat comptes, quan no puguin pagar, quan els ho tallin a l'estiu i de cara al proper hivern ja no hi puguin accedir. Això és guanyar sis mesos. Em sembla que no és la intenció només guanyar sis mesos perquè s'estigui pensant una gran reforma legislativa que permeti mínims democràtics de subsistència de les classes més desfavorides. No s'està parlant d'això. Per tant, el problema vindrà, i quan vingui ja em dirà vostè com se soluciona.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, senyora presidenta. Jo acostumo a escriure'm els meus discursos, perquè no m'agrada desaproveitar res, però realment el que he sentit avui aquí també

m'ha indignat. Perquè jo no sé qui ha passat fred i qui no ha passat fred, però els ben asseguro que passar fred és molt fotut i molt fotut, i que et tallin la llum encara ho és més. I que et tallin la llum i no et puguin escalfar, ho és molt més. I que em diguin que el fet que no et tallin la llum no és una cosa important, encara que s'ajorni el deute, ja és veurà com es pagarà, ja se mirarà per quina via i si convé ja s'anirà a consum i a veure com es fa, amb arbitratge o com sigui. Però no em diguin que això no és important: és importantíssim! I, si no, demanin-ho a la gent, eh?, que no poden pagar avui la seva factura de la llum.

Què havia de fer el Govern, parlar, discutir, fer moltes coses? D'acord. Però les factures demà..., la factura i la llum demà tallada. Doncs, no. A mi em sembla que no. A mi em sembla molt correcte el que s'ha fet. Perquè s'havia de prendre alguna mesura de xoc, que no s'ha pres abans... –i els ho recordo als senyors del PP–, que no s'ha pres abans perquè ells han portat al Consell de Garanties Estatutàries el pressupost, les lleis de mesures, que ja hauria permès poder-s'hi aplicar abans. I els recordo que el senyor Montoro és qui no ens dona els diners per pagar el Fons de cooperació moltes vegades que poden anar als ajuntaments. No fumem! És que aquí les coses es tergiversen d'una tal forma...

Escoltin, la persona que a dia d'avui no pot pagar la seva factura de la llum, a aquesta persona se li ajornarà, ja es parlarà de com es pagarà, però, com a mínim, no la hi tallaran. I si té nanos al seu càrrec, no hauran d'estar allà sense poder-se dutxar amb aigua calenta o sense poder-se escalfar. Escoltin, que jo vinc d'un país en què fa molt fred... (*Veus de fons.*) Vinc del Berguedà, sí, però la mitjana de temperatura a l'hivern a casa meva..., jo recordo de petita..., sóc nascuda l'any 60, i recordo a casa meva trobar glaç a dintre a casa. I els asseguro que passar fred és molt fotut. Doncs, jo ho agrairia i ho agrairia moltíssim.

Molta indignació, però moltes vegades cap solució; cap solució per tirar endavant. Perquè és que avui s'havia de prendre una mesura ja, perquè l'hivern el tenim a sobre. I com que l'hivern el tenim a sobre, hem de tirar endavant.

Hi hauria moltes de les coses que voldria dir, però també m'agradaria parlar una mica dels serveis socials. Els ajuntaments, jo també sóc alcaldessa, també pago factures, a vegades, de llum de persones que no la poden pagar; i ho pago gràcies... –i els diré amb què ho paguen–, doncs, el Fons de cooperació normalment el necessitem per al manteniment, de què ens gaudim? Doncs, ens gaudim del contracte programa que, via el consell comarcal, ve del Departament de Benestar Social i Família, i via els ajuts de la Diputació de Barcelona per a serveis socials. I allà hi ha una persona que havia sigut president de la Diputació de Barcelona i sap perfectament que ens ajuden. Doncs, d'aquí moltes vegades paguem totes aquestes factures i ajudem.

I és evident que el Fons de cooperació és molt important per als ajuntaments. Escolti, i els ajuntaments molt de grat..., els assistents socials faran aquesta feina de poder arribar... Si és que ells mateixos diuen: «Escolta, és que volen tallar la llum a tal persona, què

hem de fer?» Doncs, pagar. Si no paguen els uns, paguen els altres. Podem ajornar-ho, podem parar el cop, que és l'important, ho ha dit la consellera. Ha dit: «Això és un primer pas.» I és un primer pas per començar i després podem parlar de moltes altres coses amb les empreses d'energia: podem parlar de responsabilitat social corporativa, per què no?, per què no podem? Potser hi ha moltes empreses que avui dia no ho estan fent i poden..., de les quatre o cinc més grans, també podrien estar interessades a fer-ho. És important. Són coses que avui dia són importants.

I jo crec que aquesta mesura, que és pionera a l'Estat espanyol, que és pionera en molts altres llocs..., perquè, escoltin, Itàlia, per exemple, no ha pres cap mesura; l'Estat espanyol no ha pres cap mesura; França té mesures, també té mesures França i no sé quin altre país..., és Anglaterra, el Regne Unit, no? Per tant, escolti, és important; és important que aquí es faci. I jo penso que això és el que hem de posar en valor avui, no diem altres coses que no són.

Escoltin, què genera la pobresa energètica? Doncs, bàsicament la genera l'atur. L'atur és una de les coses que genera pobresa energètica, i cada dia tenim més aturats. Això no vol dir que abans no en tinguessin, eh? Escoltin, l'any 2005, l'any 2006, l'any 2007, en plena ocupació en aquest país, hi havia pobresa energètica. Perquè aquella persona jubilada, aquella àvia que cobra 600 euros al mes i se n'havia de gastar 200 o 300, perquè vivia en un lloc que fa fred i no tenia aquests diners per poder-ho pagar, sap què feia? I ho continua fent i ho ha fet durant molts anys. Doncs, escolti, posar una estufeta a casa amb llenya, carbó quan n'hi havia, i escalfar-se i una manta a sobre i anar-se'n a les llars dels jubilats moltes vegades, anar-se'n a les llars dels jubilats de la Generalitat o dels ajuntaments que allà estava calent i passar-hi la tarda. Això també ho feien. I després anar-se'n a dormir d'hora perquè necessitava, doncs, no tenir fred. És que de pobresa energètica n'hi ha hagut moltíssima, i n'hi ha, i ara n'hi ha més. Aquest és el problema, que és que en aquests moments hi ha molta més pobresa energètica perquè tenim molta més gent aturada. I com que tenim molta més gent aturada, doncs, aquesta gent també tenen més necessitats.

I, per tant, aquesta és una mesura que ajuda. Jo no entenc per què tanta indignació. Ja anirem treballant en un futur. Ho ha dit la consellera. La taula de treball que hi ha de pobresa està treballant amb tots aquests temes i es treballarà. Per què no es pot treballar? Jo, de fet, ja dic, portava una altra cosa posada, però, de fet, m'he quedat parada de com he vist la situació, quan jo penso que és una bona mesura i que hi hauran moltes persones que estaran contentes d'això.

També s'ha dit aquí: els habitatges..., els habitatges estan molt mal aïllats. Moltes vegades engeguem la calefacció i per allà perdem moltes calories. I la gent més pobra és evident que té pisos, doncs, pitjors en aquest sentit. Potser també haurem de fer un esforç per aquí, per aquesta via. I tots sabem que la pobresa energètica té conseqüències. I per això el Govern de la Generalitat s'ha vist abocat a voler fer aquesta mesura, perquè sabem que té conseqüències sobre la

salut física i sobre la salut mental. El fet d'una persona que vulgui pagar i no pot pagar..., això crea ansietat, i l'ansietat és un problema. I també un excessiu endeutament de totes aquestes famílies.

De totes formes, jo crec que és una bona mesura, estem satisfets del que s'està fent. És un primer pas. A mi em consta, algú ha dit aquí que no, que la Creu Roja està satisfeta amb aquesta mesura encara que cregui que no és suficient. Ja ho sabem que no és suficient, però és que no hi ha diners per pagar des de la Generalitat totes les factures que no es poden pagar.

I a més a més, crec que aquest decret llei té una altra cosa que és important, i que és important perquè controlarà, a través dels serveis socials, les persones que sí en són mereixedores i les que no. Perquè també ens hem trobat algunes vegades –i això els ho dic jo com a experiència perquè sóc alcaldessa, i potser em diran que no és políticament correcte–, ens hem trobat a vegades amb abusos. I qui coneix i qui sap qui ho mereix i qui no ho mereix són els serveis socials de proximitat; per tant, els serveis socials dels ajuntaments, no els serveis socials de Barcelona. Els de Barcelona han de fer Barcelona, els de Tarragona han de fer Tarragona i els de la Vall d'Aran han de fer la Vall d'Aran, perquè ells saben les necessitats i el que ha d'haver-hi. Per tant, és importantíssim que això es faci des dels serveis socials dels ajuntaments. I jo diria que en aquest moment no hi ha cap treballadora social o cap treballador social ni cap assistent social que s'hi vulgui negar. Sí que tenen més feina, però és una professió molt vocacional i crec que amb això no tindran cap problema.

Bé, a mi m'agradaria dir que estem convençuts; s'haurà de veure després i mesurar quins són els resultats de totes aquestes mesures i, a partir d'aquí, valorar si és una mesura a continuar-la mantenint o a no continuar-la mantenint, i, per tant, des d'aquí nosaltres pensem que anirà bé, esperem que vagi molt bé, esperem que moltes famílies, doncs, puguin tirar endavant i puguin continuar gaudint de l'electricitat

I res més. Dir que nosaltres votarem a favor de la convalidació, i també votarem en contra que es tramiti com un projecte de llei, perquè pensem que a dia d'avui el que no podem fer és parar-nos –i ho he dit abans– a parlar. Ja parlarem amb la taula de treball. Anem a actuar –anem a actuar. Mirem de posar fets, eh?, i no titulars, com es deia en algun lloc. No és un titular, això són fets, i és un fet que a partir de dema espero –i que es publiqui aquest decret llei–, doncs, que les famílies que es trobin en aquesta situació puguin tirar endavant i no hagin de patir talls de subministrament. Pagar? Ja es veurà quan es pagarà i com es pagarà; però, com a mínim, podran tenir els seus fills, els seus avis i ells sense problemes energètics en aquest sentit.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments. Rafael López i Rueda demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Sí, gràcies, senyora presidenta. Per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael López i Rueda

Home, senyora Ribera, que vostès ens donin lliçons de presentar els pressupostos a temps en aquest Parlament, vostès, que han estat un any sense pressupostos... Menteixo: han estat un any amb pressupostos pactats des dels despatxos del carrer Calàbria, això sí...

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyors diputats... Esperí un moment senyor López. *(Pausa.)* Continui.

Rafael López i Rueda

Vostès han estat un any amb el Govern calabrès, des del carrer Calàbria. Escolti, miri, però és molt senzill: si vostès haguessin portat els pressupostos quan tocava, és a dir, abans de l'octubre, abans de l'octubre, que és quan tocava, ja haurien tingut fins i tot l'informe abans del 31 de desembre. I per cert, el que han guanyat els ciutadans de Catalunya ha estat que no han pagat durant un mes les taxes abusives que vostès han fet, han pactat amb el rodet d'Esquerra Republicana de Catalunya. I recordin una altra cosa: si algú els ha tret 50 milions als ajuntaments, i vostè diu que és alcaldessa, si algú els ha tret ha estat el Govern de la Generalitat en el Fons de cooperació local; recordin-ho molt bé.

(Laura Massana Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Massana... *(Remor de veus.)* Un moment, un moment...

Laura Massana Mas

Per al·lusions i per aclariments.

La presidenta

Trenta segons.

Laura Massana Mas

Senyora Ribera, la importància que el decret es pogués tramitar per llei justament és per saber, per exemple, qui pagarà, perquè el decret ja està en marxa i no sabem qui pagarà. Tramitem-ho en forma de llei, parlem-ho i canvi-

em allò que pugui ser canviable, que és absolutament tot, i molt millorable. Però hem de saber qui pagarà.

(Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Jo penso, i per les diverses intervencions que hi ha hagut, no l'he sentit massa perquè he hagut de donar la volta, però que... Ai, perdó, perdó.

La presidenta

Demana per al·lusions? Trenta segons.

Montserrat Ribera i Puig

Bé, jo crec que és més important que les persones puguin tenir llum i energia que no qui pagarà. Ja ho veurem, qui pagarà, ja es mirarà com es pagarà. De moment, s'ajorna –de moment, s'ajorna– i potser la mateixa assistent social pot fer un pla de pagament, o juntament amb consum, per què no? Primer les persones.

La presidenta

Passem a la votació.

La primera votació és sobre la convalidació del decret llei. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

Ha estat convalidat per 67 vots a favor, 16 en contra i 42 abstencions.

I atès que algun grup parlamentari ha demanat la tramitació d'aquest decret llei com a projecte de llei, també passarem ara a la votació. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

58 vots positius, 67 en negatiu. Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 136.4, el decret llei ha quedat convalidat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i cinc minuts.